

Proletarer i alle lande, forén jer!

**Generel Politisk Linje
Perus Kommunistiske Parti
1988**

Oversat til dansk fra spansk af Studiekredsen Røde Sol, 1998
Transkriberet og rettet til af den Røde Garde (Konstruktionskomité —
København), 2017

FORMAND GONZALO

**Fører af Perus Kommunistiske Parti
og den Peruvianske Revolution**

INDHOLD

INTERNATIONAL LINJE

- Indledning
- Den Nye Æra
- Verdensrevolutionens Proces
- Den Nuværende Situation og Perspektiv
- Den Internationale Kommunistiske Bevægelse og den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse

LINJE OM DEN DEMOKRATISKE REVOLUTION

- Indledning
- Det Moderne Peruvianske Samfunds Karakter
- Den Demokratiske Revolutions Mål
- Den Demokratiske Revolutions Opgaver
- Sociale Klasser i den Demokratiske Revolution
- Grundlæggende Modsætninger i den Demokratiske Revolution
- Revolutionens Stadier
- Hvordan Anvendes den Demokratiske Revolution i dag?

MILITÆR LINJE

- Indledning
- Folkekrigen
 - Om Folkekrigen i Peru
 - Vejen at Omringe Byerne fra Landet og den Revolutionære Støttebase
 - Den Langvarige Krig
- Opbygningen af Folkeguerillahæren
- Strategi og Taktik

LINJE OM OPBYGNINGEN AF REVOLUTIONENS TRE VÆRKTØJER

- Indledning
- Om Opbygningen af Partiet
- Om Opbygningen af Folkeguerillahæren
- Om Opbygningen af den Nye Stat

MASSELINJE

- Indledning
- Genbetræftelse af Princippet ”Masserne Skaber Historien”
- Det Hovedsagelige i Massearbejdet er Magten, Dagskravnskampen er Nødvendig
- Hvilke Masser skal Vi gå til?
- Fasthold den eneste Marxistiske-Leninistiske-Maoistiske Taktik
- Organisering af Masserne

INTERNATIONAL LINJE

INDLEDNING

Formand Gonzalo har etableret Perus Kommunistiske Partis *Internationale Linje*, og han lærer os at som proletariske internationalister er vort udgangspunkt at udfolde den Peruvianske Revolution, som en del af og til tjeneste for den proletariske verdensrevolution, gennem folkekrigen og ved at marchere mod vores uforanderlige mål, kommunismen, ved at tage i betragtning at hver revolution udvikler sig indenfor verdenspolitikens sigsak.

Formand Gonzalo går ud fra Lenins tese i sin bedømmelse af verdenssituationen: "Imperialismens økonomiske relationer udgør grundlaget for den internationale situation som den eksisterer i dag. Igennem hele det 20. århundrede er kapitalismens nye fase, dens højere og sidste fase, blevet defineret fuldstændigt", og at forskellen mellem undertrykkende og undertrykte lande er et af imperialismens kendetegn. Derfor kan vi ikke gå ud fra kapitalismens grundlæggende modsætning for at se dens nuværende situation, eftersom vi er i dens højere og sidste fase, imperialismen.

Endvidere, ved at opretholde hvad Formand Mao lærer os, at imperialismen og alle de reaktionære er papirtigre og at det er folket som er virkelig mægtigt, og at "den sovjetiske revisionisme og den nordamerikanske imperialisme har i sammensværgelse begået så mange onde og skændige handlinger, at hele verdens revolutionære folk ikke vil lade dem slippe ustraffet. En ny historisk kampperiode er blevet indledt, kampen imod den nordamerikanske imperialisme og den sovjetiske revisionisme", forelægger han at tilintetgørelsen af imperialismen og verdensreaktionen, anført af de Kommunistiske Partier, ved at lede proletariatet og verdens folk, vil blive en uimodsigelig realitet. Han laver et opråb om at kæmpe imod de to imperialistiske supermagter, yankee-imperialismen og den russiske social-imperialisme, imod de imperialistiske magter og verdensreaktionen, ved at specificere betingelserne for hver revolution, for at bestemme hovedfjenden og afværge de andres handlinger.

DEN NYE ÆRA

Med Oktoberrevolutionens sejr i 1917 blev en ekstraordinær milepæl i verdenshistorien markeret, enden på den borgerlige revolution og begyndelsen på den proletariske verdensrevolution. Denne nye æra, kendetegnet ved en forøgelse af volden, udtrykker borgerskabets forældelse til at lede revolutionen og proletariatets modenhed til at tage, lede og fastholde proletariatets diktators magt; inden for denne er de undertrykte nationers revolutioner indrammet.

Midt i et komplekst system af alle typer af krig vil imperialismen og verdensreaktionen gå under og socialismen vil opstå. Følgelig er revolutionen og kontra-revolutionen bevidste om, at det kun er igennem krig at de politiske forandringer defineres.

Krigen har klassekarakter, der findes imperialistiske krige såsom Første og Anden Verdenskrig, der er udplyndringskrige for at fordele verden; eller imperialistiske aggressionskrige imod en undertrykt nation, såsom Englands imod Malvinerne, yankee-imperialismens imod Vietnam, social-imperialismens imod Afghanistan; og nationale befrielseskrige såsom dem der finder sted i Asien, Afrika og Latinamerika. Og fordi folkekrigen i Peru følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning og har en retfærdig karakter og korrekt ledelse, uden at underlægge sig de imperialistiske supermagter eller magter, er det den der er i fortroppen. Dette er en realitet som beviser for os at kommunisterne skal lægge vægten på det hovedsagelige aspekt, som er at udvikle folkekrigen som hovedformen for kamp i verden, for at tjene revolutionen.

Overfor denne situation, at det kun er med krige at man kan forandre verden, **opretholder vi den revolutionære krigs almægtighed, det vil sige folkekrigens, som den højeste militære teori, proletariats militære teori**, udformet af Formand Mao, og som skal specificeres i hver type land, uanset om det er imperialistisk eller tilbagestående. Således er verdens folkekrig det passende svar der tjener til at forhindre imperialistisk krig, eller hvis denne bryder ud at forvandle den til folkekrig. Men som kommunister fører vi krig for at tilintetgøre krig gennem krig og for at etablere den "vedvarende fred". Vi er de eneste der kæmper for freden, vi er ikke som Reagan og Gorbatsjov, der jo mere de snakker om fred, desto mere laver de krig. Det er dem der er krigsmagerne.

Når vi vurderer verden **i denne æra, ser vi at fire grundlæggende modsætninger kommer til udtryk:** 1) modsætningen mellem kapitalismen og socialismen, som henviser til modsætningen mellem to radikalt forskellige systemer, der vil omfatte hele denne epoke og vil være en af de sidste modsætninger der bliver løst. Den vil endda fortsætte efter den politiske magt er erobret; 2) modsætningen mellem borgerskabet og proletariatet, modsætningen mellem to modsatte klasser, og som også vil fortsætte efter at man har erobret den politiske magt. Den vil udtrykke sig på mange forskellige ideologiske, politiske og økonomiske måder, indtil den bliver løst når vi kommer til kommunismen; 3) inter-imperialistiske modsætninger er modsætningen mellem imperialisterne om verdensherredømmet, og den finder sted mellem supermagterne, mellem de imperialistiske supermagter og magter og også mellem de imperialistiske magter selv. Denne modsætning vil blive løst i de næste 50 til 100 års epoke; 4) modsætningen mellem de undertrykte nationer og imperialismen er kampen for de undertrykte nationers befrielse, for at tilintetgøre imperialismen og reaktionen, hvis løsning også ligger indenfor de næste 50 til 100 år, og som i denne tid er hoved-modsætningen, selvom enhver af disse fire grundlæggende modsætninger kan blive hovedsagelig alt efter klassekampens specifikke omstændighed, det kan være forbi-gående eller i bestemte lande.

Vi Marxister-Leninister-Maoister skal i perspektiv **for at nå vort endelige mål, kommunismen, frembringe tre typer af revolutioner:** 1) den demokratiske revolution, for de tilbagestående lande, som er den borgerlige revolution af en ny type ledet af proletariatet, der indfører klassernes fællesdiktatur; et fællesdiktatur bestående af proletariatet, bondestanden, småborgerskabet og under visse omstændigheder mellem-borgerskabet, under proletariats hegemoni; 2) den socialistiske revolution, i de imperialistiske og kapitalistiske lande, som indfører proletariats diktatur; 3) kulturrevolutioner, er dem der bliver udført for at fortsætte revolutionen under proletariats diktatur, for at underkue og eliminere enhver frembringelse af kapitalisme og for at bekæmpe, også med våben, anstrengelserne for kapitalistisk genoprettelse. De tjener til at styrke proletariats diktatur og til at marchere mod kommunismen.

Lige så vel som ingen klasse i verden har taget den politiske magt på én gang, men derimod igennem en proces af **genoprettelser og kontra-genoprettelser**, styrkes borgerskabets anstrengelser for at genoprette kapitalismen, når proletariatet tager magten og etablerer dets diktatur, og en historisk proces indledes, kampen mellem proletariatet, for at opretholde og forsvare sit diktatur og afværge den kapitalistiske genoprettelse, og borgerskabet som vil genvinde den politiske magt. Denne kamp mellem genoprettelse og kontra-genoprettelse, er en ubenægtelig historisk lov indtil proletariatets diktatur definitivt indføres. I verdenshistorien tog det, da feudalklassen var den fremskredne klasse i Kina, den 250 år for endegyldigt at knuse genoprettelsen af slaveriet. Da borgerskabet i Vesten kæmpede imod feudalismen tog det, for at knuse genoprettelsesforsøg eller feudalismens genoprettelser, det 300 år for endegyldigt at indføre deres politiske magt. Når det drejer sig om en revolution i hvilken proletariatet definitivt skal indføre dets politiske magt, er kampen mellem genoprettelse og kontra-genoprettelse særdeles skarp og forbitret og det vil kræve cirka 200 år startende fra Pariserkommunen i 1871. Erfaringerne fra genoprettelsen i Sovjetunionen og i Kina har givet os store lektioner, positive såvel som negative. Især skal de gigantiske fremskridt i den konkrete udformning af den nye stat og hvordan den Store Proletariske Kulturrevolution er løsningen for at afværge genoprettelsen fremhæves.

Vi, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, **genbekræfter os i den revolutionære vold som almengyldig lov for at tage den politiske magt**, og i at den er essentiel for at erstatte en klasse med en anden. De demokratiske revolutioner udføres med revolutionær vold, de socialistiske revolutioner udføres med revolutionær vold og overfor kapitalistiske genoprettelser, vil vi generobre den politiske magt med revolutionær vold og vi vil fastholde revolutionens fortsættelse under proletariatets diktatur med den revolutionære vold og så længe der findes et sted på Jorden hvor udbytning eksisterer, vil vi gøre en ende på den med den revolutionære vold.

Således væbner den nye æra os på en rig måde og vi kommunister skal styrkes ideologisk, politisk og organisatorisk, for at gribe den an som det er passende.

VERDENSREVOLUTIONENS PROCES

Der eksisterer to strømninger som virker i den Internationale Kommunistiske Bevægelse: den internationale proletariske bevægelse og den nationale befrielsesbevægelse, med den første som ledende og den sidste som basis.

Den nationale befrielsesbevægelse. Denne udkæmpes i de undertrykte nationer imod imperialismen og reaktionen. I løbet af det andet årti i dette århundrede viste Lenin stor opmærksomhed til kampen i Indien, Kina og Persien og forelagde at den socialistiske revolution ikke udelukkende ville blive proletarernes imod deres borgerskaber, men også alle kolonierne imod deres undertrykkere. Han siger at der er en fusion af de to styrker, den internationale proletariske bevægelse og den nationale befrielsesbevægelse, og at betydningen af masserne i de undertrykte nationer, der udgør størstedelen af Jordens befolkning, kommer til at være afgørende i verdensrevolutionen. Han når til den konklusion at revolutionen forflyttes til de undertrykte nationer, men benægter ikke revolutionen i Europa. Derimod beviser han at en socialistisk stat, som Sovjetunionen var det, kunne udfolde sig midt i den imperialistiske omringning. Ved at

udvikle Marx, lagde han grundlaget for verdensrevolutionens strategi for at undergrave imperialismen, forene de nationale befrielsesbevægelser kamp med den internationale proletariske bevægelses kampe og udvikle revolutionen. Og selvom parolen for kommunisterne er "Proletarer i alle lande, forén jer!", fremfører han at parolen, som skal vejlede de to styrkers kamp skal være "Proletarer i alle lande og verdens folk, forén jer!" Formand Mao Zedong udvikler Lenins strategi, ved at centrere i den store betydning som den nationale befrielsesbevægelse har for verdensrevolutionen, eftersom imperialismen udmarver de undertrykte nationer mere og mere og de rejser sig i kraftfulde revolutionære storme, som skal ledes af deres Kommunistiske Partier. Således bliver den nationale befrielsesbevægelse smeltet sammen med den internationale proletariske bevægelse og disse to styrker driver verdenshistoriens udvikling fremad. Formand Gonzalo lærer os, at den strategi som vi kommunister skal udfolde, skal have sit udgangspunkt i det grundlag som Lenin lagde og som blev udviklet af Formand Mao.

Den internationale proletariske bevægelse, er det internationale proletariats teori og praksis. Proletariatet kæmper på tre niveauer: teoretisk, politisk og økonomisk, og siden dets opståen i historien, som den sidste klasse, gør det ved at kæmpe, og de følgende milepæle fremhæves: 1848, hvor proletariatets grundlag og program blev etableret i det Kommunistiske Manifest, udarbejdet af Marx og Engels; 1871, Pariserkommunen, hvor proletariatet for første gang tog den politiske magt; 1905, revolutionens generalprøve; 1917, Oktoberrevolutionens triumf i Rusland, klassen etablerer proletariatets diktatur og åbner en ny æra; 1949, den Kinesiske Revolutions triumf, der etablerer det fælles diktatur ledet af proletariatet, og spørgsmålet om overgangen til den socialistiske revolution løses, dette forandrede styrkeforholdet i verden; og i 1960'erne med den Store Proletariske Kulturrevolution, ledet af Formand Mao Zedong, der fortsatte revolutionen under proletariatets diktatur i en skarp kamp mellem genoprettelse og kontra-genoprettelse

Proletariatet frembringer i dets dagskravskamp fagforeningen og strejken, der ikke bare er redskaber for den økonomiske kamp, men hærder klassen til "de kampe der kommer". Strejken er den økonomiske kamps hovedredskab, og generalstrejken er et komplement til opstanden, men det er forkert hvad Sorel, anarkisterne og andre fremfører, at den politiske magt kan tages med generalstrejke. **Vi udfolder dagskravskampen i forbindelse med og til tjeneste for kampen om den politiske magt.**

Proletariatet frembringer et politisk apparat: det Kommunistiske Parti, fuldstændig modsat og forskelligt fra de andre partier, med målet at tage den politiske magt, således som Marx definerede det. Karaktererne for Partiet af ny type blev fastslået af Lenin, ved at bekæmpe den gamle revisionismes undergravende indflydelse, der skabte borgerlige arbejderpartier baseret på arbejder-aristokratiet, fagforeningsbureaukratiet, parlamentarisk kretinisme og tilpasset den herskende orden. Formand Mao Zedong udviklede Partiets opbygning omkring geværet og forelagde opbygningen af de tre værktøjer. Formand Gonzalo etablerer tesen om militariseringen af de Kommunistiske Partier og den koncentriske opbygning af de tre værktøjer.

Proletariatet frembringer en ideologi: Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, for verdensrevolutionen, og Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, hovedsageligt Gonzalo Tænkning, for den Peruvianske Revolution.

Marxismen blev grundlagt af Marx. Marx og Engels tog det bedste som menneskeheden havde frembragt: den klassiske tyske filosofi, engelsk politisk økonomi og fransk socialisme, for at grundlægge proletariatets ideologi. Marxismen har aldrig taget et enkelt skridt i livet uden kamp imod fejlagtige holdninger. Således blev den tvunget til at kæmpe imod Proudhon og anarkismen,

imod Dührings højre-afvigelser og såkaldte kreative udviklinger, imod de opportunistiske holdninger som opstod i det tyske socialdemokratiske parti. Senere hen, efter Engels' død, udfoldede den gamle revisionisme sig med Bernstein og Kautsky, og Lenin besejrede dem. Sammenfattet fastslår Marxismen i sit første stadie den Marxistiske filosofi eller den dialektiske materialisme, Marxistisk politisk økonomi og den videnskabelige socialisme.

Lenin udvikler Marxismen og forhøjer den til dens andet stadie, Marxismen-Leninismen. Dette gjorde han under hård kamp imod den gamle revisionisme der fornægtede den Marxistiske filosofi, ved at sige at man skulle basere sig i neo-Kantismen, som er idealisme og ikke dialektisk materialisme. I politisk økonomi fornægtede de den voksende forarmelse, og påstod dermed at kapitalismen, imperialismen, tilfredsstillte proletarietets krav, og de fornægtede merværdien og imperialismen. I videnskabelig socialisme sigtede de imod klassekampen, imod den revolutionære vold og udsprede pacifismen.

Revisionisme betyder at revidere de Marxistiske principper ved at henvise til de nye omstændigheder. Lenin sagde at revisionismen er borgerskabets fortrop i proletarietets rækker, og for at kæmpe imod imperialismen er det nødvendigt at kæmpe imod revisionismen, da de er to sider af den samme mønt. Lenin fremhævede at revisionismen sigter mod at dele proletarietets fagbevægelse og politiske bevægelse, og at frembringe socialismens splittelse. I denne træffende og uforsonlige kamp imod revisionismen, forelægger Lenin desuden, i Første Verdenskrigs konjunktur, at forvandle den imperialistiske krig til revolutionær krig, og således afslørede de gamle revisionister som social-chauvinister. Han forelægger at i revolutionære tider skal der skabes nye organisationer, eftersom reaktionen angriber de legale organisationer, og vi skal oprette underjordiske apparater, også for massearbejdet. Senere udformer han Oktoberrevolutionen med det Kommunistiske Parti og gennem opstanden.

Stalin fortsatte Lenins værk, og i processen af opbygningen af socialismen i Sovjetunionen, kæmpede han imod Trotskijs, Sinovjevs og Kamenjevs afvigelser, en kamp der afsluttedes i 1937. Han førte en 13 år lang kamp, og det er ikke rigtigt at han løste tingene på en administrativ måde. Vi antager Formand Maos stilling om at Kammerat Stalins rolle var 70% positiv. I dag står vi kommunister over for opgaven om at lave en passende analyse af Anden Verdenskrig, gøre en evaluering af den Kommunistiske Internationale, og i særdeleshed et gennemgående studie af dets Syvende Kongres og indenfor denne Kammerat Stalins rolle, revisionisternes handlinger i Frankrig, Italien, og så videre.

Ved at udvikle Marxismen-Leninismen forhøjede Formand Mao Zedong Marxismen til dens højeste punkt, så proletarietets teori blev til Marxismen-Leninismen-Maoismen. Denne opgave opfyldte han midt i en urokkelig og vedvarende kamp, ved at knuse højre-opportunistiske linjer i Kinas Kommunistiske Parti. Her skal knusningen af Liu Shaoqis og Deng Xiaopings revisionistiske linje fremhæves. Og på internationalt plan ledte han kampen imod Khrusjtjovs moderne revisionisme og besejrede den. Han udformede den demokratiske revolution i Kina, overgangen til den socialistiske revolution og den Store Proletariske Kulturrevolution. Det grundlæggende i Maoismen er den politiske magt, den politiske magt for proletariet, den politiske magt for proletarietets diktatur, baseret på en væbnet styrke ledet af Partiet. Maoismen er anvendelsen af Marxismen-Leninismen i de tilbagestående nationer, verdensrevolutionens strategiske offensiv og fortsættelsen af revolutionen under proletarietets diktatur.

Således har vi kommunister tre store sværd: vores grundlægger Marx, den store Lenin og Formand Mao Zedong, og vores store opgave er at hejse, forsvare og anvende Marxismen-

Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, og sætte den som befaler og vejleder for verdensrevolutionen.

Ved at fortsætte udviklingen af Marxismen-Leninismen-Maoismen, hejser, forsvarer og anvender Formand Gonzalo vores uovervindelige og uforgængelige ideologi og systematiserer og grundlægger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkningen, Partiets enhedsbasis, han udvikler den Peruvianske Revolution og bidrager til verdensrevolutionen. Gonzalo Tænkningen er det hovedsagelige vi skal legemliggøre, fordi den er en garanti for triumf og vil føre os til den demokratiske revolution, til den socialistiske revolution, til kulturrevolutionerne og helt til kommunismen.

På den anden side forelægger Formand Gonzalo **at der er tre øjeblikke i processen hvor verdensrevolutionen fejrer imperialismen og reaktionen bort fra Jordens overflade:** 1. strategisk defensiv; 2. strategisk ligevægt; og 3. verdensrevolutionens strategiske offensiv. Han gør dette ved at anvende loven om modsætninger til revolutionen, fordi modsætningen gælder i alt og al modsætning har to aspekter i kamp, i dette tilfælde revolution og kontra-revolution. Verdensrevolutionens strategiske defensiv, modsat til kontra-revolutionens offensiv, starter i 1871 med Pariserkommunen og ender med Anden Verdenskrig. Den strategiske ligevægt opstår med den Kinesiske Revolutions triumf, den Store Proletariske Kulturrevolution og udviklingen af den kraftfulde nationale befrielsesbevægelse. Senere hen træder revolutionen ind i den strategiske offensiv omkring 1980'ernes årti, i hvilket vi ser tegn som Iran-Irak Krigen, Afghanistan, Nicaragua, indledningen af folkekrigen i Peru, en epoke der er indbefattet i "de næste 50 til 100 år". Fra da af vil det der udvikles være modsætningen mellem kapitalisme og socialisme, hvis løsning vil bringe os til kommunismen. Vi forstår det som en lang og ikke en kort proces, med den overbevisning at vi når kommunismen selvom vi skal opleve en række af omveje og tilbageslag som nødvendigvis vil komme. Desuden er der ikke noget mærkeligt i at vi anvender disse tre øjeblikke til verdensrevolutionen, eftersom Formand Mao anvendte dem til processen af den langvarige folkekrig. Og som kommunister skal vi ikke kun se øjeblikket, men også de lange år der kommer.

DEN NUVÆRENDE SITUATION OG PERSPEKTIV

I den nuværende situation og dens perspektiv, er vi kommet i **verdensrevolutionens strategiske offensiv**, indenfor de "50 til 100 år", i hvilken imperialismen og verdensreaktionen vil gå under, og proletariatet definitivt vil befæste sig i den politiske magt og etablere dets diktatur. Fra da af vil modsætningen være mellem socialismen og kapitalismen i march hen mod kommunismen. Det at der i Sovjetunionen og Kina har fundet genoprettelser sted, benægter ikke det internationale proletariats rivende udviklingsproces, men viser snarere hvordan kampen mellem genoprettelse og kontra-genoprettelse finder sted, hvilket vi kommunister uddrager lektioner af for at afværge genoprettelsen og definitivt etablere proletariatets diktatur.

Vi genbekræfter os i Formand Maos tese om **at en periode af kamp imod den nordamerikanske imperialisme og den russiske social-imperialisme har åbnet sig**. Således er de to hovedfjender på verdensplan defineret, både for dem som laver den demokratiske revolution og for dem der laver socialistiske revolutioner, til og med for dem der laver nationalistiske bevægelser. Og hvad der er passende er at hver revolution eller bevægelse

specificerer dens hovedfjende og afværger den anden supermagts eller andre magters dominans. I Peru bliver vi domineret af yankee-imperialismen i ledtog med storborgerskabet og godsejerne. Ikke desto mindre er der på verdensplan strid imellem de to supermagter om verdensherredømmet. Vi kæmper imod den nordamerikanske imperialisme, imod feudalismen og den bureaukratiske kapitalisme, men vi kan ikke tillade os at den nordamerikanske imperialisme bliver erstattet af social-imperialismen eller nogen anden magt. I Afghanistan er det den direkte aggression fra den russiske social-imperialisme, der kæmper imod yankee-imperialismen, andre vestlige magter og Kina om herredømmet. Der skal der føres en kamp imod social-imperialismen som den hovedsagelige fjende og ikke tillade dominans af den nordamerikanske imperialisme eller andre magters indtræden. Problemet er at kampen ikke udfoldes korrekt på grund af manglende ledelse af et Kommunistisk Parti. Sammenfattet er der to supermagter som er hovedfjenderne, en af dem er hovedsagelig i hvert enkelt tilfælde og vi fritager ikke de andre magters handlinger.

Vi anser Formand Mao Zedongs tese om at **tre verdener tegner sig** for retfærdig og korrekt, og den forbindes til Lenins tese om fordelingen af kræfter i verden, baseret på en analyse af klasser og modsætninger. Vi forkaster Deng Xiaopings opportunistiske og revisionistiske forvrængning af de tre verdener, der leder til at blive halehæng til USA og sælge revolutionen. Ved at gå ud fra dette analyserer Formand Gonzalo de tre verdener adskillelse i den nuværende situation, og beviser at det er en realitet. Hvad angår den første verden, udgøres den af de to supermagter, USA og Sovjetunionen, der strides om verdensherredømmet og kan slippe en imperialistisk krig løs. De er supermagter fordi de økonomisk, politisk og militært er mere magtfulde end de andre magter. USA's økonomiske magt er centreret i ikke-statsejede monopoler, og politisk udfolder den et borgerligt demokrati hvor rettighederne i stigende grad indskrænkes, det er en reaktionær liberalisme. Militært er det det mest magtfulde land i Vesten, og har gennemgået en længerevarende udviklingsproces. Sovjetunionen er økonomisk centreret i statsmonopol, politisk er den et bureaukratisk borgerskabs fascistiske diktatur, og militært en magt på et højt niveau, skønt den har gennemgået en kortere udviklingsproces. USA søger at fastholde dets dominans og også at udvide den. Sovjetunionen sigter mere mod udvidelse fordi den er en ny supermagt, og økonomisk ligger dens interesser i at indfange Europa, for at være i en bedre position. Sammenfattet er de to supermagter der ikke udgør en blok, men i stedet har modsætninger og klare forskelligheder imellem sig, og de bevæger sig indenfor loven om ledtog og strid for en fordeling af verden. Den anden verden udgøres af imperialistiske magter som ikke er supermagter, det vil sige dem der har mindre økonomisk, politisk og militær magt, såsom Japan, Tyskland, Frankrig, Italien og så videre, der har modsætninger med supermagterne fordi de må finde sig i eksempelvis dollarens devaluering, militære restriktioner og politiske påtvingelser. Disse imperialistiske magter vil gerne drage fordel af striden mellem supermagterne for selv at blive nye supermagter, de udløser også aggressionskrige imod de undertrykte nationer, og mellem dem er der skarpe modsætninger. Den tredje verden udgøres af de undertrykte nationer i Asien, Afrika og Latinamerika. De er kolonier eller halvkolonier hvor feudalismen ikke er blevet ødelagt og ovenpå denne basis udfoldes en bureaukratisk kapitalisme. De er underlagt den ene eller den anden supermagt eller imperialistisk magt, de har modsætninger med imperialismen, og kæmper desuden også imod deres eget storborgerskab og egne godsejere, som begge tjener og står i ledtog med imperialismen, især med supermagterne.

Alt dette giver os grundlag for at vi kommunister kan fastslå verdensrevolutionens strategi og taktik. Formand Mao Zedong har fastslået verdensrevolutionens strategi og taktik, men de

kinesiske revisionister skjuler den, og derfor tilkommer det os at uddrage den fra hans egne idéer, især når der er nye situationer, specielt i perspektiv.

Vores Parti fastholder at der i verden i dag er tre grundlæggende modsætninger: 1) modsætningen mellem de undertrykte nationer på den ene side, og de imperialistiske supermagter og magter på den anden. Deri ligger tesen om at tre verdener tegner sig, og vi formulerer det på denne måde fordi denne modsætnings kerne er med de imperialistiske supermagter, men den findes også med de imperialistiske magter. **Dette er hovedmodsætningen** og dens løsning er udviklingen og triumfen af de ny-demokratiske revolutioner. 2) Modsætningen mellem proletariatet og borgerskabet, hvis løsning er den socialistiske revolution og i perspektiv den proletariske kulturrevolution. 3) Den inter-imperialistiske modsætning: mellem supermagterne, mellem supermagterne og de imperialistiske magter, og mellem de imperialistiske magter indbyrdes. En modsætning der fører til krig om verdensherredømmet og imperialistiske udplyndringskrige som proletariatet må modsætte sig med folkekrig og i perspektiv verdens folkekrig. Vi nævner ikke modsætningen mellem kapitalismen og socialismen i dag, fordi den kun finder sted på det ideologiske og politiske plan, og ikke eksisterer som stat. I dag er der intet socialistisk system, som der har været engang, og at fastholde at det eksisterer i dag er i essencen at forelægge at Sovjetunionen er socialistisk, hvilket er revisionisme.

Nødvendigheden af at se modsætningerne tjener til at analysere verdenssituationen og definere dens strategi og taktik, og indenfor denne de strategiske zoner og konfliktzonerne. I dag er de mest brændende konfliktpunkter i Sydøstasien, hvor kampene i Vietnam, Laos og Cambodia er et brændpunkt for Asiens enorme strategiske region, en region med en stor koncentration af masser, eksempelvis i Indien, der ville tjene kraftfuldt til revolutionens fremgang hvis de havde Kommunistiske Partier der var tilstrækkeligt udviklede. Mellemøsten, et stort oliecenter, hvor der også er en skarp strid mellem supermagterne og magterne forbundet til spørgsmålet om det Nære Østen og til nationalistiske og endda reaktionære bevægelser. Sydafrika, hvor der er guerrillabevægelser som supermagterne eller andre magter har tilranet sig for at forvandle til besættelsestropper og dominere dem. Latinamerika, vigtige kampe i Mellemamerika (Nicaragua og El Salvador) og Antillernes eksplosivitet (Haiti og så videre). Og folkekrigen i Peru, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, og kæmper for en ægte demokratisk revolution, uden at underkaste sig nogen supermagt eller magt. Og Europa, hvor vedvarende anti-imperialistiske militære aktioner udvikles, og det er nødvendigt at studere deres ideologiske og politiske basis, hvilken klasse de tjener, og deres forbindelse med proletariatets ideologi og deres rolle i den proletariske verdensrevolution, såvel som deres holdning overfor den moderne revisionisme; bevægelser som viser eksistensen af en revolutionær situation i ulige udvikling på det gamle kontinent. I hvilket som helst af disse konfliktpunkter kan opstå den gnist der sætter en imperialistisk verdenskrig i gang. Dette vil indtræffe når en af supermagternes strategiske overlegenhed defineres, derfor er det i stadig større udstækning pressende og nødvendigt at regne med Kommunistiske Partier der er baseret på Marxismen-Leninismen-Maoismen, og som er smedet til og hærdet i folkekrigen gennem deres militarisering. Strategisk at definere de områder af hovedsagelig og sekundær betydning for at lave verdensrevolutionen, er et nøglespørgsmål for at fastslå den rolle som hver region og hvert Parti må opfylde i verdensrevolutionen.

For de Kommunistiske Partier **er problemet at centrere vores opmærksomhed i folkekrigen og ikke i den imperialistiske verdenskrig**, fordi den politiske magt under proletariatets ledelse kun kan udspringe af folkekrigen. Vi anser at så længe imperialismen eksisterer, er der mulighed for at der kan forekomme imperialistiske verdenskrige, og det som

Formand Mao sagde er rigtigt, enten vil revolutionen afværge krigen eller verdenskrigen vil få revolutionen til at blusse op. For at en imperialistisk verdenskrig skal finde sted, skal en af supermagternes strategiske overlegenhed defineres og ifølge reaktionære militære teoretikere, ville denne udfolde sig med en første periode med brug af atomvåben, i et slående atombombardement fra begge sider, og en anden periode i hvilken store kontingenter med millioner af tropper vil deltage og en konventionel krig vil begynde for at besætte territorier, eftersom formålet er fordelingen af krigsbyttet, i særdeleshed de undertrykte nationer. Der vil man træde ind i en vild og stor nedslagtning, der samtidig vil give bagslag for imperialisterne, og de undertrykte nationer, folket og klassen vil have endnu større grund til at rejse sig i folkekrig. Således er vi, hvis der opstår en imperialistisk verdenskrig, for det første imod den, for det andet frygter vi den ikke og vi centrerer i revolutionen. For det tredje, at centrere i revolutionen er at føre folkekrigen ledet af proletariatet gennem dets Kommunistiske Partier. Og for det fjerde skal denne folkekrig specificeres i hvert enkelt type land, alt efter hvilken type revolution det skal være. Således er verdens folkekrig på dagsordenen.

DEN INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE

DEN REVOLUTIONÆRE INTERNATIONALISTISKE BEVÆGELSE

Den Internationale Kommunistiske Bevægelses historie er en storslået kampproces, gennem hvilken verdens kommunister har kæmpet og kæmper hårdt for at forene sig, til tjeneste for opnåelsen af deres uforanderlige mål, det kommunistiske samfund. **I denne heroiske og hårde kamp er tre Internationaler blevet konkretiseret.**

Det Internationale Arbejderforbund, eller den Første Internationale, blev grundlagt af Marx og Engels i 1864, i hård kamp og knusning af Bakunins anarkistiske holdninger, og fastslog at proletariatets doktrin kun er en enkelt: Marxismen. Lenin siger at den Første Internationale opfyldte rollen at lægge det ideologiske grundlag for proletariatets doktrin. Internationalen deltes og Marx og Engels blev beskyldt for at have splittet den, men de svarede at hvis delingen ikke var sket, ville Internationalen alligevel dø, myrdet af en enhed som lagde principperne til side. Den Anden Internationale blev grundlagt af Engels i 1889, og den kom til at tjene til forøgelsen af organisationer og partier. Efter Engels' død gik den gamle revisionisme bersærkerang, og den blev bekæmpet og knust af Lenin. Denne Internationale gik bankerot i Første Verdenskrig, da dens ledere, såsom Kautsky og Bernstein, i stedet for at bekæmpe den imperialistiske krig og forandre den til revolution, støttede denne udplyndringskrig og deres eget borgerskab, og således blev social-chauvinister. I 1919 grundlagde Lenin den Tredje Internationale, den Kommunistiske Internationale. Han opfattede denne som en kampmaskine der skulle påtage sig verdensrevolutionen og opbygningen af proletariatets diktatur. I løbet af 1920'erne opstod to spørgsmål i den Kommunistiske Internationale, der havde store eftervirkninger; spørgsmålet om Tyskland, det vil sige spørgsmålet om revolutionen i et fremskredent land, og spørgsmålet om Kina, det vil sige spørgsmålet om revolutionen i et tilbagestående land.

Senere skærpedes situationen med fascismens opståen og triumf, og spørgsmålet om hvordan at undfange Fronten; der var Togliatti og Thorez' revisionistiske kriterier, der søgte at opretholde den eksisterende orden og ikke styrte den, og som kun centrerede i kampen imod fascismen. For

kommunisterne og for vores Parti, er det en presserende opgave at gøre en status af den Kommunistiske Internationale, specielt dens Syvende Kongres, knyttet til verdenskrigen og Kammerat Stalins rolle. I 1943 blev Internationalen opløst og erstattet af Kominform.

Kommunisternes kamp for at forene sig på internationalt plan er hård og kompleks, og efter Anden Verdenskrig finder den sted imod den moderne revisionisme. I 1948 blev Tito fordømt. Browders idéer spillede også en skæbnesvanger rolle. I 1957 og 1960 mødtes de Kommunistiske Partier og arbejderpartierne i Moskva, disse møder fandt sted efter Sovjetunionens Kommunistiske Partis [SUKP] 20. Partikongres i 1956, da Khrusjtjov allerede havde tilranet sig proletariats diktatur i Sovjetunionen og angreb det under dække af at bekæmpe Kammerat Stalin. Sovjetunionens betydning var meget stor i verden, og under disse omstændigheder vedtager 1957- og 1960-møderne tvetydige standpunkter, til trods for Kinas Kommunistiske Partis [KKP] vedvarende faste stilling til principperne, i særdeleshed Formand Mao Zedongs, og Albaniens Arbejderpartis. Formand Maos stilling forårsagede ændringer i nogle af SUKP's holdninger. I 1961 afholdes SUKP's 22. Kongres og dér systematiseres den moderne revisionismes holdninger.

Formand Mao, der ledte KKP, gennemskuede den nye revisionismes essens, hvilket systematiseredes som de "tre fredelige" og de "to hele". Den fredelige sameksistens: Khrusjtjov foredrejer denne tese af Lenin, der adskiller relationerne mellem staterne og relationerne indenfor staterne, og forelægger at den internationale kommunistiske bevægelses generelle linje er den "fredelige sameksistens". For Khrusjtjov var spørgsmålet at forhindre krigen, fordi ifølge ham skelnede atomvåben ikke mellem udbyttede og udbyttere, og menneskene skulle omgås på lige fod for at forhindre menneskehedens udryddelse. Den "fredelige overgang" forelægger at revolutionen ikke længere havde brug for revolutionær vold, men derimod at et samfundssystem kunne erstatte et andet gennem "den fredelige vej", gennem valg, gennem parlamentarismen. Den "fredelige konkurrence" hævdede at for at socialismen kunne ødelægge det imperialistiske system, var det nødvendigt at konkurrere med imperialisterne og vise det socialistiske samfunds overlegenhed, og på den måde ville imperialisterne gå over til socialismen. Khrusjtjovs revisionistiske tese om "hele folkets stat" forsøgte at fornægte statens klassekarakter, og konkret sigtede den imod proletariats diktatur. "Hele folkets parti" er et andet makværk, der fornægter Partiets klassekarakter som proletariats Parti. Således hævdede Khrusjtjov at SUKP's 22. Kongres var kommunisternes nye program, og han erstattede det Kommunistiske Manifest med den borgerlige parole om "frihed", "lighed" og "broderskab". Det Kommunistiske Manifest er kommunisternes program, og dets fornægtelse opflammede og skærpede kampen mellem Marxisme og revisionisme.

Den 14. juni 1963 blev *Et Forslag Vedrørende den Internationale Kommunistiske Bevægelses Generelle Linje* udgivet, også kendt som det "kinesiske brev", og det blev efterfulgt af udbredelsen af de *ni kommentarer*, i hvilke Formand Mao og KKP på brilliant vis afslørede og knuste den moderne revisionisme i alle dens aspekter.

Vi forstår at Formand Mao og KKP overvejede at dannelsen af en ny Kommunistisk Internationale ikke var passende under disse omstændigheder, fordi den ideologisk-politiske basis ikke var blevet defineret. Denne skulle have været Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, men især Albaniens Arbejderparti ledet af Hoxha accepterede ikke Mao Zedong Tænkning, og stræbte efter en Internationale ved kun at basere sig på Marxismen-Leninismen, uden at tage dens nye udvikling i betragtning, eftersom Hoxha i essensen var imod Mao Zedong Tænkningen.

Med den Store Proletariske Kulturrevolution udfoldes Formand Maos voksende indflydelse i verden, og KKP centrerede i meget presserende problemer, som at genvinde den politiske magt fra Liu Shaoqis og Deng Xiaopings revisionistiske tilrænselse af magten i Folkerepublikken Kina, og hvordan at fortsætte revolutionen under proletariatets diktatur. Således forandrede Formand Mao sig, i klassekampen imod revisionismen, på det nationale og internationale plan, til proletariatets store mester og fører af verdensrevolutionen, og hans Tænkning bliver til Marxismens tredje stadie. På denne tid sagde vi kommunister Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning. På dets **Sjette Nationale Konference i januar 1969 godkendte Perus Kommunistiske Parti Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning som Partiets enhedsbasis, som et resultat af Formand Gonzalos** og Partiets røde fraktions kamp, der allerede havde tilsluttet sig Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning i 1966. Formand Gonzalo havde allerede selv tilsluttet sig Formand Maos synspunkter i 1962, og det var med dette udgangspunkt at han smedede den røde fraktion. Vi ægte kommunister håbede at det ville være KKP der definerede Maoismen som Marxismens tredje stadie, men med Formand Maos død i september 1976, tog de kinesiske revisionister, der gennemførte et kontra-revolutionært kup, sigte imod Formand Mao og hans Tænkning. Således kom Marxisternes enhed i alvorlige og komplekse problemer, men Perus Kommunistiske Parti stod fast og urokkeligt i forsvaret af Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, og afslørede det kontra-revolutionære kup og den revisionistiske tilrænselse af magten der havde fundet sted i Kina. Det var dengang at det Udvidede Politiske Bureau i oktober 1976 vedtog "At være Marxist i dag er at tilslutte sig Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning".

Med Formand Maos død og Deng Xiaopings og hans kumpaners tilrænselse af magten i Kina, blev kommunisterne spredt i verden, uden center eller base for verdensrevolutionen. Kontra-revolutionen slog sine klør ud for at fornægte Formand Mao og gyldigheden af Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, og udløste det tredobbelte revisionistiske angreb fra Deng Xiaoping (kinesisk revisionisme), Hoxha (albansk revisionisme) og Bresjnev (russisk revisionisme). **Overfor dette opfordrede Formand Gonzalo på den Første Nationale Konference i november 1979, hele Partiet til at hejse, forsvare og anvende Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, imod det tredobbelte revisionistiske angreb.** Partiet holdt fast ved disse standpunkter og støttede sig på dets urokkelige holdning til principperne. I 1980 indledte Perus Kommunistiske Parti folkekrigen ved at basere sig på Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, og det er gennem anvendelsen og udviklingen af folkekrigen at Partiet yderligere avancerede i dets forståelse af Maoismen som Marxismens tredje stadie, og derfor vedtog **den Anden Nationale Konference i maj 1982 at Maoismen er Marxismens tredje stadie.** Således var Perus Kommunistiske Parti det eneste Parti i verden der var i fortroppen i forsvaret af Maoismen, og tog den hårde kamp op for at forene verdens Marxister-Leninister-Maoister, sådan at denne ideologi skal blive befaler og vejleder for den Peruvianske Revolution og verdensrevolutionen.

Anvendelsen af Marxismen-Leninismen-Maoismen skal specificeres til hver enkelt revolution for ikke at falde i en mekanisk anvendelse, og af denne grund har **den Peruvianske Revolution frembragt Formand Gonzalo og Gonzalo Tænkningen som er hovedsagelig i Partiets enhedsbasis.** På denne måde må hver enkelt revolution specificere sin vejledende tænkning, for ellers er der ingen anvendelse af Marxismen-Leninismen-Maoismen og heller ikke en udvikling af en revolution.

I efteråret 1980 underskrev 13 Partier og organisationer en erklæring: *Til Marxisternes-Leninisterne, Arbejderklassen og Uundertrykte i Alle Lande*, hvilket var et opråb til alle

kommunister om at forene sig om Marxismen-Leninismen og tog Formand Mao op, men uden at betragte ham som et nyt stadie eller for at have almengyldighed. Dette arbejde blev hovedsageligt styret af det Revolutionære Kommunistiske Parti fra USA. I 1983 tog det Revolutionære Kommunistiske Parti fra USA kontakt til Perus Kommunistiske Parti og inviterede os til at underskrive 1980-erklæringen. Perus Kommunistiske Parti var ikke enige fordi dokumentet ikke tog Mao Zedong Tænkning i betragtning, og desuden baserede vi os allerede på Marxismen-Leninismen-Maoismen. **I marts 1984** fandt disse organisationers Anden Konference sted, og **man vedtog dannelsen af den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse og godkendte en fælles erklæring**, i hvilken der tales om at forenes omkring Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning. Vores standpunkt angående Perus Kommunistiske Partis tilslutning til den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse er koncentreret i et brev skrevet til den Revolutionære Internationalistiske Bevægelses Komité i oktober 1986: "Vi vil gerne gentage to problemer angående dette punkt. Først og fremmest har udgangspunktet for vores forskelligheder, siden begyndelsen af vores relationer, været det fundamentale og afgørende spørgsmål om Marxismen-Leninismen-Maoismen som det eneste, sande og nye stadie i udviklingen af proletarietets ideologi, almengyldigt og hovedsageligt med Maoismen som nøglen til spørgsmålet; og som følge heraf, vores uenighed med benævnelsen Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning. Imidlertid har vi ment, og vi mener stadig, at løsningen af dette spørgsmål, hvilket vi betragter som et uundværligt udgangspunkt, er kompleks, tager tid og vigtigst af alt behøver udviklingen af revolutionen."

"For det andet, da vi underskrev *Erklæringen* fremført af det Andet Møde der skabte den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse, gjorde vi det med bemærkninger og endda kontra-standpunkter, udtrykkeligt fremlagt, kortfattet såvel som gentagne gange til møder, i rapporter og meddelelser, der åbenlyst viser uenigheder omkring hovedmodsætning, den revolutionære situation i ulige udvikling, verdenskrig og visse andre kriterier omhandlende Bevægelsens rolle, og andre, endda vigtigere punkter, såsom Marxismen-Leninismen-Maoismens almengyldighed og i særdeleshed folkekrigens generelle gyldighed, udtryk for proletarietets militære teori, som klassen først med Formand Mao Zedong helt igennem og fuldt ud har udformet, såvel som vores insisteren på altid at hejse den store parole "Proletarer i alle lande, forén jer!" Trods dette mener vi, og vi mener stadig, at *Erklæringen* indeholdt og stadig indeholder en relativ enhedsbasis, hvis udvikling og overvindelse ville finde sted på basis af selve Bevægelsens fremgang, som kendsgerningerne allerede håndgribeligt viser det."

"I dag er der nogle der beskylder *Erklæringen* for at være opportunistisk, og andre for at den ikke tjener til at løse de brændende spørgsmål som revolutionen stiller og at vi derfor skal gå videre til en ny erklæring. **Perus Kommunistiske Parti mener at den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse står overfor problemer på forskellige planer:** på det ideologiske plan skal der gøres fremskridt i forståelsen af Marxismen-Leninismen-Maoismen, dette fremskridt er hovedsageligt og politisk udvikling afhænger endda af dette. På det politiske plan, at gøre fremskridt i at definere de grundlæggende modsætninger og hovedmodsætningen i verden, spørgsmålet om Tredje Verdenskrig og at revolutionen er hovedtendensen, og hvis en imperialistisk krig bryder ud må vi forvandle den til folkekrig. Angående opbygning er spørgsmålet at skitsere vejen vi skal følge for at nå frem til at danne den Internationale vi behøver, der skal være fortsættelsen af den glørværdige Internationale Kommunistiske Bevægelse. Angående massearbejde går vi ud fra vores paroler "Masserne skaber historien", "Det er rigtigt at gøre oprør" og "Den kolossale bunke affald", og at massearbejdets formål er at indlede eller udvikle folkekrigen. Angående ledelse er den nøglespørgsmålet, og det tager tid at forme og

udvikle den og få dens autoritet anerkendt. Angående to-linje kamp bliver den ikke håndteret som det er passende. Disse er udviklingsproblemer, men hvis de ikke bliver retfærdigt og korrekt håndteret kan de blive fænomener der skaber mangel på funktionsdygtighed, og disse negative muligheder kan ikke undlade at vække bekymring. Vi mener at den Revolutionære Internationalistiske Bevægelses Komité sigter mod at påtvinge benævnelsen "Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning", at indramme os i *Erklæringen* og at løse Komitéens ledelsesproblemer, hvilket giver plads til at tænke på eksistensen af hegemonistiske tendenser."

Ved at tage denne situation i betragtning, genbekræftede vi os på Perus Kommunistiske Partis Fjerde Nationale Konference i oktober 1986, i at vi **udvikler os som en fraktion indenfor den Internationale Kommunistiske Bevægelse, for at Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, skal være befaler og vejleder for verdensrevolutionen**, og vi opfordrer til at hejse, forsvare og anvende Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, eftersom det internationale proletariat kun på denne måde vil være i stand til, gennem dets Kommunistiske Partier, at lede erobringen af den politiske magt, og at frigøre de undertrykte for at frigøre sig selv som klasse.

Vi er for gendannelsen af den Kommunistiske Internationale, og vi betragter den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse som et skridt i denne retning, hvilket den vil tjene så længe den opretholder og følger en retfærdig og korrekt ideologisk-politisk linje.

Kampen for at sætte Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, som befaler og vejleder for verdensrevolutionen vil være lang, kompleks og hård, men til sidst vil Marxisterne-Leninisterne-Maoisterne her på Jorden sætte sig igennem, fordi Marxismen aldrig har taget et enkelt skridt i livet uden kamp.

HÆDER OG ÆRE TIL DET INTERNATIONALE PROLETARIAT!

LEVE DEN PROLETARISKE VERDENSREVOLUTION!

OPRETHOLD, FORSVAR OG ANVEND MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, GONZALO TÆNKNING, HOVEDSAGELIGT GONZALO TÆNKNING!

LINJE OM DEN DEMOKRATISKE REVOLUTION

INDLEDNING

Ved at opretholde, forsvare og anvende Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, fastslår Formand Gonzalo at den Peruvianske Revolution i dens historiske kurs først skal udfolde sig som demokratisk revolution, senere hen som socialistisk revolution og at den skal udfolde kulturrevolutioner for at kunne gå videre til kommunismen, alt sammen i en uafbrudt proces ved at anvende folkekrigen og specificere den. For at nå til denne konklusion tager han udgangspunkt i hvad Marx lærte os, at i Tyskland måtte bondekrigene fra det 16. århundrede gentages, at bøndernes demokratiske energi måtte kanaliseres; og hvad Lenin senere udvikler, at eftersom borgerskabet er en forældet klasse og bønderne havde hejst feudalismens ødelæggelse, så kunne bønderne kun konkretisere dette under proletariatets ledelse; og fra hvad Formand Mao senere fastslår i *Om Nyt Demokrati*: at den udgør en del af den proletariske verdensrevolution, hvor han foreslog et fælles diktatur for de revolutionære klasser, i modsætning til det borgerlige diktatur, som er et overgangsstadie og som kun kan opnås under proletariatets ledelse.

Han tager Perus specifikke forhold i betragtning: at Peru i dets historiske proces aldrig har gennemgået en borgerlig revolution, eftersom der aldrig har været et borgerskab der har været i stand til at lede den, og derfor er jordspørgsmålet og det nationale spørgsmål stadig to uløste problemer; at vi er i imperialismens og den proletariske verdensrevolutions epoke og derfor er proletariatet den klasse der påtager sig ødelæggelsen af imperialismen, den bureaukratiske kapitalisme og halvfeudalismen, ikke til tjeneste for borgerskabet men for proletariatet, bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, småborgerskabet og mellemborgerskabet; at det peruvianske proletariat er modnet som et Kommunistisk Parti af ny type og i stand til at lede revolutionen; at det ikke længere er et spørgsmål om en demokratisk revolution af gammel type, men om en borgerlig revolution af ny type; at denne type og enhver revolution i dag kun kan udføres gennem folkekrigen, der er hovedformen for kamp, og de revolutionære væbnede styrker, der er hovedformen for organisation.

Således fastslår han det peruvianske samfunds karakter som halvfeudalt og halvkolonialt, med en bureaukratisk kapitalisme der udfolder sig oven på denne basis; han fastsætter revolutionens mål, de opgaver der skal tages op, definerer de sociale klasser og forelægger den demokratiske revolutions essens, og også hvordan den konkretiseres i dag, samt dens perspektiv.

DET MODERNE PERUVIANSKE SAMFUNDS KARAKTER

Ved at basere sig på den historiske materialisme analyserer han den peruvianske proces, og viser at der i det gamle samfund udfoldede sig en agrarorden baseret på ayllu'en. Det var en fælles agrarorden og i denne begyndte at udvikles en form for slaveri, Inkariget, der blev rejst gennem domineringskrige. Senere, i det 16. århundrede, medbragte spanierne et forældet feudalsystem og påtvang det med våben, på trods af de indfødtes modstand. Således blev Peru feudalt og kolonialt.

Senere hen, med frigørelsen, bryder man med den spanske dominans, men ikke med det feudale system, befrierne var godsejere og bønderne kunne ikke erobre jorden. I det 19. århundrede kom en intens strid for at dominere os til udtryk mellem England og Frankrig, og i midten af århundredet begyndte kapitalistiske spirer at udvikle sig, ved at udfolde sig ovenpå den eksisterende feudale basis; og hele denne proces kommer til at betyde en ændring i Peru, der går fra at være feudalt til halvfeudalt og fra kolonialt til halvkolonialt.

Ved at karakterisere det moderne peruvianske samfund siger Formand Gonzalo senere: "... det moderne Peru er et **halvfeudalt og halvkolonialt samfund, oven på hvilket en bureaukratisk kapitalisme udfolder sig**"; en karakter der, selvom Mariátegui havde defineret den i punkt tre i Partiets Konstituerende Program, først i lyset af Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, er blevet bevist af Formand Gonzalo: hvordan Perus halvfeudale og halvkoloniale karakter er blevet fastholdt og udfolder nye former, og i særdeleshed hvordan den bureaukratiske kapitalisme har udviklet sig oven på denne basis, under hele det moderne samfunds proces. Et spørgsmål der er af vidtrækkende betydning for at forstå det peruvianske samfunds karakter og den Peruvianske Revolution.

Den bureaukratiske kapitalisme er en grundlæggende tese af Formand Mao, der endnu ikke er forstået eller accepteret af alle Marxister i verden, som af indlysende historiske grunde ikke var kendt af Mariátegui, og som Formand Gonzalo anvender til de konkrete forhold i vores land. Han opretholder at for at analysere den moderne sociale proces, må man gå ud fra tre tæt forbundne spørgsmål: **de øjeblikke som den bureaukratiske kapitalisme gennemgår**; proletariats proces, konkretiseret i det Kommunistiske Parti som det højeste udtryk; og vejen som revolutionen skal følge. Således lærer han os at **i det moderne peruvianske samfund kan tre øjeblikke** ses siden 1895: **Første øjeblik**. Udvikling af den bureaukratiske kapitalisme. Perus Kommunistiske Partis konstituering. Fastsættelse og skitsering af vejen at omringe byerne fra landet; **Andet øjeblik**. Den bureaukratiske kapitalismes fordybelse. Perus Kommunistiske Partis rekonstituering. Etablering af vejen at omringe byerne fra landet. **Tredje øjeblik**. Den bureaukratiske kapitalismes generelle krise. Perus Kommunistiske Partis ledelse af folkekrigen. Anvendelse og udvikling af vejen at omringe byerne fra landet.

Samtidig forelægger han at det moderne peruvianske samfund er i en **generel krise**, alvorlig og uhelbredeligt syg, at den eneste ting at gøre er at forandre det gennem den væbnede kamp, sådan som Perus Kommunistiske Parti gør det ved at lede folket, og at der ingen anden løsning er.

Hvorfor er det halvfeudalt? Formand Gonzalo forelægger: "Det forældede halvfeudale system fortsætter med at eksistere og påvirke landet fra dets dybeste basis til dets mest udviklede idéer og, i essensen, fastholder det vedvarende jordspørgsmål, motoren i bondestandens klassekamp, specielt fattigbønderne der udgør det umådelige flertal", han fremhæver at jordspørgsmålet fortsætter med at eksistere på grund af de fastholdte halvfeudale udbytningsforhold der evolutionerer halvfeudalismen, et grundlæggende problem i samfundet der udtrykkes i jord, livegenskab og gamonalisme; forhold som vi skal kigge på i alle aspekter, økonomisk, politisk og ideologisk, i basis og i overbygningen. Han beviser hvordan bønderne der gennem århundreder har arbejdet med jorden, udgør omkring 60% af befolkningen, men er bundet til storejendommen og livegenskabet. Han lærer os at der eksisterer enorme jordmængder koncentreret på få hænder, med associative og ikke-associative former, og at det umådelige flertal af bondestanden udgøres af fattigbønder der ikke har jord, eller hvis de har, er det meget lidt, og det giver dermed plads til **små-landbrugsejendomme (minifundio)**, underlagt de grådige **stor-landbrugsejendomme (latifundio)**.

Dette forhold undertrykker bønderne i et system af **livegenskab**, der som Lenin lærte os kan tage tusind og én former, men dets essens er den personlige underlæggelse. Således ser vi nogle former centreret i livegenskabelige forhold, såsom ubetalt arbejde i Landbrugsselskabet for Sociale Interesser [SAIS], Landbrugskooperativet for Social Produktion [CAPS], Bondegrupper, Folkelig Kooperation (Cooperación Popular), PAIT, PROEM og så videre. Endvidere er det velkendt at kun en ud af tre bønder på landet, der er i stand til at arbejde, gør det, og staten forsøger at kanalisere den arbejdsløse arbejdsstyrke over i ubetalt arbejde. Vi kan også se, i særdeleshed i bjergkæden, en autarkisk økonomi der er udenfor den nationale økonomi.

Ved at genbekræfte sig i Marxismen-Leninismen-Maoismen, opretholder Formand Gonzalo princippet om at landbrugsreformen betyder ødelæggelsen af den feudale godsejer-ejendom, fordelingen af jorden på individuel basis til bondestanden, under parolen "Jord til dem der dyrker den", og at det opnås med folkekrig og ny politisk magt, under ledelse af det Kommunistiske Parti. Ligeledes med Lenins tese om at der er to veje i landbruget: godsejernes vej der er reaktionær, og bøndernes vej der er fremskreden, ødelægger feudalismen og fører til en ny stat.

Senere fastsætter han korrekt karakteren og resultatet af landbrugslovene udstedt af den gamle stat, der påviser halvfeudalismens eksistens, hvilket de i dag forsøger at fornægte. Han karakteriserer Pérez Godoys Grundlæggende Lov fra 1962, Lov 15037 fra 1964 og Lov 17716 fra 1969 (en i sin kerne korporativ lov, der fremmer den stor-associative ejendom), som værende tre køb-og-salg love, udøvet af statens bureaukratiske apparat for at udvikle den bureaukratiske kapitalisme. Han gør opmærksom på at Loven til Fremme af Landbruget, fra 1980, ser jordspørgsmålet som løst og samtidig bakker op om de associative ejendomsformer og en tilbagevenden af gamonalerne for at fremskubbeden bureaukratiske kapitalisme, dette også under de store bankers control og yankee-imperialismens direkte deltagelse. Den fascistiske og korporative APRA-regering fortsætter denne vej, ved at genoptage Velascos fascistiske og korporative "landbrugsreform", råbende op om at "revolutionere landbruget" for således også at forstærke gamonalismen, ved at påstå at jordspørgsmålet er blevet løst og centrere i produktiviteten, ved at udstede loven om bondefællesskab, loven om bonde-ronda'erne med henblik på at fordybe den bureaukratiske kapitalisme og brede den ud til hvert eneste af landets hjørner, og opfordre masserne til at gå ind i korporativiseringen, ved at sigte mod bondefællesskaberne som basis for deres korporative bestræbelser, hvilket skabelsen af Mikro-regionerne, Regionerne, CORDES og andre fascistiske og korporative vanskabninger tjener. Alt dette betyder ikke andet end nye former for concentration af den gamle uodelagte stor-landbrugsejendom og det er den gamle godsejervej der er fulgt i det moderne Peru, hvilket blev fremskubbet i 1920'erne, fordybet i 1950'erne og i særdeleshed i 1960'erne, og som fortsætter indtil i dag, under nye betingelser.

Denne godsejervej udtrykker sig politisk i den gamle stat gennem **gamonalismen**. Som Mariátegui siger, anviser gamonalismen ikke blot en økonomisk og social kategori, men et helt fænomen, ikke kun repræsenteret ved gamonalerne selv, men den inkluderer også et helt hierarki af funktionærer, mellemlid, agenter, parasitter og så videre, **og at den centrale faktor i fænomenet er det halvfeudale stor-ejendomsherredømme i politikken og i statens mekanismer, som skal angribes ved selve roden**. Og Formand Gonzalo fremhæver udtrykkeligt halvfeudalismens manifestation i politikken og i statens mekanismer, ved at forstå at gamonalismen er den politiske manifestation af halvfeudalismen, ovenpå hvilken dette regime af livegenskab støtter sig og i hvilken forvaltere og lakajer der repræsenterer den gamle stat optræder i de mest afsidesliggende hjørner af landet. Dette på trods af at de skifter skjorte alt efter

den siddende regering: den demokratiske revolution sigter, når det gælder agrarkrig, imod denne faktor.

Hvorfor er det halvkolonielt? Formand Gonzalo lærer os at den moderne peruvianske økonomi fødes underlagt imperialismen, der er kapitalismens sidste stadie, som mesterligt er blevet karakteriseret som monopolistisk, snyltende og døende. Imperialismen der godt nok tillader vores politiske uafhængighed, så længe det tjener deres interesser, kontrollerer hele den peruvianske økonomis proces: vores naturrigdomme, eksportprodukter, industri, banker og finanser. Sammenfattet suger den vores folks blod, fortærer energien fra vores nation under dannelse og desuden presser den os i dag voldsomt gennem udlandsgælden, som den gør det med andre undertrykte nationer.

For det første genbekræfter han sig i Lenins tese, som Formand Mao præcist udviklede, for at definere vores samfunds halvkoloniale karakter. Sammenfattet forelagde Lenin at der er mange former for imperialistisk dominans, men to er typiske: **kolonien**, der er det imperialistiske lands fuldstændige dominans af den undertrykte nation eller nationer, og en mellemliggende form, **halvkolonien**, der er politisk uafhængig men økonomisk underlagt, en uafhængig republik, men underkastet imperialismens ideologiske, politiske, økonomiske og militære virvar, selvom den har sin egen regering. Han afviser således begrebet som blev brugt af revisionisterne i 1960'erne, "ny-koloni", hvilket i bund og grund fører til at anskue at imperialismen anvender en mere blød form for dominans, og fra dette kom karakteriseringen som "afhængige lande". Senere, ved at anvende Formand Maos tese om at en periode af kamp åbner sig imod de to supermagter, der strides for at dele verden mellem sig, og at øjeblikkets hovedfjende skal specificeres, definerer han at yankee-imperialismen er den imperialisme der hovedsageligt dominerer os. Men han holder fast ved at vi skal afværge den russiske social-imperialisme, der hver dag trænger dybere ind i vores land, og ligeledes med indflydelsen fra de imperialistiske magter, der ikke er supermagter. Således binder proletariatet, som leder den demokratiske revolution, sig ikke til nogen supermagt eller imperialistisk magt og holder fast ved sin ideologiske, politiske og organisatoriske uafhængighed. Som konklusion beviser han at det peruvianske samfund fortsætter med at være en nation under dannelse og at dets halvkoloniale karakter stadig består, som det kan ses i alle samfundets områder og under de nye betingelser.

Hvad angår den **bureaukratiske kapitalisme**, forelægger Formand Gonzalo at det er grundlæggende og et nøglespørgsmål at forstå den, for at forstå det peruvianske samfund. Ved at tage Formand Maos tese op, lærer han os at denne har fem karakterer: 1) at den bureaukratiske kapitalisme er den kapitalisme som imperialismen udfolder i de tilbagestående lande, at den indbefatter kapitalen fra stor-godsejere, stor-banker og magnater fra storborgerskabet; 2) den udøver udbytningen af proletariatet, bondestanden og småborgerskabet og begrænser mellemborgerskabet; 3) den undergår en proces hvorigennem den bureaukratiske kapitalisme kombinerer sig med statsmagten og bliver til monopolistisk statskapitalisme, comprador og feudal, og fra dette udledes at den i et første øjeblik udfolder sig som ikke-statslig monopolistisk storkapital og i et andet øjeblik, når den kombinerer sig med statsmagten, udfolder sig som monopolistisk statskapitalisme; 4) den modner betingelserne for den demokratiske revolution, når den når toppen af sin udvikling; og 5) at konfiskere den bureaukratiske kapitalisme er et nøglespørgsmål for at fuldende den demokratiske revolution og afgørende for at gå videre til den socialistiske revolution.

Ved at anvende denne tese undfanger han at **den bureaukratiske kapitalisme er den kapitalisme som imperialismen frembringer i de tilbagestående lande, bundet til**

feudalismen, der er forældet og underlagt imperialismen, kapitalismens sidste stadie, som ikke tjener flertallets interesser, men imperialisternes, storborgerskabets og godsejernes interesser. Allerede Mariátegui forelagde at borgerskabet ved at skabe banker, for eksempel, skaber en kapital holdt i trældom af imperialismen og bundet til feudalismen. Formand Gonzalo fastslår mesterligt at den kapitalisme der udfolder sig i Peru, er en bureaukratisk kapitalisme hæmmet af halvfeudalismens bestående fodlænker der binder den og på den anden side underlagt imperialismen, der ikke tillader udviklingen af en national økonomi. **Derfor er den en bureaukratisk kapitalisme der undertrykker og udbytter proletariatet, bondestanden og småborgerskabet og som hæmmer mellemborgerskabet.** Hvorfor? Fordi den kapitalisme som udvikler sig er en for sen proces, der ikke tillader andet end en økonomi der tjener deres imperialistiske interesser. Det er en kapitalisme der repræsenterer storborgerskabet, godsejerne og den gamle type rige bønder, klasser der udgør et mindretal og udbytter og undertrykker det store flertal, masserne.

Han analyserer den **proces** som den bureaukratiske kapitalisme i Peru har fulgt fra 1895 til Anden Verdenskrig, et første øjeblik hvori den udvikles, i hvilket comprador-borgerskabet i 1920'erne overtager kontrollen over staten, fortrænger godsejerne, men respekterer deres interesser. Et andet øjeblik af fordybning, fra Anden Verdenskrig til 1980, hvorunder en fløj af borgerskabet blev til et bureaukratisk borgerskab. Statens deltagelse i den økonomiske proces går tilbage til 1939, til Prados første regering. Denne deltagelse øges senere hen mere og mere og skyldes at storborgerskabet ikke er i stand til at fordybe den bureaukratiske kapitalisme, da det mangler kapital. Og således begynder der at opstå en strid mellem storborgerskabets to faktioner, det bureaukratiske borgerskab og comprador-borgerskabet. I 1968 tager det bureaukratiske borgerskab statens ledelse, gennem de væbnede styrker med Velascos statskup, og frembringer en stor vækst i statens økonomi, således steg antallet af statsejede virksomheder fra 18 til 180. Staten går over til at blive økonomiens motor, ledet af det bureaukratiske borgerskab, men det er i dette øjeblik at økonomien indtræder i en alvorlig krise. Og et tredje øjeblik fra 1980 og fremover, hvor den bureaukratiske kapitalisme indtræder i sin generelle krise og endelige ødelæggelse, øjeblikket hvor folkekrigen indledes. Eftersom denne kapitalisme er født skæbnesvangert syg, rådden, bundet til feudalismen og underlagt imperialismen, indtræder den i dette øjeblik i en generel krise og sin egen ødelæggelse. Ingenting kan redde den, i bedste fald forlænges dens døds kamp, og på den anden side forsvarer den sig selv som et døende bæst og vil forsøge at knuse revolutionen.

Hvis vi ser på denne proces ud fra folkets vej: i det første øjeblik konstitueres Perus Kommunistiske Parti med Mariátegui i 1928 og landets historie deltes i to dele; i det andet øjeblik rekonstitueredes Perus Kommunistiske Parti, som et Parti af ny type, med Formand Gonzalo, og det rensede sig selv for revisionismen; og i det tredje øjeblik begyndte Perus Kommunistiske Parti at lede folkekrigen, en vidtrækkende milepæl, der forandrer historien radikalt ved at tage et kvalitativt højere spring, at konkretisere den politiske magts overtagelse, gennem en væbnet styrke og folkekrigen. Alt dette beviser ganske enkelt det **politiske aspekt** af den bureaukratiske kapitalisme, som sjældent bliver fremhævet og som Formand Gonzalo betragter som et nøglespørgsmål: den bureaukratiske kapitalisme modner betingelserne for revolutionen og ved at indtræde i dens sidste del modner den i dag betingelserne for revolutionens udvikling og triumf.

Det er også meget vigtigt hvordan han ser at den bureaukratiske kapitalisme **består af ikke-statslig monopolistisk kapitalisme og statslig monopolistisk kapitalisme.** Dette tjener til at skelne mellem storborgerskabets to faktioner, det bureaukratiske borgerskab og comprador-borgerskabet, for ikke at blive halehæng til nogen af dem, et problem der førte til at vores Parti i

30 år antog den forkerte taktik. Det er vigtigt at forstå det på denne måde fordi den Nye Magts konfiskering af den bureaukratiske kapitalisme, resulterer i den demokratiske revolutions afslutning og fremadskriden til den socialistiske revolution, eftersom hvis man kun sigtede imod den statslige monopolistiske kapitalisme, ville man lade den anden del, den ikke-statslige monopolistiske kapitalisme, blive ladet tilbage og comprador-storborgerskabet ville bestå økonomisk og kunne løfte sit hoved for at tilrane sig revolutionens ledelse og dermed forhindre den i at gå over til den socialistiske revolution.

Men ydermere generaliserer Formand Gonzalo at den bureaukratiske kapitalisme ikke er en særlig proces for Kina eller Peru, men snarere at den **retter sig efter de sene betingelser for udvikling, hvori de imperialistiske lande underlægger sig de undertrykte nationer** i Asien, Afrika og Latinamerika, da disse endnu ikke har ødelagt den bestående feudalisme og endnu mindre udviklet kapitalisme.

Sammenfattet er denne tese, baseret på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, om den bureaukratiske kapitalisme, der er et bidrag til verdensrevolutionen og som vi, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, antager, et nøglespørgsmål for at forstå det moderne peruvianske samfunds proces og revolutionens karakter.

Hvilken **type stat** understøtter dette halvfeudale og halvkoloniale samfund, oven på hvilket en bureaukratisk kapitalisme udfolder sig? Formand Gonzalo har analyseret det moderne peruvianske samfund ved at basere sig på den mesterlige Maoistiske tese *Om Nyt Demokrati*, der forelægger at de mange typer statssystemer i verden, kan reduceres til tre grundlæggende typer, alt efter deres klassekarakter: 1) republik under borgerskabets diktatur, der også udgøres af stater af gamle demokratier, under hvilke kan medregnes staterne under det fælles diktatur af godsejere og storborgerskab; 2) republik under proletariats diktatur, og 3) republik under de revolutionære klassers fælles diktatur. Formand Gonzalo fastslår at den gamle reaktionære statskrakter i Peru er af den første type, et fælles diktatur af godsejerne og storborgerskabet, bureaukrater eller compradorer, der i ledtog og strid kæmper om ledelsen af staten. I Peru er den historiske tendens at det bureaukratiske borgerskab gør sig gældende, hvilket nødvendigvis medfører en meget skarp og lang kamp. I dag er det det bureaukratiske borgerskab der anfører den gamle godsejer-bureaukrat stat.

Samtidig skelner han mellem statssystem og regeringssystem, der er to dele af en enhed. Den første er den plads som klasserne indtager indenfor staten, og den anden den form som den politiske magt organiseres på, som Formand Mao lærer os, ved at fremhæve at det hovedsagelige er at definere en stats klassekarakter, eftersom de forskellige former for regering der måtte blive indført, det kan være civile eller militære, opstået ved valg eller *de facto*, demokratisk-liberal eller fascistisk, altid vil repræsentere de reaktionære klassers diktatur. Hvis man ikke ser sådan på den gamle stat, falder man i den fejl at identificere et diktatur med et militært regime og tænke at en civil regering ikke er et diktatur, og dermed blive halehæng til en af storborgerskabets faktioner, under påskud af at "forsvare demokratiet" eller "undgå militærkup", holdninger som i stedet for at ødelægge den gamle stat opretholder og forsvare den, sådan som det er tilfældet med det Forenede Venstres (Izquierda Unida) revisionister og opportuniste.

Formand Gonzalo siger tydeligt til os: "Og det er dette sociale system der med blod og ild udnytter og forsvare de herskende klasser og deres yankee-imperialistiske herre, gennem deres godsejer-bureaukrat stat, understøttet af deres reaktionære væbnede styrker; ved konstant at udøve deres klasses diktatur (af storborgerskabet og godsejerne), det kan være gennem en *de facto* militærregering..." og "...et forældet herskende udbyttersystem, der ødelægger og bremser folkets

magtfulde kreative kræfter, hvilket er de eneste kræfter der kan gennemføre de mest dybe revolutionære forandringer..."

DEN DEMOKRATISKE REVOLUTIONS MÅL

Formand Gonzalo lærer os at der findes tre mål i den demokratiske revolution. Imperialismen, den bureaukratiske kapitalisme og halvfeudalismen, med den ene af dem som det hovedsagelige, alt efter de øjeblikke som revolutionen gennemgår. I dag under perioden af agrarkrig, er det hovedsagelige mål halvfeudalismen.

Imperialismen, for os hovedsageligt yankee-imperialismen fordi den er den hovedsagelige imperialisme der hersker over os, som befæster sin dominans mere og mere og slår vores situation som et halvkolonialt land fast. Men den russiske social-imperialismes og andre imperialistiske magters indtrængen skal også afværges. Der skal drages nytte af den gamle stats fraktioner for at skærpe deres modsætninger og isolere hovedfjenden for at tildele den slag. Den bureaukratiske kapitalisme er den demokratiske revolutions konstante bjerg, der fastholder halvfeudalismen og halvkolonialismen til tjeneste for imperialismen. Og halvfeudalismen der lever videre under nye former, men som udgør landets grundlæggende problem.

DEN DEMOKRATISKE REVOLUTIONS OPGAVER

1. At ødelægge den imperialistiske dominans, hovedsageligt yankee-imperialismen i vores tilfælde, og at afværge den anden supermagts handlinger, den russiske social-imperialismes, og de andre imperialistiske magters handlinger. 2. At ødelægge den bureaukratiske kapitalisme ved at konfiskere den statslige monopolistiske storkapital, såvel som den ikke-statslige. 3. At ødelægge den feudale godsejer-ejendom ved at konfiskere den associative og ikke-associative storejendom. Jorden skal fordeles på individuel basis under parolen "jorden til dem der dyrker den", først og hovedsageligt til fattigbønderne. 4. At støtte den mellemstore kapital, som får lov til at arbejde, men der pålægges betingelser. Alt dette indebærer at omstyrte den gamle stat gennem folkekrigen, ved hjælp af en revolutionær væbnet styrke, under det Kommunistiske Partis ledelse, og at opbygge en ny stat.

SOCIALE KLASSER I DEN DEMOKRATISKE REVOLUTION

Formand Gonzalo definerer de sociale klasser der skal forenes: proletariatet, bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, småborgerskabet og mellemborgerskabet, alt efter revolutionens betingelser. Og de klasser der sigtes imod: godsejere af den gamle og nye type og det bureaukratiske storborgerskab og comprador-storborgerskabet.

Formand Gonzalo siger: "... bondestanden er hoveddrivkraften ... med deres hundredeårige gamle grundlæggende krav, 'Jorden til dem der dyrker den', som de, på trods af deres uophørlige kamp, stadig ikke har opnået", "... proletariatet ... den ledende klasse i vores revolution ... som i sin lange og meget stærke kamp fravrister en ussel betaling og tilkæmper sig rettigheder fra sine udbyttede, for kun at miste dem igen under hver økonomisk krise samfundet lider under; et proletariat der således kæmper i en ondsindet jernring...", "et småborgerskab med meget brede lag, som det hører sig til i et tilbagestående land, der ser sine drømme smadret i takt med den ubønhørlige forarmelse den herskende sociale orden påtvinger dem", og "et mellemborgerskab, et nationalborgerskab, som er svagt og mangler kapital og udfolder sig svingende og dualistisk mellem revolution og kontra-revolution...". "Fire klasser der historisk udgør folket og revolutionens drivkraft, men af dem er det bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, der er hoveddrivkraften."

Han giver særlig vigtighed til den videnskabelige organisering af fattigdommen, en tese der kommer fra Marx og som for os indebærer at organisere bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, og de fattigste masser i byerne i det Kommunistiske Parti, i Folkeguerrillahæren og i den Nye Stat der konkretiseres i Folkekomitéerne. Han fastslår en sammenhæng, at tale om bondespørgsmålet er at tale om jordspørgsmålet, at tale om jordspørgsmålet er at tale om det militære spørgsmål, og at tale om det militære spørgsmål er at tale om den politiske magt, den Nye Stat, til hvilken vi kommer med den demokratiske revolution, ledet af proletariatet gennem dets Parti, det Kommunistiske Parti. Han fastslår at i folkekrigen er bondespørgsmålet basis og det militære spørgsmål vejledende. Der kan endvidere ikke være nogen hegemoni i Fronten uden væbnede bønder. Det er derfor af stor betydning at forstå at bondespørgsmålet er grundlæggende og basis for al handling i den demokratiske revolution og at det til og med er vigtigt i den socialistiske revolution.

Proletariatet er den ledende klasse og han lærer os at denne klasse sikrer at revolutionen følger den kommunistiske kurs, og som forenet med bondestanden udformer arbejde-bonde alliancen, der er Frontens basis. Et proletariat der for størstedelens vedkommende er koncentreret i hovedstaden og som er forholdsvist større end i Kina, men som for hver dag der går procentvis aftager i Peru, en specifik situation som vi står overfor når vi anvender den demokratiske revolution. Derfor fører vi folkekrigen i byerne som et komplement. Denne klasse som i dag er kommet frem til at udforme et Kommunistisk Parti, et Parti baseret på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, et Parti der har skabt en Folkeguerrillahær, som det leder fuldstændigt, og en Ny Stat, som det leder i et fælles diktatur, som med næsten 20 års rekonstituering og syv år med ledelse af folkekrigen, har givet folket et stort historisk spring. Det er livsnødvendigt at forstå dets ledende rolle i den demokratiske revolution, da det garanterer den korrekte kurs hen mod kommunismen; og uden proletariatets ledelse ville den demokratiske revolution blive til en væbnet kamp under borgerskabets ledelse og falde under supermagternes eller de imperialistiske magters formynderskab.

Til disse to klasser tillægges småborgerskabet og samme udgør de den urokkelige stamme i den revolutionære Front, der ganske enkelt er én Front for folkekrigen og classeskelettet der udgør den Nye Stat, Folkekomitéerne på landet og Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse i byerne.

Hvad angår mellemborgerskabet deltager det i dag ikke i revolutionen, men dets interesser bliver respekteret og det er ikke et mål for den demokratiske revolution. Det er en klasse der lider under større og større restriktioner fra reaktionens side, men den har en dualistisk karakter og i den demokratiske revolutions proces kan den i nogle øjeblikke være på revolutionens side. Hvis ikke

man tager mellemborgerskabets interesser i betragtning, ville revolutionens karakter forandre sig og i stedet for demokratisk ville den være socialistisk.

Ud fra alt dette følger at den Nye Stat som vi udformer under den demokratiske revolution er et fælles diktatur, en alliance af fire klasser, ledet af proletariatet gennem dets Kommunistiske Parti: et diktatur af proletarer, bønderne, småborgerskabet og under visse omstændigheder nationalborgerskabet eller mellemborgerskabet; et diktatur som i dag udgøres af tre klasser eftersom mellemborgerskabet ikke tager del i revolutionen, men dets interesser bliver respekteret. Klasser der udformer et Nyt Demokrati når det gælder statssystem, og Folkeforsamlinger når det gælder regeringssystem.

GRUNDLÆGGENDE MODSÆTNINGER I DEN DEMOKRATISKE REVOLUTION

Han fastslår at der i den demokratiske revolution findes tre modsætninger: modsætningen nation-imperialisme, modsætningen folket-den bureaukratiske kapitalisme, og modsætningen masserne-feudalisme; af disse kan enhver være hovedmodsætningen, alt efter revolutionens forskellige perioder. Eftersom vi i dag udfolder os i en agrarkrig, så er hovedmodsætningen masserne-feudalisme, selvom vi sigter imod alle tre. Denne modsætning undergår en udviklingsproces i krigens forskellige faser, således har hovedmodsætningen masserne-feudalisme i vores tilfælde udfoldet sig som masserne-regering, senere hen som ny stat-gammel stat, og dens fremtidige perspektiv er Kommunistisk Parti-de reaktionære væbnede styrker.

REVOLUTIONENS STADIER

Formand Gonzalo lærer os at den demokratiske revolution er uundværlig som første stadie i de undertrykte nationer, der må gennemløbe forskellige perioder alt efter modsætningernes løsning. Han undfanger at der er en uadskillelig forbindelse og en uafbrudt vej mellem den demokratiske revolution og det andet stadie, den socialistiske revolution, og dens perspektiv er en serie af kulturrevolutioner, for at nå til kommunismen, tjenende verdensrevolutionen. Derfor udfører vi et maksimumprogram og et minimumprogram. Minimumprogrammet er programmet for den demokratiske revolution der specificeres i hver periode og som medfører en ny politik, de fire klassers fælles diktatur; en ny økonomi, konfiskering af den imperialistiske og den bureaukratiske kapitalismes storkapital, såvel som den feudale godsejer-storejendom og uddeling af jorden på individuel basis til hovedsageligt fattigbønderne; en ny kultur, national, det vil sige anti-imperialistisk; demokratisk, det vil sige for folket; og videnskabelig, hvilket betyder at den er baseret på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning. Maksimumprogrammet betyder at holde for øje at vi som kommunister sigter mod at tilintetgøre de tre uligheder mellem by og land, mellem intellektuelt og manuelt arbejde, og mellem arbejdere og bønder. Vi giver vores liv for disse to programmer, trodser alle slags fornærmelser, hån og nederdrægtigheder, og det er kun kommunisterne der kan kæmpe for at fastholde revolutionens kurs.

Således forelægger Formand Gonzalo: "**Hvad er denne demokratiske revolution i essensen?** Den er en bondekrig ledet af det Kommunistiske Parti, den stræber efter at skabe en ny stat der udformes af fire klasser, at knuse imperialismen, storborgerskabet og godsejerne, og på denne måde udføre sine fire opgaver. Således har den demokratiske revolution en hovedform for kamp, folkekrigen, og en hovedform for organisation, den væbnede styrke. Den demokratiske revolution er løsningen på jordspørgsmålet, det nationale spørgsmål, ødelæggelsen af godsejer-bureaukrat staten, af de reaktionære væbnede styrker, som er den rygsøjle der understøtter den, med henblik på at opfylde det politiske mål at opbygge en ny stat, en stat af nyt demokrati og lave Folkerepublikken af Nyt Demokrati, og umiddelbart efter gå fremad til den socialistiske revolution. Sammenfattet tager den demokratiske revolution konkret form af bondekrig, ledet af det Kommunistiske Parti. Enhver anden måde er ganske enkelt at tjene godsejer-bureaukrat staten."

Sammenfattet beviser Formand Gonzalo gyldigheden af revolutionens to stadier i de undertrykte nationer og fastslår at den proletariske verdensrevolution har tre typer af revolution. Ved at udforme den demokratiske revolution tjener Perus Kommunistiske Parti således verdensrevolutionen og Formand Gonzalo bidrager til verdensrevolutionen.

Vi, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, antager Linjen om den Demokratiske Revolution, fastslået af Formand Gonzalo.

HVORDAN ANVENDES DEN DEMOKRATISKE REVOLUTION I DAG?

I de mere end syv års folkekrig i Peru, bevises Gonzalo Tænkningens retfærdighed og korrekthed og vi ser at Perus Kommunistiske Parti, med Formand Gonzalos førerskab, leder bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, og med våben er i gang med at udforme et fælles diktatur af arbejdere, bønder og småborgerskabet under proletariatets hegemoni, mellemborgerskabets interesser respekteres og 13 århundreders reaktionær stat ødelægges. Et fælles diktatur der skrider fremad i Folkekomitéerne, som i dag er underjordiske, den Nye Stats udtryk der udøver den politiske magt gennem Folkeforsamlinger, hvor alle giver deres mening til kende, vælger, dømmer eller straffer ved at anvende det sande demokrati, og de tøver ikke med at bruge diktaturet og tvangsretten for at fastholde deres politiske magt og forsvare den imod de udbytende og undertrykkende klasser, gamonaler eller lakajer. På denne måde specificeres en **ny politik** og der gøres fremskridt i magtens overtagelse nedefra.

Selve samfundets basis, halvfeudalismen, bliver ødelagt og nye sociale produktionsforhold indføres ved at anvende en **ny økonomi**. Dette sker ved at tage agrartaktikken om at bekæmpe halvfeudalismens evolution i betragtning, ved at sigte imod den associative ejendom og ved at afværge den ikke-associative ejendom, ved at neutralisere de rige bønder, vinde mellembønderne over og støtte sig på fattigbønderne. Landbrugsprogrammet "Jord til den der dyrker den" udføres gennem konfiskering og uddeling af jorden på individuel basis, gennem en proces med udslettelse af udvalgte fjendtlige mål, hvis konkrete mål er ødelæggelsen af de halvfeudale forhold, ved at rive produktionsprocessen og den gamonale magt af led med væbnede aktioner, ved at anvende kollektiv såning og høst, selvom vi endnu ikke har den politiske magt og Folkeguerrillahæren ikke er tilstrækkeligt udviklet. Alle bønder dyrker alles jord og dette gøres kollektivt, altid ved

hovedsageligt at give fordel til fattigbønderne, og hvis der skulle blive en overskudsproduktion fastsættes der en slags afgift, og produkter ellers såsæd fordeles til fattig- og mellembønderne, mens de rige bønders jord ikke bliver rørt, med mindre der ikke er tilstrækkelig jord. Men der fastsættes bestemte betingelser. En politik som har haft meget positive resultater, man belønner de fattigste, højner produktionens kvalitet, og frem for alt forsvares jorden bedre; perspektivet for denne politik er jordinvasioner og uddeling af jorden på individuel basis. Også i nye bondeområder har vi i særdeleshed anvendt jordinvasioner og uddeling af jorden på individuel basis, ved at antænde kampen i landområderne og forstyrre den gamle stats planer og dens skiftende regeringer, samt organiseret væbnet forsvar ved specifikke lejligheder. I dag har vi generaliseret jordinvasionerne i hele landet. Endvidere er det lykkedes at organisere en hel landsbys produktion, med gensidig bytte af produkter eller såsæd, samling af brænde eller cochenillefarvestof, eksempelvis med kommunale forretninger, handel og muldyrtransport. En proces som aktionerne i byerne tjener, sabotage imod borgerlig-demokratiske og fascistiske korporative statslige organisationer, statslige, private og imperialistiske banker, stormagternes og magternes imperialistiske centre, hvad end de er fabrikker eller "forskningscentre", og den bureaukratiske kapitalismes virksomheder, såsom Centromin Peru; også selektive henrettelser og væbnede agitations- og propagandakampagner.

Og oven på denne nye politik og nye økonomi er der ved at rejse sig en **ny kultur**, der hovedsageligt lever i fattigbønderne. Grunduddannelsen er et problem der fortjener vores grundlæggende opmærksomhed og den udfolder sig som gensidig undervisning, undervisning og arbejde, og med et grundlæggende program for børn, voksne og masserne generelt. Dette er virkelig vigtigt. Problemerne med sundhed og rekreation for masserne er også af afgørende betydning. Således er masserne organiseret og på denne måde udformes deres mobilisering, politisering, organisering og bevæbning, ved at sigte mod at skabe et væbnet hav af masser, baseret på ideologien Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, under Partiets ledelse, med folkekrigens erfaring og frem for alt og hovedsageligt i den nye magt, ved at udøve, erobre, forsvare og udvikle den, i form af Folkekomitéer, Støttebaser og gå fremad mod Folkerepublikken af Nyt Demokrati.

Dette er den demokratiske revolution som Partiet specificerer i det peruvianske samfund, ved at omstyrte imperialismen, den bureaukratiske kapitalisme og halvfeudalismen i Peru, gennem en enhedsfolkekrig, landet hovedsageligt og byen som et komplement. Og ikke en falsk "demokratisk revolution", som falskt er blevet prædikeret af den nuværende fascistiske og korporative APRA-regering, der benægter det peruvianske samfunds karakter, klasserne og klassekampen, i særdeleshed den gamle stats karakter som godsejer-bureaukrat diktatur, såvel som nødvendigheden af en voldelig revolution for at omstyrte den. En Marxistisk-Leninistisk-Maoistisk, Gonzalo Tæknings demokratisk revolution, som udgør en brændende flamme der spreder sig og som tjener den proletariske verdensrevolution og er garanteret af Formand Gonzalos mesterlige ledelse.

NED MED GODSEJER-BUREAUKRAT STATEN!

FOR FOLKEREPUBLIKKEN AF NYT DEMOKRATI!

LEVE DEN PERUVIANSKE REVOLUTION!

MILITÆR LINJE

INDLEDNING

Ved at opretholde, forsvare og anvende Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen, har Formand Gonzalo etableret Partiets *Militære Linje*. På den Første Udvidede Nationale Kongres i november 1979, blev den vedtaget som den Generelle Politiske Linjes center og Formand Gonzalo udvikler den i løbet af folkekrigen.

Formand Gonzalo har vedholdende integreret Marxismen-Leninismen-Maoismens almengyldige sandhed med den Peruvianske Revolutions konkrete praksis ved at bekæmpe og knuse revisionismen og de højre-opportunistiske linjer; ved at anvende den dialektiske materialisme til spørgsmålet om krig. Derfor udtrykker den *Militære Linje* også Formand Gonzalos filosofiske tænkning og sammenfatter krigens love for den revolutionære krig generelt og de specifikke love for den revolutionære krig i Peru. Den *Militære Linje* er altafgørende for vores ideologiske, politiske, militære, økonomiske og kulturelle arbejde og den gør os i stand til at skelne mellem den proletariske militære linje og den borgerlige militære linje.

Den Militære Linje er de love der styrer folkekrigen for at erobre og forsvare den politiske magt. Den består af tre elementer: 1) Folkekrig, der i vores tilfælde specificeres som en enhedsfolkekrig, landet hovedsageligt, byerne komplementære; 2) Opbygningen af de revolutionære væbnede styrker, der i vores tilfælde specificeres som Folkeguerrillahæren, der har militsernes inkorporering som særegenhed, for at gå frem mod et væbnet hav af masser; og 3) Strategi og taktik der udformes gennem omringelses- og tilintetgørelseskampagner og kontraomringelses- og tilintetgørelseskampagner, der i vores tilfælde specificeres ved at anvende politiske og militære planer som har en politisk og militær strategi, konkretiseret i kampagner med specifikt indhold.

FOLKEKRIGEN

OM FOLKEKRIGEN I PERU

Ved at genbekræfte sig i loven om revolutionær vold som en almengyldig lov, antager Formand Gonzalo proletariatets højeste militære teori, der blev fastslået af Formand Mao: folkekrigen, der er almengyldig og gælder for alle typer lande, men skal specificeres til hver enkel revolutions betingelser. Således er verdens folkekrig den hovedsagelige form for kamp som proletariatet og verdens undertrykte folk må hejse, for at sætte den op imod den imperialistiske verdenskrig. Han tager udgangspunkt i at folkekrigen er massernes krig og kun kan virkeliggøres ved at mobilisere masserne og støtte sig på dem. Han siger: "Masserne giver os alt, lige fra de brødkrummer de tager fra deres egen mund, til deres dyrebare blod som blomstrer sammen med krigernes og partimedlemmernes og således væder folkekrigens vej til den Nye Magt." Og at masserne skal organiseres væbnet i Folkeguerrillahæren; i Støttebaserne er alle mænd og kvinder i hver enkel Folkekomité organiseret militært, i byerne optræder Folkeguerrillahæren også, og

masserne forenes gradvist i de forskellige nye organisationer, i og for folkekrigen; Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse er konkretiseringen af Fronten i byerne og dens mål er at føre masserne til at gøre modstand, i forbindelse med og til tjeneste for folkekrigen og den fremtidige opstand.

Han fastholder at for at føre folkekrigen skal fire grundlæggende spørgsmål tages i betragtning: 1) Proletariatets ideologi, Marxismen-Leninismen-Maoismen, der skal specificeres i en vejledende Tænkning, derfor baserer vi os på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, hovedsageligt på Gonzalo Tænkningen; 2) Nødvendigheden af Perus Kommunistiske Parti der leder folkekrigen; 3) Folkekrigen specificeret som bondekrig, der følger vejen at omringe byerne fra landet; og 4) Støttebaser eller ny politisk magt, opbygningen af Støttebaser er essensen af vejen at omringe byerne fra landet.

Han analyserer vores folks historiske proces og beviser at det altid har kæmpet, at "folket er opvokset og har gjort fremskridt med den revolutionære vold. Det er med denne i forskellige former og grader at vores folk har erobret dagskrav, rettigheder og friheder, eftersom intet er faldet ned fra himlen eller er blevet foræret til dem, 'forbandet være det forræderne siger,' alt har folket i sidste ende erobret med revolutionær vold, i glødende kamp imod den reaktionære vold. Således blev de otte arbejdstimer erobret, således blev jorden erobret og forsvaret, således blev rettighederne tilkæmpet og man har styrtet tyranner. Derfor er den revolutionære vold selve essensen af vores historiske proces ... Det er let at forstå at udviklingen og triumfen af den Peruvianske Revolution, af vores demokratiske revolution, af folkets og klassens frigørelse, kun kan opnås gennem vores folks mest storslåede revolutionære krig, ved at rejse masserne væbnet gennem folkekrigen."

Han uddrager den lektion, at det er de politiske og militære begivenheder der har defineret de store forandringer i vores land, han fortæller os at **først indtræffer den militære begivenhed og derefter den politiske forandring. Således genbekræfter han sig i at krigen er fortsættelsen af politikken med andre midler.** Han lærer os hvordan vores folkemasser har kæmpet imod udbytterne, således har masserne siden det 7. århundrede, i hvilket staten opstår i Peru, kæmpet imod undertrykkelsen og udbytningen. Han lærer os at Inkariget fastslog dets dominans gennem erobningskrige, og dets overherredømme defineredes i slaget på Yahuarpampa imod Chancaerne, for senere at udbredes gennem krige; dette var en politisk og militær begivenhed.

Erobringen gennemført af det spanske kongedømme var en anden politisk og militær begivenhed, der påtvang sig ved at knuse de indfødtes modstand og gøre brug af de erobrede indre kampe; imidlertid bør Manco Incas kamp fremhæves, han ledte et oprør imod spanierne.

Påtvingelsen af vicekongedømmet var en anden politisk og militær begivenhed der knuste de selvsamme erobrere, og som for at sikre dets opretholdelse skulle konfrontere store bondeoprejsninger som Juan Santos Atahualpas; og i 1780 Túpac Amarus mægtige bevægelse der nåede at rejse 100.000 mand, og som udbredte sig fra Cusco og Puno til Bolivia, bragte vicekongedømmets herredømme i alvorlig fare og gav genklang i Argentina, Colombia og Mexico og rystede Amerika; bevægelsen blev besejret men rystede og undergravede vicekongedømmet og forberedte således betingelserne for frigørelsen; men det skal huskes at Túpac Amaru var høvding, for at kunne se hans klassekarakter.

Frigørelsen er en anden politisk og militær begivenhed der har tre øjeblikke: Første øjeblik, det 18. århundredes bondeoprejsninger, for eksempel Túpac Amaru; andet øjeblik, opstande i byer,

såsom Zelas i Tacna og guerrillaerne, blandt hvilke dem fra Cangallo og Yauyos udmærkede sig; tredje øjeblik, konfrontation mellem store hære hvor de forskellige befriende bedrifter bliver besejlet med San Martín og Bolívar i spidsen, og som afgøres med slaget i Ayacucho i 1824. Det skal forstås at selvom frigørelsen blev ledet af kreolerne, havde den den fortjeneste at bryde med den spanske kronens herredømme; at San Martín var en stor militær strateg og Bolívar beviste egenskaber som politisk og militær strateg. Begge kæmpede for at frigøre flere lande i Amerika, uden at søge nogen fortjeneste og viste dermed, at for at tjene en stor sag skal man altid sætte den generelle interesse først og aldrig den personlige, og dette gjorde de uden at være kommunister.

I republikken fortsatte godsejerne med at bestemme, men de var nødt til at konfrontere de store bondekampe med ild og sværd, blandt dem Atusparias og Uschco Pedros eller Llanccollas i Ocos. Her har vi krigen imod Chile, som er et sort kapitel i historien, hvor de to lande blev spillet ud imod hinanden drevet af englændernes og franskmændenes interesser, der søgte vores guano- og salpeter-rigdomme; en krig der bremsede den spirende kapitalistiske udvikling i landet og viste de herskende klassers beskidte rolle, fra hvilke en del kapitulerede overfor Chile; men man skal fremhæve massernes heroiske modstand imod den indtrængende fjende, til forsvar for folket og den territoriale integritet, en modstand som specielt havde styrke i det center-sydlig af bjergkæden, hvor guerrillaerne blev dannet; Cáceres, der var godsejer og militærmand, spillede under disse omstændigheder en vigtig rolle.

Krigen imod Chile, der fandt sted fra 1879 til 1883, førte til den peruvianske økonomis sammenbrud; for først i 1895 at gå ind i den bureaukratiske kapitalismes begyndelse, der indleder det moderne peruvianske samfunds udvikling. I det 19. århundrede går vi fra at være koloni til at være halvkoloni og fra at være feudalt til at være halvfeudalt, og den bureaukratiske kapitalisme begynder at udvikle sig bundet til yankee-imperialismen, der overtager englændernes plads. Det moderne proletariat opstår og ændrer den politiske kamps begreber.

Ud af hele denne historiske proces kan følgende lektioner uddrages: at folket altid har kæmpet, det er ikke pacifistisk og anvender den revolutionære vold med de midler som det har til rådighed; at det er bondekampene der har rystet samfundets grundvold mest, og at disse ikke har kunnet triumfere eftersom de manglede proletariatets ledelse, repræsenteret af det Kommunistiske Parti; og at de politiske og militære begivenheder bestemmer de store sociale forandringer.

Ud fra den Militære Linje har det moderne peruvianske samfund tre øjeblikke knyttet til proletariatets opståen, der grundlægger dets Parti for at tage magten gennem den revolutionære vold, ved at specificere dets vej, hvilket sammenfattes i Partiets Militære Linjes proces.

I det første øjeblik, fra 1895 til 1945, konstitueres Perus Kommunistiske Parti og hvad den Militære Linje angår, etablerer Mariátegui **Fastsættelse og Skitsering af Vejen**. De heroiske arbejderkampe for løn, otte timers arbejdsdag og bedre arbejdsforhold, bondebevægelser for jord i den sydlige del af landets bjergkæde og landproletariatets kampe, plus de universitetsstuderendes kampe for reformen, bliver til at kompleks skærpelse af klassekampen, hvori det peruvianske proletariat modnes og Mariátegui grundlægger Perus Kommunistiske Parti den 7. oktober 1928, under Marxismen-Leninismen.

Mariátegui fastsætter og skitserer grundlæggende idéer omkring den revolutionære vold. Han siger: "Der er ingen revolution som er behersket, afbalanceret, rolig, blid", "politisk magt bliver erobret med vold ... og magten bevares kun gennem diktaturet". Han forstår krigen som langvarig: "En revolution kan kun fuldføres i løbet af mange år. Ofte har revolutionen perioder hvor de

revolutionære styrker og de kontra-revolutionære styrker skiftevis har herredømme." Han fastslår forholdet mellem politik og krig. Han forstod en revolutionen frembringer en Hær af ny type med egne og anderledes opgaver end udbytternes. Således forstod han også bøndernes rolle og arbejderklassens altafgørende ledende rolle, at revolutionen vil stige ned fra Andesbjergene, at "efter godsejerfeudalismen er blevet væltet, vil bykapitalismen mangle kræfter til at modstå den voksende arbejderklasse" og for at der skal være en revolution, har man brug for geværer, program og doktrin. Han forstod revolutionen som en total krig, hvori alle politiske, sociale, militære, økonomiske og moralske elementer konvergerer og hver side anspænder og mobiliserer alle de ressourcer den kan. Han afviste totalt den parlamentariske vej.

Med Mariáteguis død i april 1930, tilraner højrefløjen sig Partiets ledelse—med Ravines i spidsen. Der blev sat spørgsmålstejn ved Mariáteguis vej og den blev fornægtet, i ord kalder de til opstand, men henfalder til den parlamentariske vej. Partiets såkaldte "Konstituerende Kongres" i 1942, vedtager den kapitulationalistiske taktik om "national enhed", såvel i indenrigspolitik som internationalt. Partiet bliver påvirket af de Browderiske idéer som er et moderne fortilfælde, hvor der er en klar afståelse fra den revolutionære vold, en valgtaktik der centrerede i den "Demokratiske Nationalfront". Trods alt kæmpede den røde linje for at forsvare de Marxistiske-Leninistiske holdninger, selvom den blev hårdt bekæmpet og den interne kamp blev løst igennem eksklusioner.

I det andet øjeblik, fra 1945 til 1980, rekonstrueres Perus Kommunistiske Parti, og hvad den Militære Linje angår fastslår Formand Gonzalo ***Vejens Specificering og Grundlag***. Dette andet øjeblik har to dele: den første, fra 1945 til 1963, som er "nye impulser for Partiets udvikling og indledning af kampen imod revisionismen", og den anden del, fra 1963 til 1980, som er "fastslåelsen af den Generelle Politiske Linje og rekonstruering af Partiet".

I den første del af det andet øjeblik, midt i 1950'erne, indledes kampen for at genaktivere Partiet der var blevet ødelagt efter Odrías statskup. Efterfølgende begynder der i Partiet at åbne sig en kamp imod revisionismen; denne proces sker midt i den Cubanske Revolutions eftervirkninger, og hovedsageligt fordi kampen på verdensplan begynder at udfolde sig mellem Marxisme og revisionisme. Man begynder at diskutere revolutionens vej, man talte igen om den væbnede kamp og på Partiets Fjerde Kongres i 1962, aftaler man at der i Peru er mulighed for de såkaldte "to veje": "den fredelige og den voldelige", ligesom at "revolutionen kan følge vejen at omringe byerne fra landet, såvel som fra byerne til landet". Men bag disse tomme ord overlevede i essensen den gamle parlamentariske vej, som dengang konkretiseredes i den såkaldte "Nationale Befrielsesfront", som var Khrusjtjovitsk revisionisme. Her begynder Formand Gonzalos politiske holdninger, som lægger grundlag for den røde linje, at gøre sig gældende og som tilslutter sig Formand Maos holdninger i kampen mellem Marxisme og revisionisme.

I anden del af det andet øjeblik, fra 1963 til 1980, har vi "fastslåelsen af den Generelle Politiske Linje og rekonstruering af Partiet". Formand Gonzalo førte denne opgave frem ved at stifte Partiets røde fraktion i en intens og hård kamp på over 15 år og gennem tre politiske strategier:

Fra 1963 til 1969 ledte han den røde fraktion under den politiske strategi om at følge "**vejen at omringe byerne fra landet**"; fra 1969 til 1976 ledte han Partiet med den politiske strategi om at ***Rekonstruere Partiet til Folkekrigen***; og fra 1976 til 1979 med den politiske strategi om at ***Fuldende Rekonstrueringen og Lægge Grundlag*** for indledningen af den væbnede kamp.

Under den **første politiske strategi om at følge "vejen at omringe byerne fra landet"**, bliver kommunisterne i Peru stærkt påvirket af kampen mellem Marxisme og revisionisme, og de Marxistiske holdninger trænger dybt ind i organisationen. I 1960'erne finder en stor bondebevægelse sted, der mobiliserede fra 300.000 til 500.000 bønder som kæmpede for jorden, men det udviklede sig ikke til væbnet kamp på grund af en revisionistisk ledelse. Der finder en stor strejkekampsbevægelse sted i arbejderklassen og universitetskampen udvikles til et endnu højere niveau. Alt dette får eftervirkninger i Partiet og Formand Gonzalo smeder den røde fraktion i Ayacucho, med klare idéer om at Partiet er til for at tage den politiske magt og at det må basere sig på den Marxistiske teori. Han udløser en frontal kamp imod revisionismen, som havde sit center i Sovjetunionen, han tilslutter sig fast Kinas Kommunistiske Partis holdninger og hovedsageligt Formand Maos holdninger. Formand Gonzalo forelægger at "landområderne er et revolutionært gæringsstof", "landområderne og fattigbønderne skal man vise specielt meget opmærksomhed", at "vores revolution vil være fra landet til byen" og Formand Gonzalo og Partiets forskellige baser forenes for at smide revisionismen og dens forhærdede repræsentanter Jorge del Prado, Acosta og Juan Barrio ud på den Fjerde Nationale Konference i januar 1964. Således bliver vores Parti et af de første til at bryde med og smide revisionismen ud af dets rækker.

Formand Gonzalo besluttede sig for at rejse Partiet ud fra Regionalkomité Ayacucho. Han lagde vægten for Partiets arbejde ude på landet, i byerne organiserede han de fattige masser i Kvarterernes Forbund (Federación de Barrios) og han reorganiserede den Revolutionære Studenterfront (Frente Estudiantil Revolucionario). Men af alle disse foranstaltninger var den mest vidtrækkende, at han på trods af den nye centrale ledelses modstand, oprettede det "specielle arbejde", ved således at anvende en partiaftale; det vil sige regionalkomitéens militære arbejde og han gav den tre funktioner: politisk, militært og logistisk. Senere hen, i skarp to-linje kamp imod den centrale ledelses holdninger, der ville kontrollere det militære arbejde, bekæmpede han militarismen, lejesoldatsmentaliteten og fokismen. Under disse omstændigheder finder MIR's guerrilla-aktivitet sted, der udtrykker vores folks kamp ud fra et småborgerligt perspektiv, som følger en militaristisk linje og tilsidesætter Partiet. På trods af at deres kamp ikke var tilpasset til bøndernes rejsning, viste det i perspektiv den væbnede kamps muliggørelse, med den betingelse at kampen blev ledet af en retfærdig og korrekt linje og under Partiets ledelse. Derfor modsatte Formand Gonzalo sig at Partiet skulle opløses og blive halehæng til MIR og ELN i en formodet Front. I 1967 på det Udvidede Politiske Bureaus møde i september, forelægger han en Strategisk Plan for os, hvori der er en række forholdsregler som Centralkomitéen måtte tage for at opbygge de tre værktøjer og som havde til hovedopgave at danne de væbnede styrker, hvilket var en aftale fra den Femte Nationale Konference i 1965. Dette udspilles midt i en kamp mellem fraktioner, hvor især fraktionerne "Rødt Fædreland" (Patria Roja) og Paredes' højre-likvidationisme kæmper om at overrumple Partiets ledelse. Paredes forsøger at genanvende taktikken om at blive halehæng til en af storborgerskabets faktioner og dem fra "Rødt Fædreland" flyder over med højre-opportunisme.

Under den **anden politiske strategi om at Rekonstituere Partiet til Folkekrigen**, forelægger Formand Gonzalo at revisionismen stadig er til stede i Partiet og at det er nødvendigt at rekonstituere det oven på Partiets enhedsbasis: Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, Mariáteguis Tænkning og den *Generelle Politiske Linje*; holdninger der blev bekæmpet af de to førnævnte fraktioner, og som med Paredes' dårlige håndtering af to-linje kampen fører til Partiets sprængning. Formand Gonzalo forstod nødvendigheden af at rekonstituere Partiet og af at føre en indre kamp for at konkretisere dette ved at bortfejle revisionismen. De ledere han skrev i december 1967 i Røde Fane (Bandera Roja), beviser dette: "Lad os udvikle den indre kamp til

bunds", og den fra april 1968: "Fordyb og intensiver den indre kamp i den revolutionære praksis". Han arbejdede for at konkretisere den revolutionære vold som vejen at omringe byerne fra landet, som folkekrig, ved på denne måde at opfylde den hovedsagelige opgave som Partiet krævede: opbygningen af de revolutionære væbnede styrker, og han forelagde at det uerstattelige grundlag er udviklingen af det revolutionære bondearbejde, at uden et godt arbejde blandt bondemasserne, det vil sige vejledt af Marxismen-Leninismen, Mao Zedong Tænkning, under ledelse af det Kommunistiske Parti, kan der ikke være en udvikling af de væbnede styrker eller folkekrigen. Senere hen sagde han at man ikke blot skulle genoptage Mariáteguis gyldighed, men også udvikle den. Han fastslår Partiets Agrarprogram i maj 1969 og i 1972 fastslår han Regionalkomité Ayacucho Strategiske Plan. Han besejrede højre-likvidationismen og i Partiet bliver der to fraktioner tilbage: den røde fraktion, hovedsageligt i Ayacucho, under ledelse af Formand Gonzalo, og "bolsjevik"-fraktionen, der hovedsageligt havde sit virke i Lima. De såkaldte "bolsjevikker" udviklede en venstre-likvidationistisk linje, en form for revisionisme der isolerede Partiet fra masserne. De mente at det under fascismen ikke var muligt at kæmpe, at det var nok med linje alene og hvad det militære angik var de modstandere af folkekrigen. De blev knust og deres ledere stak af i 1975.

Under den **tredje politiske strategi om at Fuldende Rekonstitueringen og Lægge Grundlag for at indlede den væbnede kamp**, var problemet at fuldende, at færdiggøre Partiets Rekonstituering og lægge grundlag for at indlede den væbnede kamp. Dette defineres på det Syvende Plenum i april 1977, hvor hele Partiet kommer til at arbejde under parolen "opbyg i forbindelse med og til tjeneste for den væbnede kamp", i kamp imod den begyndende højre-opportunistiske linje som sagde at Velasco havde lavet en landbrugsreform, at man skulle organisere bønderne omkring Perus Bondesammenslutning (Confederación Campesina del Perú) og at folkekrigen kun skulle gennemføres for "massernes mest dybfølte dagskrav", og glemte på denne måde jordspørgsmålet og den politiske magt. Og i byerne udviklede de arbejderisme ved at centrere klassen i fagforeningsaktiviteter og modsætte sig dens ledende rolle. Efter at have knust disse holdninger sætter Formand Gonzalo den "Nationale Opbygningsplan" i gang i juni 1977. Dusinvis af kadrer bliver udstationeret på landet til tjeneste for folkekrigens strategiske nødvendigheder og opbygningen af Regionalkomitéer, ved at tage de fremtidige Støttebaser i betragtning. På det Ottende Plenum, i juli 1978, fastslår han "skemaet for den væbnede kamp". Dette forelægger i essensen for os at folkekrigen i Peru skal udvikles som en enhed såvel på landet som i byerne, hvor landet er det hovedsagelige område for de væbnede aktioner, ved at følge vejen at omringe byerne fra landet, og desuden at have den historiske, sociale og især den militære proces i tankerne, bjergkædens betydning og hovedsageligt fra Midtperu til Sydperu, hovedstadens betydning og at sætte Peru ind i Latinamerikas kontekst, i særdeleshed i Sydamerikas, og indenfor den internationale kontekst og verdensrevolutionen. Hele Partiet gik ind i en generel reorganisering, hvor man lagde hovedvægten på landet for at udvikle hovedformen for kamp og hovedformen for organisation, og der blev lagt grundlag for opbygningen af revolutionens tre værktøjer.

Sammenfattet giver hele Rekonstitueringsprocessen os et Parti af ny type, forberedt til at indlede og lede folkekrigen til magtens erobring i hele landet. En proces hvor det historiske kontingent blev smedet med proletariatets ideologi og som under Formand Gonzalos ledelse var parat til at påtage sig magtens erobring gennem folkekrigen.

I Partiets tredje øjeblik, fra 1980 og fremefter, går Partiet ind i at lede folkekrigen og hvad den *Militære Linje* angår udformes **Anvendelse og Udvikling af Vejen**. Dette tredje øjeblik har fire milepæle: 1) Definition; 2) Forberedelse; 3) Indledning; 4) Udvikling af guerrillakrigen.

1) Definition. I essensen træffer Partiet den historiske og vidtrækkende aftale om at indlede folkekrigen i Peru. Dette blev besluttet på det Niende Udvidede Plenum i 1979. Aftalen blev opnået midt i tre intense kampe: den første imod den højre-opportunistiske linje, der var modstander af at indlede den væbnede kamp, ved at fornægte den revolutionære situation, at betingelserne ikke var til stede og at der var "stabilitet". De blev ekskluderet og Partiet aftalte en ny etape og et nyt mål. Den anden kamp var imod en ny højre-linje, der mente at det ikke var muligt at indlede den væbnede kamp, at det var en "drøm", at det ikke var nødvendigt at træffe denne aftale, fordi det var en principsag. Den tredje kamp var afvigelser indenfor venstrefløjens, der var forskellige nuancer om hvordan at udvikle folkekrigen, og det blev fastslået at den proletariske nuance var Formand Gonzalos og derfor var det den som skulle sættes igennem, og hele Partiet afgav et løfte om at vejledes af Formand Gonzalos ledelse.

Hvad opbygningen af de væbnede styrker angår, tog man forholdsreglen om at danne militære kadre, egne aktionsgrupper og underminere de reaktionære væbnede styrker, ved at sigte imod soldaterne. I strategi og taktik tog man det organisatoriske system op på ny.

2) Forberedelse. I denne milepæl vedtages Partiets Program, den Peruvianske Revolutions *Generelle Politiske Linje* og Partiets Vedtægter, man løser de strategiske politiske problemer vedrørende spørgsmålet om den revolutionære vold, folkekrigen og Parti, Hær og Enhedsfront, og antager den følgende beslutning: "At hærde det Første Kompagni i aktion! Lad volden blomstre, konkretiseret i at indlede og udvikle den væbnede kamp; lad os med bly åbne det nye dagry og ofre vores blod for at skrive et nyt kapitel i Partiets og vores folks historie, og lad os smede det Første Kompagni i aktion. Peru, 3. december 1979."

Partiet forberedte den væbnede kamp ved at behandle to spørgsmål: 1) Problemer vedrørende den Strategiske Politik som bestemmer indholdet, folkekrigens mål, såvel i perspektiv som umiddelbare, såvel som de retningslinjer folkekrigen skal have, de militære planer og opbygningen af de tre værktøjer og folkekrigens tilknytning til den nye magt; 2) Indledningen af den væbnede kamp, dette hovedsagelige og afgørende spørgsmål viste Formand Gonzalo stor opmærksomhed og han fastslog *Indledningsplanen*, vejledt af parolen "Indled den væbnede kamp!", der var sammenfatningen af den hovedsagelige politik der måtte udformes militært og hvis indhold omfattede: For det første, de politiske opgaver der måtte opfyldes, dette er at indlede den væbnede kamp, boykotte valgene, væbnet at tilskynde den væbnede kamp for jorden og lægge grundlag for det nye, især magten. For det andet, kampformer: guerrilla, sabotage, væbnet agitation og propaganda og selektiv henrettelse. For det tredje, organisatoriske og militære former: væbnede detachementer, med eller uden moderne våben. For det fjerde, kronogram, dato for indledningen og planens varighed, samtidige aktioner på specifikke datoer. For det femte, paroler: "Væbnet kamp!", "Arbejder- og bonderegering!" og "Ned med den nye reaktionære regering!"

Forberedelsen fandt sted i kamp imod højre-holdninger der fornægtede betingelserne og sagde at Partiet ikke var parat til det, eller at masserne ikke ville støtte os. Hovedet bag disse holdninger deserterede og de blev knust.

3) Indledning. Den 17. maj 1980 indledtes folkekrigen i Peru, "det var et trodsigt politisk slag af vidtrækkende betydning, som ved at udfolde røde oprørsfaner og hejse hammer og segl proklamerede 'Det er rigtigt at gøre oprør' og 'Politisk magt gror ud af et geværs løb', kaldende på folket, især den fattige bondestand, til at rejse sig med våben, at tænde ilden og ryste Andesbjergene, at skrive den nye historie ude på landet, i alle hjørner af vores vilde geografi, at vælte den undertrykkende ordens rådne mure, at erobre bjergtinderne og storme himlene med

geværer, for at indlede et nyt daggry. Begyndelsen var beskeden, næsten uden moderne våben, der kæmpedes, der blev gjort fremskridt og opbygget fra det lille til det store, og den svage indledende ild blev til en stor turbulent og brølende brand, som udbredtes ved at så revolution og bringe den heftige folkekrig endnu mere til eksplosion."

Denne tredje milepæl varede fra maj til december 1980 og man løste spørgsmålet om hvordan at indlede den væbnede kamp, at gå over fra at være fredstidsstyrker til at være krigstidsstyrker, Partiets militarisering gennem aktioner og den mesterlige Indledningsplan var af afgørende betydning. Således blev det nye født: hovedformen for kamp, den væbnede kamp, og hovedformen for organisation, detachementerne og delingerne. De mest fremtrædende aktioner på landet var guerrilla-aktionerne i Ayrabamba og Aysarca og i byerne var det ildpåsættelsen af San Martíns rådhus, og hvor boykotten af valgene i byen Chuschi var den aktion der indledte folkekrigen. Denne Plan opfyldtes ved at besejre de højre-holdninger som sagde at Planen var "Hoxhaistisk": at aktionerne var centreret i byerne, fordi dette kun styrkede udseendet men forvirrede essensen, eftersom den reaktionære propaganda ofrede store overskrifter på sabotage-aktionerne i byerne og minimerede aktionerne på landet. **Det er en specificering af folkekrigen i Peru at landet gøres til den hovedsagelige skueplads for aktionerne og at byerne er et nødvendigt komplement.**

4) Udvikling af guerrillakrigen. Denne er blevet opfyldt gennem tre militære planer: *Udbrede Guerrillakrigen, Erobre Baser og Udvikle Baser.*

Når det gælder at **Udbrede Guerrillakrigen**, blev den opfyldt med en plan der strakte sig fra maj 1981 til december 1982, og som havde en forudgående periode fra januar 1981, "At åbne guerrillaområder til tjeneste for Støttebaserne". Dette indebar et ideologisk-politisk spring, ved at sætte Marxismen-Leninismen-Maoismen, Formand Gonzalos Vejledende Tænkning som Partiets enhedsbasis. På det militære plan åbnedes guerrillakrigen som en vifte i hele landet. "At erobre våben og midler, ryst landområderne med væbnede aktioner og kæmp for at gøre fremskridt hen mod Støttebaserne", var delplaner som blev opfyldt, hvor "Kæmp" var den sidste og bindeled til den næste plan. Der blev gjort fremskridt i at udrydde de feudale produktionsforhold, ved at sigte imod gamonalismen og bekæmpe de fælles politi-operationer. Der blev udført talrige stormangreb på politistationer og selektive henrettelser på den gamonale magt, hvilket frembragte en stor mobilisering af bondemasserne, som inkorporeredes i militserne, hvilket igen gav plads til et tomrum af reaktionens magt og på denne måde opstod og mangedobledes Folkekomitéerne. Således opstod og specificeredes Støttebaserne.

Lad os fremhæve aktionerne, såsom stormangrebet på fængslet i Ayacucho by, hvor Kompagniet for første gang var i aktion, hvor man satte byen i skak og snesevis af krigsfanger flygtede. Stormangrebene på politistationerne i Vilcashuamán, Totos, San José de Secce; sabotage på elnettet og kommunikationsvejene; udslettelse af udvalgte fjendtlige mål, som dem i Pincos, Toxama, Allpachaca og Huayllapampa, blandt andre. I byerne var der sabotage på den bureaukratiske kapitalisme og imperialismen, således som støtten til strejkerne med væbnede aktioner.

Her var det højre-holdningerne om personlig magt, underkastelse og lensforhold der blev bekæmpet og også højre-holdningen om "objektiv tilbagegang". At udbrede guerrillakrigen gav os den vigtigste erobring: den nye magt, de underjordiske Folkekomitéer der opretholder Støttebaserne.

Over for folkekrigens fremskridt udløste Belaúndes reaktionære regering med det samme forfølgelsen, repressionen, torturen, fængslingen og døden imod partimedlemmerne, krigerne og masserne; de har lavet politi-operationer med deres politistyrker, Civilgarden, den Republikanske Garde og Efterretningspolitiet, hver for sig og i fællesskab, plus med deres oprørsbekæmpelsesenheder såsom "sinchi'erne". De indførte lovdekret nr. 046, der var en sand terroristlov der overtræder de mest grundlæggende borgerlige strafferetsprincipper. Men resultatet af alle deres planer har været en dundrende fiasko og masserne afviste og modstod aggressionen. Over for den nye magts opståen blev tilbageholdenheden fra Belaúndes regering brudt, den havde i starten minimeret problemet for at bibeholde sit falske demokratiske udseende, og undertrykkernes, storborgerskabets og godsejernes klassenødvendighed påtvang sig, under beskyttelse af hovedsageligt yankee-imperialismen. Man overlod det til de væbnede styrker (Hæren, Flåden og Luftvåbnet), statens rygrad, at genoprette den offentlige orden med støtte fra politistyrkerne og satte således Ayacucho, Apurímac og Huancavelica området i undtagelsestilstand og under politisk-militær kontrol fra december 1982 indtil i dag.

Over for folkekrigens udvikling og det kontra-revolutionære svar, som medførte et kvalitativt spring, forelagde Formand Gonzalo den **Store Plan for at Erobre Baser**, for den Udvidede Centralkomité i januar-marts 1983, hvor han definerede de fire politiske opgaver: Partiets generelle reorganisering, dannelsen af Folkeguerrillahæren, Folkets Revolutionære Forsvarsfront og dens konkretisering som Folkekomitéer på landet og som Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse i byerne, og den Militære Plan om at Erobre Baser. Politikens banede modsætningen ny stat-gammel stat sig vej, og under parolen om at "forsvare, udvikle og opbygge" Støttebaserne, udvikles der en hård væbnet kamp hvor reaktionen kæmper for at genoprette den gamle magt og revolutionen kæmper for at kontra-genoprette den nye magt. Dette er hvad vi kalder kampen mellem genoprettelse og kontra-genoprettelse, der strækker sig fra 1983 til 1984. Militære planer blev specificeret til de forskellige zoner, ved at anvende taktikken med at cirkle omkring og slå til imod fjendens svage punkt. To succesrige kampagner blev opfyldt, hvori den nye magt blev hærdet og bestod sin første ildprøve; Partiet blev hærdet og Folkeguerrillahæren udvikledes.

De reaktionære væbnede styrker førte den kontra-revolutionære krig, ved at følge deres herre yankee-imperialismens koncepter, hvilket vil sige teorien de har etableret om den kontra-revolutionære krig på grundlag af deres erfaringer, hovedsageligt dem de har udledt fra Vietnam og i særdeleshed dem de har udledt fra bekæmpelsen af den væbnede kamp i Latinamerika, specielt i Mellemamerika. Dette er kilden for deres teoretiske grundlag, hvortil der skal tilføjes Israels "anti-terror" erfaring og deres ligesindede fra Argentina, såvel som rådgivning fra Vesttyskland, Taiwan, Spanien og så videre. Hvortil erfaringen fra de få måneders anti-guerrillakampe fra 1965 må tilføjes, og den mere begrænsede erfaring fra deres kamp i La Convención. Operationerne er under ledelse af de væbnede styrkers Fælleskommando, som handler alt efter hvad de Nationale Forsvarsråd beordrer, hvilket ledes af Præsidenten, der i dag er Alan García. Deraf kommer hans direkte og uundgåelige ansvar. En kontra-revolutionær strategi der er blevet besejret gentagne gange, knust og slået fuldstændigt og komplet af folkekrigen, der endnu engang over for verden viser proletariatets strategis overlegenhed over imperialismens.

De anvendte følgende specifikke politikker: masser imod masser, folkemord, fællesgrave og forsvindinger af selv hele landsbyer. Sammenfattende udløste de den hvide terror i landområderne, i særdeleshed i Ayacucho, Huancavelica og Apurímac. Resultatet af dette folkemord var 8700 peruvianeres død, af dem blev 4700 myrdet, hovedsageligt

fra den fattigste og mest udbyttede del af bondestanden og fra kvartererne og fattigkvartererne i byerne, og der var 4000 forsvundne. Et folkemord der ikke har givet det resultat som de søgte, eftersom det ikke knuste folkekrigen, men tværtimod "tager folkekrigen til ved at give hårdtslående slag og udvikle sig", og beviser derved det som Formand Mao lærer os, at undertrykkelse får revolutionen til at blusse op.

Indenfor *Planen for at Erobre Baser* findes *Planen for det Store Spring*, der er underlagt den specifikke strategiske politik, "to Republikker kommer til udtryk, to veje, to akser", og den militære strategi om at "generalisere guerrillakrigen". Under *Planen for det Store Spring* er fire succesrige kampanjer blevet udført med de politiske vejledere: "Lad os åbne politiske rum for vores arbejde", "Lad os gå imod valget i 1985, ved at besværliggøre det, forstyrre det og forhindre det, der hvor det er muligt", "Imod den nye APRA-regerings overtagelse" og "Undergrav APRA's fascistiske og korporative opsætning". Folkekrigen udviklede sig i Ayacucho, Huancavelica og Apurímac området og bredte sig til Pasco, Huánuco og San Martín, dækkende et område fra Cajamarca-amtet ved grænsen til Ecuador i nordvest, til Puno ved grænsen til Bolivia i den sydøstlige del af landet; og slog til i og rystede byerne, i særdeleshed hovedstaden. Således indtager folkekrigen først og fremmest bjergkæden, det vil sige det peruvianske samfunds historiske akse og dets mest tilbagesående og fattige del, for at forvandle det til den revolutionære krigs store skueplads; den gør fremskridt i lavsletten og i kystens vigtige områder. Således blev folkekrigen ikke kun undfanget i et område, men udvikledes samtidigt i flere områder, men i forskellig grad, med et område som hovedsageligt, der kan ændres om nødvendigt, og det hele indenfor en strategisk centraliseret og taktisk decentraliseret plan.

Blandt de mest fremtrædende aktioner kan vi se angrebene på anti-guerrillabekæmpelsesbaserne i Ayacucho amt; ødelæggelsen af fjendens samlingspunkter; besværliggørelse af opsætningen af mikroregionerne; sprængning af elmaster og ødelæggelsen af færdselsnettet i Huancavelica; ødelæggelse af landbrugsassociativer i Cinto og Vichincha, med uddeling af kvæg og tilegnelse af jord; indtrængning i Apurímac; i Midtperu: bagholdsangreb som det i Michivilca, sabotage af Centromins lokalafdeling, sabotage af SAIS-Túpac Amaru; i Nordperu: jordinvasioner under parolen "Lad os erobre jorden!", der mobiliserede 160.000 bønder og konfiskerede 320.000 hektar jord, især græsmarker, og 12.000 stykker kvæg; sabotage af den nordperuvianske olieledning og af APRA's hovedsæde i byen Trujillo; i Sydperu: har man sat skub i jordspørgsmålet og mobiliseret mere end 10.000 bønder; i Huallaga: angreb på politivagten i Aucayacu, tilintetgørelse af det store tefirma, bagholdsangreb på den Republikanske Garde; i Hovedstaden Lima: sabotage af ambassader såsom den russiske social-imperialismes, af snesevis af APRA-partilokaler, af bankerne og fabrikkerne. Alt dette førte til at Hovedstaden kom under undtagelsestilstand og udgangsforbud under de væbnede styrkers ansvar i februar 1986.

Alan García Pérez fortsætter sin forgængers kontra-revolutionære politik og søger at knuse folkekrigen gennem folkemord som det i Accomarca, Llocllapampa, Umaru og Bellavista i landområderne. Og i Republikkens hovedstad har han udløst to folkemord imod krigsfangerne. Det første var den 4. oktober 1985, hvor 30 partimedlemmer og krigere blev henrettet i Luriganchos Lysende Kampskyttegrav, men dette bøjede ikke krigsfangernes heltedige modstand, som med deres blod forevige Krigsfangens Dag. Det andet folkemord var den 19. juni 1986, den mest nedrige og skændige forbrydelse, et overlagt forræderi for at knuse folkekrigen og henrette krigsfangerne, der med deres enorme modstand påførte den folkemorderiske APRA-regering dets alvorligste politiske, militære og moralske nederlag, ved således at sprænge og definere dens dilemma om at tjene storborgerskabet, den bureaukratiske faktion, for at udvikle fascismen og korporativismen. Herved blev folkemorderen García og APRA-partiet for evigt badet

i blod. Heltemodets Dag blev foreviget med den monumentale trilogi af de 250 døde i El Frontons, Luriganchos og Callaos Lysende Kampskyttegrave.

Vi fordømmer og afslører opportunisten og revisionisten i sine forskellige afskygninger: pro-russisk, pro-kinesisk, falske Mariáteguister, alle dem der har optrådt og optræder som stikkere og tjener som billige tilskyndere af kontra-revolutionen, ved at fornægte og bekæmpe folkekrigen og beskyldte den for terrorisme, hvilket er en gentagelse af det som Reagan og den peruvianske reaktion og verdensreaktionen siger, uden at de nogensinde kan bevise deres beskyldninger. Hvor de blot betegner og fordømmer det som vold, "uanset hvem der begår den". Og de fortsætter med deres gamle holdninger om valg, for at forsøge at låse folket fast i den parlamentariske kretinisme. For hver dag synker de dybere ned i den gamle ordens beskyttelse, dens rådne parlament, dens valgfarcer, dens forfatning og love og lever i rystende ærefrygt for de væbnede styrker og et statskup. Vi fordømmer Barrantes Lingáns nederdrægtige og kapitulationistiske holdning, samt hans medsammensvorne og kumpaner.

Den *Store Plan for at Erobre Basers* strategiske politik, der er blevet fuldført fra 1983 til december 1986, gennem de to kampagner om at forsvare, udvikle og opbygge den *Første* og *Anden Plan for det Store Spring*, med sine fire kampagner, viser os folkekrigens fremskridt og at vi er fast forbundet med masserne, på trods af alt hvad de siger imod det. Kendsgerningerne modbeviser dette uigendriveligt. Folkekrigen har erobret et område der udbreder sig i Bjergkæden, Junglen og Kysten og marcherer kraftfuldt og i rivende udvikling, ved at opbygge det nye og bane vejen for fremtiden; og Støttebaserne, der er essensen af vejen at omringe byerne fra landet, er blevet erobret.

Med hensyn til den *Store Plan for at Udvikle Baser*, så har den en særlig plads i folkekrigen, fordi essensen i folkekrigen er at udvikle Støttebaser. Derfor skal den *Store Plan for at Udvikle Baser* ses i sammenhæng med opbygningen af den nye magt og dens udvikling, i sammenhæng med perspektivet der åbnes for at erobre den politiske magt i hele landet. Således er den strategiske politik at *Udvikle Baser* og den militære strategi er at udvikle folkekrigen til tjeneste for verdensrevolutionen, en plan der bliver udført ved hjælp af en pilotplan.

For at triumfere frembringer og knuser revolutionen en mægtig kontra-revolution. Således går vi ind i afgørende år, i hvilke APRA fortsætter uden at have en strategisk plan. De taler om en "ny strategi", men der findes ikke en sådan. Det eneste de kan gøre er at udruste sig med bedre midler, udstede flere politiske, økonomiske og sociale love, styrke militæret for at gøre det nemmere for de væbnede styrker at bekæmpe os gennem et nyt folkemord under nye betingelser, såvel for os som for dem. For os finder det nuværende folkemord sted under nye omstændigheder, vi har allerede gennemgået folkemordet i 1983 og 1984, der viste den store folkelige forkastelse og revolutionens styrke. Reaktionen kan ikke gøre andet end at anvende folkemord, men dette vil styrke folkekrigen. Der vil indledningsvis kunne finde planmæssige tilbageslag og infleksioner sted, men vi vil vinde ved at fastholde Marxisme-Leninisme-Maoisme, Gonzalo Tænkning, vores politik af de fem udviklinger, folkekrigens uovervindelighed og folkets støtte, folket som skaber og altid vil skabe historien, under det Kommunistiske Partis ledelse.

Om de konkrete situationer og muligheder vi står overfor i den nye *Store Plan for at Udvikle Baser*, skal vi tage i betragtning at:

1) Der dukker væbnede grupper op som MRTA og CRP, der er opstået af sammensmeltningen af forskellige grupper, men de har ikke en klar Marxistisk opfattelse og marcherer således hen mod

at tjene imperialismen, social-imperialismen og den såkaldte dialog, en fascistisk dialog som de allerede har givet ensidig våbenhvile til.

2) APRA er allerede begyndt at udfolde fascisme og korporativisme og løber ind i alvorlige og voksende vanskeligheder, såsom dets voksende og fordækte ledtog og strid med compradorborgerskabet, blandt andre endnu vigtigere modsætninger.

3) Klassekampen skærpes mere, masserne går over til at forsvare sig og gøre modstand; hvis der kommer folkelige eksplosioner i byerne, ville de kunne blive brugt af social-imperialismen og af reaktionen generelt, gennem deres repræsentanter.

4) Et statskup kan finde sted og endvidere kunne García Pérez arrangere et selvkup, med det mål at bevare sin position i fremtiden.

5) I perspektiv kunne reaktionen også spille kortet med en regering af Allende-typen, ved at bruge Barrantes eller en anden af samme skuffe. Indenfor denne mulighed skal det Forenede Venstres (Izquierda Unida) skumle rolle tages i betragtning.

6) Den peruvienske stat har grænseproblemer der kan blusse op på et hvilket som helst tidspunkt, som erfaringen fra andre latinamerikanske lande viser det; dette problem skal der ses på med alvor.

7) Udstationeringen af yankee-tropper er allerede en virkelig hændelse og ikke blot en mulighed. Deres tilstedeværelse i andre lande, i særdeleshed nabolandene, er forbundet til det samme spørgsmål og dette skal ses i sammenhæng med de militære forholdsregler som Brasilien har taget.

8) Imperialistiske krige og aggressioner forøges til stadighed, og verdenskrigen om hegemoni mellem USA og Sovjetunionen er fortsat under forberedelse gennem ledtog og strid af global dimension, og som konsekvens er folkekrigen en bydende nødvendighed og verdens folkekrig det uundgåelige perspektiv.

Alle disse muligheder skal tages alvorligt i betragtning, for med politikken som befaler at kunne håndtere folkekrigen, i særdeleshed med perspektivet, der kan vise sig og der skal tages op, om at erobre den politiske magt i hele landet. Derfor skal vi være grundigt forberedte, ideologisk, politisk og organisatorisk.

Den Første Kampagne i Pilotplanen for den Store Plan for at Udvikle Baser, har betydet den største rystelse og genklang nationalt og internationalt. Den gamle stats brud bliver større, aldrig før har nogen rystet den på samme måde som nu i Peru. Nu er det tid til at vi fuldfører den politiske og historiske nødvendighed "på brilliant vis at kulminere ved at etablere en historisk milepæl!" i den *Anden Kampagne*. Vi skal forstå *Pilotplanen* som det indledende slag for hele den *Store Plan for at Udvikle Baser*.

For at konkludere: gennem de snart otte års folkekrig har vi udført over 45.000 aktioner, af dette fremstår også aktionernes høje kvalitet; det militariserede Parti er blevet hærdet; Folkeguerrillahæren har udviklet sig og forøget sin stridbarhed; vi har hundreder af organismer i den nye magt og de fattigste masser støtter os mere og mere. Folkekrigen har hævet vores folks klassekamp til dens højeste form, dette giver genklang i massernes egen kamp og tilskynder dem til igennem spring og i stigende antal at inkorporere sig i folkekrigen. Således "vender folkekrigen op og ned på Peru, den 'erfarne muldvarp' roder dybt rundt i det gamle samfunds indvolde, ingen kan standse den, fremtiden bor allerede blandt os, det gamle og rådne samfund går uundgåeligt

under, revolutionen skal herske. Leve folkekrigen!" Vores opgave er at udvikle folkekrigen til tjeneste for verdensrevolutionen, under Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkningens bannere.

VEJEN AT OMRINGE BYERNE FRA LANDET OG DEN REVOLUTIONÆRE STØTTEBASE

Formand Mao har etableret vejen at omringe byerne fra landet og dens essens Støttebaserne, ved at tage i betragtning at de magtfulde imperialister og deres allierede kinesiske reaktionære havde forskanset sig i de vigtigste byer. Og hvis revolutionen nægtede at kapitulere og ville fortsætte med at kæmpe, måtte den forandre de tilbagestående landområder til fremskredne og solide Støttebaser, til militære, politiske, økonomiske og kulturelle bastioner for revolutionen, hvorfra der kan kæmpes imod den rasende fjende der ud fra byerne angreb landområderne og skridt for skridt føre revolutionen frem til fuldstændig sejr gennem en langvarig krig.

På basis af denne Maoistiske tese, har Formand Gonzalo etableret og frembragt en enhedsfolkekrig, hvor landområderne er den hovedsagelige skueplads for de væbnede aktioner, fordi i vores land har vi et umådeligt flertal af bondemasser og her skal vi opbygge Støttebaserne. Som Formand Mao siger: "Den langvarige revolutionære kamp, understøttet af sådanne revolutionære Støttebaserm er grundlæggende en bondeguerrillakrig, ledet af Kinas Kommunistiske Parti. Derfor er det fejlagtigt at ignorere nødvendigheden af at bruge landområderne som revolutionære Støttebaser, at forsømme det vanskelige arbejde blandt bønderne og at tilsidesætte guerrillakrigen." Men endvidere specificerer Formand Gonzalo at i byerne skal der komplementært udføres væbnede aktioner, eftersom både den internationale og vores egen erfaring viser at dette er en farbar vej; og Formand Gonzalo uddrager lektioner, for eksempel af hvad der skete for den filippinske guerrilla, der udelukkende koncentrerede sig om landområderne og lod byerne være i fred, i særdeleshed Hovedstaden, hvilket førte til isolation af guerrillaerne. I Brasilien udførte de revolutionære også væbnede aktioner på landet og i byerne, men de specificerede ikke hvad der var hovedsageligt. I Vietnam blev der også lavet vigtige væbnede aktioner i byerne. Ligeledes skal de latinamerikanske byers særegenheder tages i betragtning, hvor procentdelen af proletariatet og de fattige by-masser er høj. Masserne er parate til at udfolde aktioner som komplement til dem på landet; blot bliver den nye magt, Støttebaserne, ikke opbygget i byerne, men derimod en Front, konkretiseret i Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse, med Modstandcentre, der fører folkekrigen og forbereder den fremtidige opstand, der vil finde sted når styrkerne fra landområderne stormer byerne i kombination med opstanden indefra.

Støttebaserne er de strategiske baser hvorpå guerrillastykkerne støtter sig, for at fuldføre deres strategiske opgaver og opnå målet om at bevare og forøge sine egne styrker, samtidig med at tilintetgøre og fordrive fjenden. Uden sådanne strategiske baser ville der ikke være noget at støtte sig på, for at udføre en hvilken som helst af vores strategiske opgaver og opnå krigens mål.

Formand Mao forelægger tre betingelser for skabelsen af Støttebaser: at have væbnede styrker, besejre fjenden og mobilisere masserne. Dette er blevet specificeret i vores folkekrig siden 1982, i anvendelsen af *Planen for at Udbrede Guerrillakrigen*. I delen om at Kæmpe og besejre fjenden, blev der sigtet mod at udslutte de feudale produktionsforhold, politistationer blev stormet, der

blev udført selektive henrettelser imod den gamonale magt, og således forlod politistyrkerne landområderne og trak sig tilbage til provinshovedstæderne. Den gamle magts myndigheder trådte tilbage i stort antal, hvilket skabte et magttomrum og titusinder af masser blev mobiliseret. Det var under disse omstændigheder at Støttebaserne opstod, hvilket specificeredes som underjordiske Folkekomitéer. Det er derfor fejlagtigt at tage den kinesiske erfaring dogmatisk, når betingelserne er til stede og principperne kræver at der skal opbygges Støttebaser. Men at vedtage dette indebar en kamp imod højrefløjen, der argumenterede at store fjendtlige styrker ikke var blevet besejret, når problemet var at fjendens styrker havde forladt landområderne som konsekvens af nederlaget for deres politiske og militære planer.

Formand Gonzalo har etableret **et system af Støttebaser** omgivet af guerrillazoner, operative zoner og aktionspunkter, ved at tage de politiske og sociale betingelser, kampraditionen, de geografiske karakteristika og udviklingen af Partiet, Hæren og masserne i betragtning.

Det er grundlæggende at holde fast ved gyldigheden af vejen at omringe byerne fra landet og dens essens Støttebasen, eftersom Folkeguerrillahæren, hvis den bestod af omstrefjende guerrillaoprørere, ikke ville have Støttebasen som bagland til at understøtte sig, og heller ikke ville opbygge ny politisk magt. **Vi er fuldstændig imod fokismen.**

DEN LANGVARIGE KRIG

Folkekrigen er langvarig, fordi den er afledt af vekselvirkningen mellem de faktorer der gør sig gældende for fjenden og dem der gør sig gældende for os, hvilket er bestemt af følgende fire grundlæggende karakteristika: Det første er at Peru er et halvfeudalt og halvkolonialt samfund, oven på hvilket en bureaukratisk kapitalisme udfolder sig; det andet er at fjenden er stærk; det tredje er at Folkeguerrillahæren er svag; og det fjerde er at det Kommunistiske Parti leder folkekrigen. Fra det første og fjerde karakteristika udspringer at Folkeguerrillahæren kan vokse og besejre fjenden. Fra det andet og tredje karakteristika udspringer at Folkeguerrillahæren ikke kan vokse med stor hastighed, og heller ikke kan besejre fjenden med det samme. **Disse særegenheder bestemmer krigens langvarige karakter.**

Fjenden er stærk og vi er svage, heri ligger faren for vores nederlag, men fjenden har kun en fordel, deres talrige styrker og bevæbningen som de har til rådighed, men alle de andre aspekter udgør svage punkter for dem: deres mål er at forsvare den gamle og rådne godsejer-bureaukrat statsmagt; deres militære linje er borgerlig; det er en lejehær; den har ikke en bevidst disciplin og dens moral er lav; den har stærke modsætninger mellem officerer og soldater og den er miskrediteret over for masserne; desuden er selve basis i den reaktionære hær af arbejder- og bondeoprindelse, der stillet over for en uretfærdig krig vil kunne blive opløst; desuden har Perus væbnede styrker aldrig vundet en krig og de er eksperter i nederlag. Endvidere har de støttet på og regner fortsat med støtte fra den internationale reaktion, mens vi stoler på støtten fra de undertrykte nationer, verdens folk og det internationale proletariat, som er de nye styrker.

Folkeguerrillahæren har kun et svagt punkt, dens utilstrækkelige udvikling, de resterende aspekter udgør værdifulde fordele: den udfører en folkekrig for at skabe en ny politisk magt; den har proletariats *Militære Linje*, under fuldstændig ledelse af det Kommunistiske Parti; den er baseret på klassemod og revolutionært heltemod, derfor har den en bevidst disciplin, dens moral

er høj, der er tæt enhed mellem officerer og soldater og det er en Hær der er sammensat af selve folket, arbejdere og bønder, hovedsageligt fattigbønder.

Men den objektive kendsgerning er at der er en stor ulighed mellem fjendens og vores styrker og for at vi kan gå fra svage til stærke styrker, har vi brug for noget tid hvor fjendens mangler kommer til udtryk og vores fordele udvikler sig. **Derfor siger vi at vores Hær tilsyneladende er svag, men i essensen er den stærk**, og at fjendens hær tilsyneladende er stærk, men i essensen er den svag. Således skal vi, for at gå fra svage til stærke styrker, udføre den langvarige krig og denne har tre stadier: det første er perioden med fjendens strategiske offensiv og vores strategiske defensiv. Det andet vil være perioden med fjendens strategiske konsolidering og vores forberedelse til modoffensiven. Det tredje vil være perioden med vores strategiske modoffensiv og fjendens tilbagetrækning.

Således lærer Formand Gonzalo os at folkekrigen er langvarig, blodig, men sejrrig, og han fortæller os at dens varighed vil forlænges eller afkortes, indenfor dens langvarige karakter, alt afhængigt af i hvilket omfang vi fastholder og kæmper ud fra den proletariske Militære Linje, fordi højrefløjen er hovedfaren der kan forårsage alvorlige vanskeligheder for krigen.

I dag befinder vi os i perioden med fjendens strategiske offensiv og vores strategiske defensiv, og vi skal styrke folkekrigen ved at udføre en generaliseret guerrillakrig og lægge grundlag for det kommende stadie, betalende den nødvendige pris, men kæmpe hårdt for at den bliver så lav som muligt.

OPBYGNINGEN AF FOLKEGUERRILLAHÆREN

For at udkæmpe folkekrigen skal man basere sig på hovedformen for organisation, som er Guerrillahæren, fordi de reaktionære væbnede styrker er rygraden i den gamle stat. For at ødelægge den gamle stat, skal dens reaktionære væbnede styrker ødelægges, og Partiet skal være i besiddelse af en mægtig Hær: "Uden en Folkehær, vil folket intet have", som Formand Mao lærer os det.

Opbygningen af Hæren kan ses i *Linjen om Opbygningen af Revolutionens Tre Værktøjer*, baseret på Marxisme-Leninisme-Maoisme, Gonzalo Tænkning. Sammenfattet har Formand Gonzalo bidraget med at inkorporere militserne i Folkeguerrillahæren, denne skabelse er således et skridt hen mod det væbnede hav af masser og løsningen på at gå fra uorganiserede masser til militært organiserede masser.

STRATEGI OG TAKTIK

Formand Gonzalo fremhæver syv punkter om strategi og taktik af Formand Mao og specificerer nogle af dem. Der skal gives den største opmærksomhed til disse i forhold til at lede folkekrigen.

1. Om Strategi og Taktik. Formand Gonzalo går ud fra Formand Maos tese om at strategiens opgave som videnskab, er at studere lovene om ledelsen af militære operationer, som har

indflydelse på krigssituationen i sin helhed. Den videnskabelige opgave for kampagnerne og taktikken er, at studere lovene om ledelse af militære operationer af delvis karakter. Og Formand Gonzalo laver en strategisk udvikling i hvordan at styre krigen i landet i sin helhed og i hver zone, og er opmærksom på krigens forbindelse til den internationale situation. **Han forelægger akserne og under-akserne, bevægelsesretningerne og bevægelseslinjerne, hvilket gør det muligt for os at fastholde krigens strategiske kurs under hvilken som helst omstændighed, og at konfrontere enhver form for politiske eller militære operationer som kontra-revolutionen rejser.** På basis af dette etablerer han den *Nationale Militære Plan*, der er strategisk centraliseret og taktisk decentraliseret, og tager udgangspunkt i at hver plan er en ideologi der skal afspejle virkeligheden og de ujævnheder der kommer til udtryk. Ved at følge Stalin forbinder han strategi med taktik og etablerer de strategisk-operative planer indenfor den generelle strategiske plan og specifikt indenfor hele Partiets fælles strategisk-operative plan.

En korrekt disposition udspringer fra befalerens retfærdige beslutning, enhver militær plan skal baseres på en nødvendig rekognoscering og et omhyggeligt studie af fjendens situation, vores egen situation og den indbyrdes forbindelse, hvilket vil sige altid at være opmærksom på "de to bakker". Enhver plan skal vejledes af en politisk strategi og af en militær strategi.

I forhold til udarbejdelsen af planerne skal vi altid være opmærksomme på de følgende generelle linjer: 1) Den internationale klassekamp mellem revolution og kontra-revolution; ideologien; den Internationale Kommunistiske Bevægelse; den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse. 2) Klassekampen i Peru; kontra-revolutionen; de politiske konjunkturer; oprørsbekæmpelseskrigen. 3) Folkekrigens udvikling; evaluering; love og lektioner. 4) Nødvendigheden af undersøgelser. 5) Folkekrigen og opbygningen. 6) Folkekrigen og masserne. 7) To-linje kampen. 8) Planlægning og Kronogram. 9) Holdning og paroler: "at være vanskelighederne overlegne og erobre endnu større sejr!"

I næsten otte års folkekrig har vi fire planer: *Indledningsplanen; Udbredelsesplanen; Planen for at Erobre Baser; og Planen for at Udvikle Baser.*

2. Krigens Grundlæggende Princip. Alle de vejledende principper for militære operationer udspringer fra et enkelt grundlæggende princip: gør alt hvad der er muligt for at bevare egne styrker og tilintetgøre fjendens. Enhver krig har sin pris, sommetider er den overordentlig høj og for at bevare vores styrker må vi tilintetgøre fjendens styrker, men for at tilintetgøre fjenden må vi betale en pris for at bevare helheden. Formand Gonzalo lærer os at vi skal være parate til at betale krigens højeste pris, men at vi skal kæmpe højt for at den bliver så lav som muligt. Dette er en modsætning og problemet ligger i holdning og god planlægning og er hovedsageligt et spørgsmål om befalere. Han hærder os i at "udfordre døden", i "revolutionært heltmod" og i at "erobre laurbær fra dødens krans". Vi ser altid begge aspekter i krigen, det destruktive og det konstruktive og det sidstnævnte er det hovedsagelige.

3. Guerrilla-taktikken, den grundlæggende taktik. "Fjenden rykker frem, vi trækker os tilbage; fjenden slår lejre, vi plager dem; fjenden trættes, vi angriber; fjenden trækker sig tilbage, vi forfølger." Denne grundlæggende taktik skal legemliggøres og anvendes, ved at cirkle omkring fjenden og søge efter deres svage punkt for at slå til.

4. "Omringelses- og tilintetgørelses" kampagner og kontra-kampagnerne, folkekrigens hovedform. Det er en lov at kontra-revolutionen for at knuse revolutionen, udløser "omringelses- og tilintetgørelses" kampagner imod enhver af Folkeguerrillahærens

enheder eller imod Støttebaserne. Folkeguerrillahærens operationer tager form af kontra-kampagner, og Formand Mao har fastslået ni skridt for at knuse en omringelses- og tilintetgørelseskampagne: 1) Aktivt og passivt forsvar; 2) Forberedelser til en kontra-kampagne; 3) Strategisk tilbagetrækning; 4) Strategisk modoffensiv; 5) Om at indlede en modoffensiv; 6) Koncentration af styrker; 7) Mobil krigsførselse; 8) Lynkrig; 9) Tilintetgørelseskrig. Ved at anvende denne lov til vores folkekrigs betingelser, har Formand Gonzalo forelagt kampagnens fem dele for os, hvilket gør det muligt at besejre reaktionens politiske og militære planer. Hver kampagne har et specifikt politisk og militært mål der bliver fuldført ved hjælp af overraskelsesmomentet, at slå til når vi vil, hvor vi vil og hvordan vi vil. Han har også specificeret de fem skridt som enhver af de militære aktioner skal følge, altid tjenende det politiske mål, og han bekæmper således kriterierne om aktion for aktionens skyld. Formand Gonzalo understreger vigtigheden af at skelne mellem essensen og den ydre fremtoning af fjendens bevægelser; og han har også etableret folkekrigens fire kampformer: 1) Guerrilla-aktionen med dens to former, angreb og baghold; 2) Sabotage; 3) Selektiv henrettelse; og 4) Væbnet agitation og propaganda; såvel som de forskellige metoder.

5. Guerrillakrigens strategiske rolle. Formand Mao har hævet guerrillakrigen til et strategisk niveau. Før ham betragtede han den kun som et taktisk spørgsmål, der ikke tjente til at bestemme krigens udfald; men selvom guerrillakrigen ikke afgør hele krigen, fordi der for at gøre dette er brug for regulær krigsførselse, så opfylder den en række strategiske opgaver der fører til et fordelagtigt udfald af krigen. Vi forstår guerrillakrigen ud fra en vidtstrakt skala, generaliseret guerrillakrig der skal fastholde den forbitrede og langvarige krig, derfor anvender vi guerrillakrigens seks strategiske spørgsmål: 1) Initiativ, fleksibilitet og planlægning i udførelsen af offensive operationer indenfor den defensive krig, lynkrigsslag indenfor den langvarige krig og operationer i de ydre linjer, indenfor krigen i de indre linjer. 2) Koordinering med den regulære krig. 3) Oprettelsen af Støttebaser. 4) Strategisk forsvar og strategisk angreb i guerrillakrigen. 5) Forvandling af guerrillakrigen til mobilkrig. 6) Befalingsforhold.

6. De ti militære principper. I december 1947 sammenfattede Formand Mao, i ti militære principper, mesterligt den retfærdige og korrekte strategiske linje, der er blevet fulgt gennem mere end 20 års folkekrig, sådan som det kan ses i hans skrift: *Den Nuværende Situation og Vores Opgaver*, del tre. Vi anvender disse principper og det er meget vigtigt at gå i dybden med deres legemliggørelse.

7. Brilliant sammenfatning af strategi og taktik. Formand Mao har på brilliant vis sammenfattet folkekrigens strategi og taktik i følgende citat: "**I kæmper på jeres måde og vi kæmper på vores måde, vi kæmper når vi kan vinde og trækker os tilbage når vi ikke kan.**"

"Med andre ord, i stoler på moderne våben og vi stoler på folk med høj revolutionær bevidsthed. I gør fuldt ud brug af jeres overlegenhed og vi gør fuldt ud brug af vores. I har jeres måder at kæmpe på og vi har vores. Når I vil kæmpe imod os, vil vi ikke lade jer gøre det og I vil ikke engang kunne finde os. Men når vi vil kæmpe imod jer, sørger vi for at I ikke kan slippe væk og vi rammer jer direkte og udsletter jer. Når vi er i stand til at udslette jer, gør vi det forslår, når vi ikke kan sørger vi for at I ikke udsletter os. At undlade at kæmpe når man kan vinde er opportunisme. At insistere på at kæmpe når man ikke kan vinde er eventyrpolitik. At kæmpe er akse for hele vores strategi og taktik. Det er på grund af nødvendigheden af at kunne kæmpe at vi ser os nødsaget til at trække os tilbage. Det eneste formål ved at trække sig tilbage, er for at kunne kæmpe og fremkalde den endelige og fuldstændige ødelæggelse af fjenden. Denne strategi og disse taktikker

kan kun anvendes når man stoler på de brede folkemasser, og en sådan anvendelse bringer folkekrigens overlegenhed til fuld udfoldelse. Uanset hvor overlegen fjenden end måtte være i teknisk udstyr og uanset hvilke metoder de end måtte ty til, vil de finde sig selv i den passive position, være nødsaget til at tage imod slag, og initiativet vil altid være i vores hænder." Citeret fra *Leve Folkekrigens Sejr*, september 1965.

Anvendelsen af dette princip gør det muligt for os at bevise at folkekrigens overlegne strategi er uovervindelig, fordi proletariatet som sidste klasse i historien har skabt sin højere form for krig og ingen anden klasse, inklusive borgerskabet, med deres bedste politiske og militære strategier, er i stand til at besejre den. Lad blot reaktionen drømme om at udarbejde "overlegne strategier" til folkekrigens, de er dømt til nederlag eftersom de går imod historien. Vores folkekrig skinner sejrrigt efter næsten otte år og beviser folkekrigens uovervindelighed.

Vi medlemmer af Perus Kommunistiske Parti antager fuldstændigt og komplet Partiets Militære Linje, etableret af Formand Gonzalo, der ved at basere sig på det største som det internationale proletariat har skabt, Marxismen-Leninismen-Maoismen, med Gonzalo Tænkningen har specificeret vores *Militære Linje* og således forsynet os med et uovervindeligt våben, enhedsfolkekrigen, med landområderne som hovedsagelige og byerne som et komplement, hvilken vi fører fremad som hovedformen for kamp, der som en lysende fakkel overfor verden udbasunerer den almengyldige sandhed af den for evigt levende Marxisme-Leninisme-Maoisme.

LEVE PARTIETS MILITÆRE LINJE!

FOLKEKRIGEN ER UOVERVINDELIG!

LINJE OM OPBYGNINGEN AF REVOLUTIONS TRE VÆRKTØJER

INDLEDNING

Formand Gonzalo etablerer Linjen om Opbygningen af Revolutionens Tre Værktøjer ved at opretholde, forsvare og anvende Marxismen-Leninismen-Maoismen, hovedsageligt Maoismen.

Han lærer os at Marx sagde at arbejderklassen skaber organisationer i sit eget billede og i sin egen skikkelse, det vil sige dens egne organisationer. I det 19. århundrede blev vi med Marx og Engels udrustet med en videnskabelig opfattelse, med vores egen doktrin, med vores eget formål, med fælles mål, nemlig hvordan man tager den politiske magt, og midlet til at gøre det: den revolutionære vold; alt dette under meget hård to-linje kamp. Marx fastslog at proletariatet ikke kan handle som en klasse uden at konstituere sig som et politisk parti, forskelligt fra og i opposition til alle de politiske partier der er skabt af de besiddende klasser. Derfor skaber proletariatet, siden sin fremkomst og i en langvarig proces, sine egne former for kamp og organisation, og således **er Partiet den højeste form for organisation, Hæren er hovedformen for organisation og Fronten er det tredje værktøj, og alle disse tre værktøjer er til for at tage den politiske magt**, gennem revolutionær vold. Formand Gonzalo fortæller os, at i slutningen af det 19. århundrede nåede Engels frem til den konklusion, at klassen hverken havde egne organisationer eller militære former til at tage og beholde den politiske magt, men han sagde aldrig at revolutionen skulle opgives, men at vi skulle fortsætte med at arbejde for den og lede efter løsningen på disse uløste problemer. Det er vigtigt at have en god forståelse af dette, fordi revisionisterne fordrejer det for at sælge deres opportunisme.

Formand Gonzalo lærer os at i det 20. århundrede forstod Lenin at revolutionen var moden, skabte det proletariske Parti af ny type, og virkeliggjorde kampformen—opstanden—og organisationsformen—detachementerne, der var mobile former som var bedre end barrikaderne fra det forrige århundrede, der var fastlåste former. **Lenin forelægger nødvendigheden af at skabe nye underjordiske organisationer, fordi overgangen til de revolutionære aktioner ville betyde at politiet ville opløse de lovlige organisationer og at denne forandring kun er mulig hvis man går hen over de gamle ledere og det gamle Parti, og således ødelægger det.** Partiet skulle tage den moderne hær som forbillede, med sin egen disciplin, med en forenet vilje og være fleksibelt.

Han lærer os at med **Formand Mao forstår klassen nødvendigheden af at opbygge revolutionens tre værktøjer: Parti, Hær og Enhedsfront, der er indbyrdes forbundne.** Således løste Formand Mao opbygningen af de tre værktøjer i et tilbagestående, halvfeudalt og halvkolonialt land, gennem folkekrigen. Konkret **fastslog han opbygningen af Partiet omkring geværet**, at Partiet er den heroiske kriger, der leder sin egen opbygning, såvel som Hærens og Frontens.

Formand Gonzalo forelægger militariseringen af de Kommunistiske Partier og den koncentriske opbygning af de tre værktøjer. Militariseringen af de Kommunistiske Partier er et politisk direktiv der har strategisk indhold, eftersom det er helheden af

forvandlinger, ændringer og tilpasninger der er nødvendige for at lede folkekrigen som hovedformen for kamp, der frembringer den nye stat. Derfor er militariseringen af de Kommunistiske Partier **nøglespørgsmålet for den demokratiske revolution, den socialistiske revolution og kulturrevolutionerne.**

Han definerer opbygningsprincippet: "Oven på den ideologisk-politiske basis, opbyg samtidig det organisatoriske, midt i klassekampen og to-linje kampen, alt indenfor, i forbindelse med og til tjeneste for den væbnede kamp for erobringen af den politiske magt." Desuden **forbinder han hele opbygningsprocessen med folkekrigens flydende karakter**, ved at tage udgangspunkt i at "de militære operationers mobilitet og omskifteligheden af vores territorier giver alle opbygningsopgaver ... en omskiftelig karakter", som Formand Mao siger.

For at se linjen om opbygning skal der således tages udgangspunkt i kampformerne og organisationsformerne; opbygningsprincippet og i opbygningen, der er forbundet med folkekrigens flydende karakter, folkekrigen der er hovedformen for kamp i verden i dag.

OM OPBYGNINGEN AF PARTIET

– **Partiets karakter. Vi baserer os på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, hovedsageligt Gonzalo Tænkning**, det vil sige på proletarietets ideologi, det højeste udtryk for menneskeheden, enestående og sand, videnskabelig og uovervindelig. **Vi kæmper for det Kommunistiske Program**, hvis essens er at organisere og lede proletarietets klassekamp, så det kan erobre den politiske magt, udføre den demokratiske revolution, den socialistiske revolution og kulturrevolutionerne, hen mod kommunismen, det uforanderlige mål som vi marcherer mod. Vi har **revolutionens Generelle Politiske Linje, det vil sige de love der styrer klassekampen for at tage magten**, etableret af Formand Gonzalo, **med dens fem elementer:** 1) *Den Internationale Linje*; 2) *Linjen om den Demokratiske Revolution*; 3) *Den Militære Linje*; 4) *Linjen om Opbygningen af Revolutionens Tre Værktøjer*; 5) *Masselinjen*. **Den Militære Linje er centret i den Generelle Politiske Linje.** Vi smeder os i **den proletariske internationalisme, eftersom vi forstår vores revolution som en del af den proletariske verdensrevolution.** Og vi holder fast ved **vores ideologiske, politiske og organisatoriske uafhængighed, ved at støtte os på vores egne kræfter og på masserne.**

Et Parti af ny type der har frembragt føreren af den Peruvianske Revolution, Formand Gonzalo, den største nulevende Marxist-Leninist-Maoist, som leder Partiet, er garanti for revolutionens triumf og som vil føre os til kommunismen.

– **Militariseringen af det Kommunistiske Parti og den koncentriske opbygning.** Formand Gonzalo forelægger tesen om at det er tid til at verdens Kommunistiske Partier militariserer sig af **tre grunde:**

For det første, fordi vi er i verdensrevolutionens strategiske offensiv. Vi lever i en tid hvor imperialismen og reaktionen vil blive fejet bort fra Jordens overflade indenfor de næste 50 til 100 år, en epoke præget af volden hvor alle former for krige kommer til udtryk. Vi kan se hvordan reaktionen militariserer sig mere og mere, de militariserer de gamle stater, deres

økonomi, udfører aggressionskrige, misbruger folkets kampe og sigter mod en verdenskrig, men eftersom revolutionen er hovedtendensen i verden, **er opgaven for de Kommunistiske Partier at hejse revolutionen ved at udføre hovedformen for kamp, folkekrigen, for at sætte den revolutionære verdenskrig op imod den kontra-revolutionære verdenskrig.**

For det andet, fordi den kapitalistiske genoprettelse skal afværges. Når borgerskabet mister magten, sniger det sig ind i Partiet, gør brug af Hæren og søger at tilrane sig magten og ødelægge proletarietets diktatur for at genoprette kapitalismen. Derfor skal de Kommunistiske Partier militariseres og udøve det altomfattende diktatur over de tre værktøjer, **hærde sig i folkekrigen og forøge den væbnede organisering af masserne, folkemilitserne**, således at de opsluger Hæren. Derfor fortæller han os: "for det første og hovedsageligt at smede partimedlemmerne som kommunister, som krigere og administratorer"; **derfor er hvert partimedlem smedet i folkekrigen og på vagt overfor ethvert forsøg på genoprettelse.**

For det tredje, fordi vi marcherer mod et militariseret samfund. Ved at militarisere Partiet tager vi et skridt hen mod militariseringen af samfundet, hvilket er det **strategiske perspektiv for at garantere proletarietets diktatur.** Det militariserede samfund er det væbnede hav af masser, som Marx og Engels omtalte, der vogter over erobringen og forsvaret af magten. Vi tager erfaringen fra den Kinesiske Revolution, fra Yenan, den anti-japanske base, der var et militariseret samfund hvor alt fødtes ud fra geværets munding: Partiet, Hæren, Staten, den nye politik, den nye økonomi, den nye kultur. Og således skal krigskommunismen udvikles.

På den Første Nationale Konference i november 1979, forelagde Formand Gonzalo tesen om nødvendigheden af militariseringen af Perus Kommunistiske Parti; senere, i de første måneder af 1980, da Partiet foreberedte sig på at indlede folkekrigen, forelagde han at udvikle militariseringen af Partiet gennem aktioner, ved at basere sig på den store Lenin, der sagde at det ikke-militære arbejde skal reduceres for at centrere i det militære arbejde; at fredstiden var forbi og krigstiden begyndt, så derfor skulle alt mandskab militariseres. Derfor: **sæt Partiet som akse for alt, opbyg Hæren omkring det og ombyg omkring disse to værktøjer, med masserne og i folkekrig, den Nye Stat.** Formand Gonzalo forelagde at militariseringen af Partiet kun kan føres fremad gennem konkrete aktioner i klassekampen, konkrete aktioner af den militære slags. Dette betyder ikke at vi kun og udelukkende udfører militære aktioner af forskellige type (guerrilla-aktioner, sabotage, selektive henrettelser, væbnet agitation og propaganda), men at vi hovedsageligt skal udføre disse former for kamp for at anspore og udvikle klassekampen, undervise den med konkrete begivenheder, med disse typer af aktioner som folkekrigens hovedsagelige kampformer.

Militariseringen af Partiet har sit udspring i Lenin og i Formand Mao, men det er et nyt spørgsmål udviklet af Formand Gonzalo, der tager klassekampens nye omstændigheder i betragtning, og det skal forstås at der vil rejse sig nye spørgsmål som gennem erfaring vil blive løst. Dette vil nødvendigvis medføre en kampproces mellem det gamle og det nye, så militariseringen kan blive yderligere udviklet, med krigen som den højeste form for løsning af modsætninger, der forøger menneskets evne til at finde løsninger. **Det er militariseringen af Partiet der har gjort det muligt for os at indlede og udvikle folkekrigen;** og vi anser denne erfaring for at have almengyldighed, og at det derfor er et krav og en nødvendighed at verdens Kommunistiske Partier militariserer sig.

Den koncentriske opbygning af de tre værktøjer er den organisatorise udformning af militariseringen af Partiet og sammenfattet bliver det til hvad Formand Gonzalo lærer os: **"Partiet er akse for alt, det leder altomfattende de tre værktøjer, sin egen opbygning, det leder fuldstændigt Hæren og den Nye Stat som er et fælles diktatur, der peger hen mod proletariatets diktatur."**

— **De seks aspekter af Partiets opbygning. Den ideologiske opbygning.** Partimedlemmerne bliver smedet i Partiets enhedsbasis, Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, hovedsageligt Gonzalo Tænkning; vi siger Marxisme-Leninisme-Maoisme fordi det er proletariatets, historiens sidste klasser, almengyldige ideologi. En ideologi der skal anvendes til de konkrete betingelser for hver revolution, og som frembringer sin vejledende tænkning. I vores tilfælde har den Peruvianske Revolution frembragt Gonzalo Tænkning, fordi Formand Gonzalo er det højeste udtryk for sammensmeltningen af den almengyldige ideologi med den Peruvianske Revolutions konkrete praksis.

Den politiske opbygning. Partimedlemmerne smedes i Programmet og Vedtægterne; den Generelle Politiske Linje med den Militære Linje som centret, specifikke linjer; generel politik og specifikke politikker; og Partiets militære planer. **Politikken skal altid være befaler og den er vores stærke punkt.**

Den organisatoriske opbygning. Det organisatoriske følger det politiske, og ved at tage i betragtning at linje alene ikke er nok, skal der samtidig oprettes de organisatoriske apparater ud fra den organisatoriske struktur, det organisatoriske system og partiarbejdet. Angående den organisatoriske struktur er Partiet baseret på den demokratiske centralisme, hovedsageligt på centralismen; der etableres to væbnede partinetværk, det territoriale partinetværk, der omfatter et bestemt område og det mobile netværk, hvis struktur flytter sig. Det organisatoriske system er fordelingen af styrkerne i forhold til de hovedsagelige og sekundære områder hvor revolutionen har sit virke. Partiarbejdet er forholdet mellem hemmeligt arbejde, der er hovedsageligt, og åbent arbejde; vigtigheden af de fem nødvendigheder: den demokratiske centralisme, underjordiskheden, disciplinen, årvågenheden og hemmeligheden, i særdeleshed den demokratiske centralisme.

Ledelsen. Vi er fuldstændig bevidste om at ingen klasse i historien har opnået at indføre sit herredømme uden at have frembragt sine politiske førere, sine fortropsrepræsentanter, der er i stand til at organisere og lede bevægelsen; og midt i klassekampen har det peruvianske proletariat frembragt revolutionens ledelse og den højeste udtryk, Formand Gonzalos førerskab, der behersker den revolutionære teori, har en viden om historien og en dyb forståelse af den praktiske bevægelse; der i hård to-linje kamp har besejret revisionismen, høje- og venste-likvidationismen, den højre-opportunistiske linje og højre-tendensen; der har gendannet Partiet og leder det i folkekrigen, og som er blevet den største nulevende Marxist-Leninist-Maoist, en stor politisk og militær strateg, filosof; lærer for kommunister og Partiets enhedscenter. **Reaktionen har to principper for at ødelægge revolutionen: at tilintetgøre ledelsen og at isolere guerrillaen fra masserne, men sammenfattet er deres problem at tilintetgøre ledelsen, eftersom det er ledelsen der gør det muligt at fastholde kursen og materialisere den.** Vores Parti har defineret at ledelsen er nøglespørgsmålet og at det er alle partimedlemmernes pligt at konstant kæmpe hårdt for at forsvare og bevare Partiets ledelse, og i særdeleshed Formand Gonzalos ledelse, vores førerskab, imod et hvilket som helst angreb indenfor eller udenfor Partiet, og at fastholde hans ledelse og personlige befalinger, opretholdende parolerne "Lær af Formand Gonzalo" og "Legemliggør Gonzalo Tænkning".

Vi baserer os på kollektiv og personlig ledelse og tager ledernes betydning i betragtning, samt hvordan revolutionens ledelse, gennem folkekrigen og midt i ledelsens fornyelse, tager form og hærdes.

Vi fastholder princippet om at befaleren aldrig dør. Vi, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, fastholde Formand Gonzalo og legemliggør Gonzalo Tænkningen.

To-linje kamp. Partiet er en modsætning hvor klassekampen kommer til udtryk som to-linje kamp mellem venstre og højre. To-linje kampen er drivkraften i Partiets udvikling, og hvis den styres retfærdigt og korrekt vil venstrefløjen sætte sig igennem. Vi bekæmper forsoningen fordi den ammer højrefløjen; og **princippet om kritik og selvkritik** skal praktiseres af alle partimedlemmer, kadrer og ledere, og også af krigerne og masserne, **ved at påtage sig kampfilosofien og at gå imod strømmen**, ved at tage i betragtning at Centralkomiteén er stormcenteret, fordi det er dér hvor den skarpeste klassekamp kommer til udtryk. Formand Gonzalos retfærdige og korrekte styring af to-linje kampen har tjent til at bevare Partiets enhed og udvikle folkekrigen; generelt er revisionismen hovedfaren, selvom to-linje kampen i Partiet fortsætter med at udvikle sig imod højre-kriterier, højre-meninger, højre-holdninger og højre-positioner, som kamp i selve folkets skød. **Det er nødvendigt at organisere to-linje kampen for at sætte Partiets linje igennem**, ved hjælp af en plan for at udfolde den på en organiseret måde.

Massearbejde. Vi anvender princippet "Masserne skaber historien". Partiet leder massernes kamp for den politiske magt, hvilket er hovedkravet; vi udfolder massearbejdet i og for folkekrigen, ved at basere os på de grundlæggende masser, arbejderne og bønderne, hovedsageligt de fattige, og småborgerskabet, og vi neutraliserer eller vinder mellemborgerskabet over, alt afhængigt af betingelserne. Vi fastholder **loven om massernes inkorporering**, og den eneste Marxistiske taktik "at gå dybt og inderligt", for at uddanne dem i den revolutionære vold og uforsonlig kamp imod revisionismen. **Partiets massearbejde udføres af Hæren**, og den mobiliserer, politiserer, organiserer og bevæbner masserne i den Nye Magt på landet og i Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse i byerne.

Sammenfattet: på grund af Formand Gonzalos hårde kamp og ledelse **har vi et Parti af ny type, der er baseret på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, og som leder folkekrigen og har åbnet perspektivet om erobringen af magten i hele landet tjenende verdensrevolutionen.**

OM OPBYGNINGEN AF FOLKEGUERRILLAHÆREN

— **Hærens karakter.** Folkeguerrillahæren er en Hær af ny type, der udfører revolutionens politiske opgaver som Partiet har bestemt. Den anvender det Maoistiske princip, **"Partiet bestemmer over geværet, og vi vil aldrig tillade at geværet bestemmer over Partiet"**. Den udfører tre opgaver: **at kæmpe**, der er hovedopgaven, som det passer sig for hovedformen for organisation; **at mobilisere**, der er meget vigtigt og derfor udfører den Partiets massearbejde, politiserer, mobiliserer, organiserer og bevæbner masserne; **at producere**, ved at anvende selvforsyningen og derved søge ikke at være en byrde for

masserne. Det er en Hær der grundlæggende er en bondehær under Partiets fuldstændige ledelse. Formand Gonzalo lærer os: "Folkeguerrillahærens jernlegioner opretholder sig ved Marxismen-Leninismen-Maoismen, Vejledende Tænkning, der er grundlaget for dens uovervindelighed; og de er smedet i det hårde liv, opofrelse og i at udfordre døden, hvilket ophøjer dem til revolutionært heltetmod."

— **Folkeguerrillahæren.** Marx forelagde at proletariatet havde brug for sin egen hær og tesen om den generelle bevæbning af folket. Lenin skabte den Røde Hær og etablerede tesen om folkemilitsen, fungerende som politi, hær og administration. Formand Mao udviklede opbygningen af de revolutionære væbnede styrker med massernes umådelige deltagelse. Folkekrigen konkretiserer sin massekarakter i tre store koordinationer.

Ved at basere sig på disse Marxistiske-Leninistiske-Maoistiske teser og ved at tage folkekrigens specifikke situation i betragtning, forelagde Formand Gonzalo dannelsen af en Folkeguerrillahær. Lige siden forberedelsen til folkekrigen har Formand Gonzalo fastholdt nødvendigheden af at opbygge den hovedsagelige form for organisation, for at fremme folkekrigen, besejre fjenden og opbygge den Nye Stat. Og den 3. december 1979 blev det vedtaget at danne "det Første Kompagni i den Røde Hærs Første Division"; med indledningen i 1980, blev detachementerne og delingerne udformet, og vi indstillede os på at gå fra uorganiserede masser til militært organiserede masser.

I 1983 havde vi brug for at tage et spring i opbygningen af de revolutionære væbnede styrker. En stor vækst af folkemilitserne fandt sted, hvilket beviste at masserne ønskede at kæmpe. Desuden var de reaktionære væbnede styrker indtrådt for at bekæmpe os. Således foretog Formand Gonzalo, på den Udvidede Centralkomité's møde i marts dette år, at danne Folkeguerrillahæren. Hvorfor folke? Fordi den er sammensat af folkemasserne, af bønderne, hovedsageligt fattigbønderne, fordi den tjener folket, eftersom den repræsenterer folkets interesser. Hvorfor guerrilla? Fordi den anvender guerrillakrigen i milepælen: *Udvikling af Guerrillakrigen*; det er ikke en regulær hær men en guerrillahær, men dens karakteristika gør det muligt at udvikle den som en slags regulær hær, hvis det skulle blive nødvendigt. Hvorfor Hær? Fordi det var en politisk nødvendighed for at konfrontere fjenden og udvikle folkekrigen. Hele Partiet vedtog det midt i to-linje kampen imod højre-tendensen, der var imod militsernes inkorporering i Hæren. **Et forhold som er meget vigtigt er hvordan Formand Gonzalo undfanger Folkeguerrillahæren ved at inkorporere folkemilitserne, der er sammensat af tre styrker: hovedstyrker, lokalstyrker og basestyrker, og at den hovedsageligt har sit virke i landområderne og i byerne som et komplement; dette er et stort skridt hen mod det væbnede hav af masser.**

— **Opbygningen af Folkeguerrillahæren.** Udformningen af Hæren baserer sig på mennesker og ikke på våben. Vores Hær er sammensat af bønder, hovedsageligt fattigbønder, proletarer og småborgerskabet; den fravrister våbnene fra fjenden og bruger også alle mulige slags elementære våben. Vores parole er "Lad os erobre våben!" fra fjenden, betalende hele den nødvendige pris. Der skal skelnes mellem udformningen og opbygningen.

Den ideologisk-politiske opbygning er hovedsagelig, den baserer sig på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkningen; på Partiets politiske og militære linjer, og alt dens politiske arbejde og massearbejde er under Partiets ledelse. Partiet organiseres på alle Hærens niveauer, der anvendes dobbelt befaling—politisk og militær—og der udfoldes to-linje kamp mellem den proletariske militære linje og den borgerlige militære linje. Desuden kræver den revolutionære Hær udformningen af tre Afdelinger: en Politisk, en Militær og en Logistisk.

Den militære opbygning er vigtig. Væbnet med folkekrigens teori og praksis, Partiets militære linje og militære planer, organiseres der i delinger, kompagnier og bataljoner i landområderne, og i byerne i special-detachementer, detachementer og folkemilitser. Denne opbygning baserer sig også på to-linje kampen. De tre styrker—hoved-, lokal- og basestyrkerne—spiller en specifik rolle som opretholdere af den Nye Stat. "At udvikle kompagnierne, styrke delingerne og sigte mod bataljoner!" fortsætter med at være en gyldig parole.

Undervisningen er nødvendig og uundværlig. Den sigter mod at højne stridbarheden; afprøvning kan man ikke gå let hen over og lederevner er et nøglespørgsmål for aktionen. Træningen specialiserer og forhøjer kampformerne. Organiseringen af modet har klassekarakter og styrker stridbarheden, fordi der kæmpes med en absolut uselvskhed og med fuld overbevisning om vores sags retfærdighed.

Sammenfattet har Formand Gonzalo skabt Folkeguerrillahæren som en Hær af ny type og har etableret linjen om dens opbygning baseret på Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, således at den kan udføre revolutionens politiske opgaver. Den er et eksempel for verden og tjener verdensrevolutionen.

OM OPBYGNINGEN AF DEN NYE STAT

— **Den Nye Stats karakter.** Den politiske magt er den centrale opgave for revolutionen, og Fronten er det tredje værktøj; således lærer Formand Gonzalo os, ved at anvende Formand Maos mesterlige tese *Om Nyt Demokrati*, at vi frembringer et fælles diktatur, som udformer Folkerepublikken af Nyt Demokrati. Ved at gå ud fra forbindelsen mellem Stat og Front, konkretiseres den i Folkets Revolutionære Forsvarsfront på landet, med udgangspunkt i Folkekomitéerne, og i byerne simpelthen som Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse. Den Nye Stat opbygger vi på landet, indtil vi til sidst kan give konkret udformning til den politiske magt i hele landet.

Som statssystem er den et fælles diktatur af arbejdere, bønder, hovedsageligt fattigbønder, og småborgerskabet, der respekterer mellemborgerskabets interesser, under ledelse af proletariatet, repræsenteret af Partiet, som anvender sit hegemoni gennem arbejder-bonde alliancen. Som regeringssystem fungerer den gennem folkeforsamlinger.

— **Den Nye Stat og krigens flydende karakter. Opbygningen af den Nye Stat følger folkekrigens flydende karakter, der kan udvikle sig eller trække sig sammen, forsvinde et sted og dukke op et andet. Den er flydende.** Som Formand Mao lærer os: "Vores demokratiske republik af arbejdere og bønder er en stat, men på nuværende tidspunkt er den det ikke i ordets fulde betydning ... vores politiske magt er stadig langt fra at have en stats fuldstændige form ... Vores territorie er desuden meget lille, og fjenden drømmer konstant om at tilintetgøre os."

Vær altid opmærksom på systemet med støttebaser, guerrillazoner, operative zoner og aktionspunkter, fordi de udgør det område hvor den Nye Stat udvikler sig, og dette system er nøglen til at fastholde den strategiske kurs. Indenfor dette område og som dets ryggrad bevæger Folkeguerrillahæren sig, under ledelse af Partiet.

Opbygningen af den Nye Stat. "Forstærk Folkekomitéerne, udvikl baserne og få Folkerepublikken af Nyt Demokrati til at skride fremad!" er parolen som fortsat vejleder opbygningen af den Nye Stat.

Vi kæmper for magt for proletariatet og folket, ikke for personlig magt. Vi er imod omstrejning og undgåelsen af støttebaserne. Den Nye Stat opbygges midt i folkekrigen og følger en specifik udviklingsproces, ved i vores tilfælde først at blive opbygget i landområderne, indtil den omringer byerne og udformes i hele landet. En proces hvor den gamle stat ødelægges og hvor modsætningen mellem den gamle og den Nye stat kommer til udtryk. En proces der får alle reaktionens politiske og militære planer til at slå fejl, og som inkorporerer masserne.

På den Udvidede Nationale Konference i november 1979 fastslog Formand Gonzalo forholdet mellem Fronten og den Nye Stat, ved at anvende Formand Maos teori; og i den Første Militære Skole i april 1980 fortalte han os: "... i vores sind, i vores hjerter, i vores vilje, bærer vi den ufødte folkemagt, vi bærer den ... Kammerater, lad os ikke glemme folkemagten, arbejderklassens stat; arbejdernes og bøndernes stat marcherer med os, vi bærer den i vores geværløb, vi huser den i vores sind, den banker i vores hænder, og den vil altid være med os, brændende i vores hjerter. Lad os aldrig glemme den, den er det første der skal være i vores sind. Kammerater, den vil blive født skrøbelig og svag, fordi den vil være ny, men dens skæbne vil være at udvikle sig gennem forvandlingen, forandringen, skrøbeligheden, som en ny plante. Lad de rødder som vi vil plante fra indledningen blive en stærk stats fremtid. Alt dette kammerater, begynder at fødes ud fra de mest beskedne og simple aktioner, som vi i morgen vil indlede." I 1980 opstod kimen til den Nye Stat, Fordelingskomitéerne. I 1982 opstod de første Folkekomitéer, der mangedobledes i slutningen af samme år. Dette førte til at reaktionen satte de reaktionære væbnede styrker ind for at bekæmpe folkekrigen, eftersom de så at deres magt var truet. I 1983 vedtog vi den *Store Plan for at Erobre Baser*, hvor en af planens opgaver var dannelsen af Folkerepublikken af Nyt Demokratis Organisationskomité. Siden da har vi fortsat kampen mellem fjendens genoprettelse af den gamle magt og kontra-genoprettelsen af den nye magt, ved at anvende forsvaret, udvikling og opbygning.

Således udvikler den nye magt sig ved at gå igennem et blodbad, Folkekomitéerne bliver hærdet i hård kamp imod fjenden, næret af blodet fra bondemasserne, krigerne og partimedlemmerne.

På den Udvidede Centralkomités møde i marts 1983, udvikler Formand Gonzalo yderligere linjen om opbygningen af Fronten og den Nye Stat. Han forelægger de niveauer som den Nye Stat organiseres på: Folkekomitéer, Støttebaser og Folkerepublikken af Nyt Demokrati. Støttebasens og den Ny-Demokratiske Folkerepubliks Organisationskomités funktioner er ledelse, planlægning og organisering; og hver Base skal udarbejde sin egen specifikke plan.

Han fastslog at Folkekomitéerne er konkretiseringen af den Nye Stat, de er Enhedsfrontskomitéer; ledet af kommissærer, der påtager sig statslige funktioner som opgave, der er valgt i de repræsentative forsamlinger og som er underlagt at kunne blive afsat. Indtil nu er Folkekomitéerne underjordiske, de arbejder gennem kommissioner ledet af Partiet, ved at anvende de "tre tredjedele": en tredjedel kommunister, en tredjedel bønder og en tredjedel progressive, og de er understøttet af Hæren; de anvender folkediktaturet, tvangsret og sikkerhed, ved at udøve volden med fasthed og beslutsomhed for at forsvare den nye magt imod dens fjender og beskytte folkets rettigheder. Samlingen af Folkekomitéer udgør Støttebasen og samlingen af Støttebaser er det skelet der udgør Folkerepublikken af Nyt Demokrati, i dag under dannelse. Vi har gået fra at *Erobre Baser* til at *Udvikle Baser*, der er den nuværende politiske strategi. Vi skal så mere og

mere ny magt, til hvilken vi skal anvende de fem fastslåede former, **især i dag når betingelserne sætter kurs mod perspektivet om at erobre magten i hele landet.**

Sammenfattet har Formand Gonzalo etableret linjen om opbygningen af den Nye Stat og to republikker, to veje, to akser stiller sig op imod hinanden. Vi har gjort fremskridt i oprettelsen af nye sociale produktionsforhold, Folkerepublikken af Nyt Demokrati under dannelse stråler udfordrende imod den gamle stat, og perspektivet om at erobre hele magten åbner sig. Dette eksempel giver nyt mod til verdens revolutionære og i særdeleshed til det internationale proletariat.

Vi, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, hovedsageligt Gonzalo Tænkning, antager Linjen om Opbygningen af Revolutionens Tre Værktøjer, af Perus Kommunistiske Parti, der er den højeste form for organisation og det første politiske samfund; af Folkeguerrillahæren, der er hovedformen for organisation; og af Fronten og den Nye Stat, der er revolutionens centrale opgave. Tre værktøjer, der i folkekrigens buldren bliver opbygget i vores fædreland, ved at krydse en flod af blod i hvilken kommunisterne, krigerne og masserne heltmodigt giver deres liv, for at virkeliggøre den retfærdige og korrekte politiske linje etableret af Formand Gonzalo, om dem der overlever vil holde fanen højt og fortsætte linjen til tjeneste for vores mål, kommunismen.

LEVE MILITARISERINGEN AF PERUS KOMMUNISTISKE PARTI!

LEVE FOLKEGUERRILLAHÆREN!

**LEVE FOLKEREPUBLIKKEN AF NYT DEMOKRATI UNDER
DANNELSE!**

FOR DEN KONCENTRISKE OPBYGNING AF DE TRE VÆRKTØJER!

MASSELINJE

INDLEDNING

Formand Gonzalo har ved at opretholde, forsvare og anvende Marxismen-Leninismen-Maoismen, etableret Partiets *Masselinje*. Han går ud fra og genbekræfter sig i den proletariske verdensanskuelse, som man skal have for at bedømme spørgsmålet om masserne. Han forelægger den politiske rolle som masserne har, kampen for magten gennem folkekrigen og at dagskravskampen skal tjene kampen for magten; hvilke masser vi skal gå til, hovedsageligt de grundlæggende masser, arbejderne og bønderne, og til de forskellige fronter alt efter deres specifikke dagskrav; ved at anvende den eneste Marxistiske taktik, at gå dybt og inderligt blandt masserne, uddanne dem i den revolutionære vold og i kampen imod opportunismen. Han specificerer at Partiet, der leder folkekrigen, udføre massearbejdet gennem Hæren. Han påpeger vigtigheden af de skabte organisationer, der er en af formerne for at organisere masserne; og at vi udfører massearbejdet i og for folket.

GENBEKRÆFTELSE I PRINCIPPET "MASSENERNE SKABER HISTORIEN"

Formand Gonzalo genbekræfter sig i det mægtige Marxistiske princip at "masserne skaber historien" og lærer os at hærde os selv i vores kommunistiske verdensanskuelse i kampen imod den borgerlige verdensanskuelse, der centrerer i individet som den historiske akse. Han siger: "Masserne er selve verdens lys ... de er selve energien, historiens udtømmelige hjerteslag ... når masserne taler, skælver alting, den herskende orden begynder at ryste, de høje bjergtinder bøjer sig og stjernerne ændrer kurs, for masserne skaber alt og er i stand til alt."

Denne benkræftelse har stor vigtighed, eftersom den er en del af proletariatets verdensanskuelse. Den opretholder masselinjen og anvendes i alt, den gør os i stand til at bedømme alt, lige fra det internationale spørgsmål til de specifikke politikker, derfor er det et ideologisk spørgsmål. Ingen historisk begivenhed, ingen forvandlende bevægelse, ingen revolution kan lade sig gøre uden massernes deltagelse. Dette anvendes til Partiet da det har massekarakter og ikke kan adskille sig fra masserne, uden at det ellers ville udslette eller opløse sig selv, og for at garantere kursen for deres kamp skal masserne ledes af Partiet. Partiet har masser: partimedlemmerne for hvem det som kommunister er en nødvendighed at legemliggøre dette og konstant kæmpe hårdt for at besejre den rådne individualisme, der ikke er en proletarisk verdensanskuelse. I vores proces af folkekrig kan man se hvordan denne proletariske verdensanskuelse bidrager kraftfuldt til en sådan forvandling. Endvidere er "fra masserne, til masserne" et ledelsesprincip. Dette gælder også for folkekrigen, da det handler om en massernes krig, masserne er selve folkekrigens kilde og med denne Marxistiske opfattelse fører vi folkekrigen.

Formand Gonzalo lægger i særdeleshed vægt på massernes oprør, masserne der er historiens skabere. Han siger: "Lige siden gammel tid har masserne været underlagt undertrykkelse og udbytning og de har altid gjort oprør, det er en lang og udtømmelig historie... Altid, lige siden masserne startede med at kæmpe, har de råbt på organisering af deres oprør, af deres bevæbning, af deres oprejsning, at de skulle ledes og styres. Det har altid været sådan og det vil det blive ved med, og senere når der vil være en anden verden vil det fortsætte sådan, men blot på en anden måde." "Masserne råber på organisering af oprøret, derfor har Partiet, dets ledere, kadre og medlemmer i dag en uopsættelig forpligtelse, en skæbne: at organisere massernes uorganiserede magt, og dette kan kun gøres med våben i hænderne. Masserne skal væbnes lidt efter lidt, del for del, indtil folkets generelle bevæbning, og når dette er sket vil der ikke være udbytning på Jorden."

Her udtrykker Formand Gonzalo sin fuldstændige tillid til masserne, til deres historiske og politiske nødvendighed om at gøre oprør, om bevæbne sig, til deres krav om at blive ledet og organiseret. Han tilsiger de Kommunistiske Partier at fuldføre det krav der kommer fra Marx og Engels, der lærte os at der er to magter på Jorden: reaktionens væbnede styrke og de uorganiserede masser. Formand Gonzalo forelægger at hvis vi organiserer denne magt, så vil det der er potentielt blive til handling, og det der er en mulighed vil blive til virkelighed, at alt er et korthus hvis det ikke understøttes af masserne, og at det konkret er et spørgsmål om at gå fra uorganiserede masser til militært organiserede masser.

Organiser masserne med våben i hænderne, for de råber på at oprøret skal organiseres, derfor, ved at anvende folkekrigen der er hovedformen for kamp, skal masserne organiseres for at tage magten under ledelse af Partiet. Dette er i fuld overensstemmelse med hovedmodsætningen i verden i dag, med verdensrevolutionens strategiske offensiv, med hovedtendensen i verden, revolutionen. Formand Gonzalo sigter mod at udforme, det som Marx påpegede, folkets generelle bevæbning for at garantere revolutionens triumf og afværge genoprettelsen, en tænkning med stort perspektiv der vil føre os til kommunismen. Kun ved at organisere dette væbnede hav af masser, vil man kunne forsvare det der er blevet erobret, og udvikle de demokratiske, socialistiske og kulturelle revolutioner.

Formand Gonzalo afviser dem der fremfører at masserne ikke vil lave revolution eller at masserne ikke vil støtte folkekrigen. Han lærer os at problemet ikke ligger hos masserne, da de er parate til at gøre oprør, men i at de Kommunistiske Partier må påtage sig deres forpligtelse, at lede masserne og rejse dem med våben. Han bryder med de holdninger der i dag opretholder "samling af styrker", der forelægger at samle masserne stille og roligt ved at bruge det såkaldte "demokratiske spillerum" eller legaliteten, en samling af kræfter der ikke passer til klassekampen i dag på internationalt og nationalt plan, som der ikke er plads til i den type demokratisk revolution som vi udfolder, og som i den socialistiske revolution vil få andre karakteristika, eftersom vi i verden befinder os i en revolutionær situation i ulige udvikling. Han er imod og fordømmer de opportunistiske holdninger om at føre masserne til at blive halehæng til storborgerskabet, hvad end det er gennem valg eller gennem en væbnet handling under en supermagts eller magts kommando.

Således hejser han Formand Maos store parole "Det er rigtigt at gøre oprør" og han forstår at spørgsmålet om masserne i dag ligger i at de Kommunistiske Partier mobiliserer, politiserer, organiserer og væbner masserne for at tage magten ved at specificere folkekrigen.

Han specificerer **nødvendigheden af videnskabeligt at organisere fattigdommen**. Formand Gonzalo understreger at de som er mest parate til at gøre oprør, de der råber mest på at oprøret skal organiseres, er de mest fattige af masserne, og at der skal gives særlig opmærksomhed

til den revolutionære videnskabelige organisering af masserne. Dette går ikke imod klassekriteriet, eftersom han beviser at fattigdommen har sin oprindelse i udbytningen, i klassekampen: "Elendigheden eksisterer side om side med en fantastisk rigdom; selv utopisterne vidste dette, at de følges ad: kæmpemæssig og udfordrende rigdom, side om side med en afslørende og skrigende fattigdom. Og det er sådan fordi udbytning eksisterer."

En tese som stammer fra Marx, der opdagede fattigdommens revolutionære styrke og nødvendigheden af at organisere den videnskabeligt, det vil sige for revolutionen, og som lærte os at i og med proletariatet er besiddelsesløst, er det en skabende klasse og den eneste som vil ødelægge ejendommen og sig selv som klasse. Lenin lærer os at den sociale revolution ikke opstår ud fra programmerne, men ud fra det faktum at millioner af mennesker siger at fremfor at leve lidende af sult, foretrækker vi at dø for revolutionen. Og Formand Mao som undfanger at fattigdommen tilskynder længslen efter forandring, efter handling, efter revolution, at den er et blankt og nøgent stykke papir hvorpå man kan skrive de nyeste og smukkeste ord.

Formand Gonzalo tager vores samfunds specifikke forhold i betragtning, og lærer os at når man taler om masser i Peru, er der tale om bondemasserne, den fattige bondestand, at 1920'erne, 40'erne og 60'erne viser at det er bondekampene der ryster selve statens basis, men de manglede vejlederen: Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, folkekrigen som motor, og det Kommunistiske Parti retfærdige og korrekte ledelse. De kunne ikke vælge en korrekt kurs hen mod magten, og det blod som de udgød blev brugt til at lænke og tilpasse dem til den gamle orden; uforglemmelige blodbade der efterlader ekstraordinære lektioner. 1980'erne er et bevis på at den virkelige mobilisering af de væbnede bondemasser er begyndt, organiseret i det Kommunistiske Parti, Folkeguerrillahæren, og at de giver deres dyrebare blod for den nye magt der blomstrer og udvikler sig gennem folkekrigen.

Denne særegenhed har strategisk karakter fordi den gør os i stand til at forstå at revolutionen i verden afgøres til fordel for de fattigste, der udgør flertallet og som er mest parate til at gøre oprør, og at man samtidig i hver revolution skal gå til de fattigste og således anvende de tre betingelser, der kræves for at organisere fattigdommen videnskabeligt: ideologi, folkekrig og det Kommunistiske Parti.

Således fortæller Formand Gonzalo os: "Fattigdommen er en drivkraft for revolutionen, de fattige er de mest revolutionære, fattigdommen er den smukkeste sang; ... fattigdom er ikke en skam, men en ære. Masserne i vores bjergkæde er vores revolutions kilde, med deres hænder opbygger de en ny verden, ledet af det Kommunistiske Parti; vejleder: ideologien, motor: den væbnede kamp, ledelse: det Kommunistiske Parti."

DET HOVEDSAGELIGE I MASSEARBEJDET ER MAGTEN, DAGSKRAVSKAMPEN ER NØDVENDIG

Formand Gonzalo lærer os, ved at basere sig på Formand Mao der generaliserer den revolutionære vold som en almengyldig lov for at tage magten og fastslår at hovedformen for kamp er den væbnede kamp og hovedformen for organisation er den væbnede styrke, og at før en krig bryder ud skal alle kampene og organisationerne tjene til at forberede den og når krigen er indledt skal de tjene til at udvikle den, at i massearbejdet er kampen for magten og dagskravskampen to

sider af den samme mønt, hvor kampen for magten er det første og vigtigste af massernes dagskrav.

Organiser masserne så de går videre end det som den eksisterende legale orden tillader, så de kæmper for at ødelægge den gamle orden og ikke for at bevare den, det vil sige at organisere dem i revolutionens tre værktøjer: Partiet, hvor de færreste deltager, Hæren, hvor flere deltager, og i den Nye Stat/Fronten, som er den basis der samler masserne gennem spring og trinvis fremadskriden, på landet i Folkekomitéer og i byerne i Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse. Formand Gonzao bryder således traditionen om valgfront som revisionisterne og opportunisterne anvender, der går uden om bondestandens kamp og ikke tager fat på det hovedsagelige, det vil sige magten, gennem krigen.

At centrere i magten kræver også at organisere masserne i de forskellige nye former som de nye former for kamp kræver, fordi krigen bevirker at der forekommer forandringer i massernes kamp og organisering. Som Lenin lærer os, i revolutionære epoker skal der dannes nye organisationer og man skal gå imod de gamle ledere, der søger at sælge revolutionen for at finde sig til rette indenfor det reaktionære system. Derfor kan man ikke længere anvende massernes gamle former for kamp og organisering.

Kampen for magten som det hovedsagelige, betyder ikke at vi fra starten inkorporerer masserne på én gang, fordi Formand Mao lærer os at ved at udvikle Støttebaser og væbnede styrker vil revolutionens højdepunkt blive frembragt. Dette skal ses i forhold til **loven om massernes inkorporering i revolutionen, som blev fastslået i Partiet på dets Andet Plenum i 1980, en inkorporering der vil finde sted gennem spring og trinvis fremadskriden; jo mere folkekrig, jo større inkorporering af masserne**, fordi folkekrigen er en politisk kendsgerning der med slagskraftige aktioner indterper idéerne i menneskenes sind, der lidt efter lidt forstår deres eneste og virkelige vej og således udvikler deres politiske bevidsthed. Folkekrigen sammenkalder alle de revolutionære og i og med at den udvikler sig, åbner den vejen for sig selv.

Masserne er ivrige efter politik og det påhviler kommunisterne at organisere og lede dem. Overalt har masserne konkrete problemer og vi skal bekymre os om dem og tage os af dem, massearbejdet udføres indenfor klassekampen og ikke udenfor den. Hvis vi ikke gør dette, vil de reaktionære og revisionisterne udnytte dem til deres egne formål, det kunne være for at udvikle fascisme og korporativisere masserne eller for at udlevere deres kampe til en anden imperialistisk herre. Det er to forskellige og modstridende hensigter.

Masserne går efter stemmen fra dem der står fast, ikke efter dem som tvivler. I vores Parti forlangte Formand Gonzalo i Indledningen, at ingen nogensinde skal tvivle på masserne, at bekæmpe dem som er blinde og døve overfor massernes stemme, at lytte til selv deres mindste hvisken og tage os af deres konkrete daglige problemer. Man skal aldrig bedrage masserne eller tvinge dem, de skal kende den fare som de går i møde, kald dem til den blodige og lange kamp for magten, men da kampen har dette mål, vil de forstå at det vil være en nødvendig og sejrrig kamp.

Således er kampen for magten hovedsagelig, men den kan ikke adskilles fra dagskravskampen, det er to sider af samme mønt og den sidstnævnte er en nødvendig kamp.

Hvordan skal vi undfange dagskravskampen? Vi bliver beskyldt for ikke at have en specifik linje for massernes økonomiske og politiske kamp. Det der sker er at vi anvender en anden måde, en anden form, en anden politik, der er i modsætning til den opportunistiske eller revisionistiske, en ny måde og forskellig fra den traditionelle. Formand Gonzalo lærer os at dagskravskampen er

bagsiden af en mønt, der har magten som forside, og at det er totalt fejlagtigt at adskille dem. Kun at tale om dagskravskampen er revisionisme. Og ved at specificere Marx' tese til vores samfund, siger han:

"Krisen forelægger to problemer for os: først, hvordan at forsvare det som allerede er blevet erobret. Selvom man taber erobringerne under kriserne, vil endnu mere blive tabt jo mindre man forsvare dem. Dette er dagskravskampens nødvendighed..., økonomisk kamp og politisk kamp..., endvidere, hærdes klassen og arbejderne i deres kamp for magten. For det andet, hvordan gøre det af med kriserne? Man vil ikke kunne gøre det af med dem, hvis man ikke gør det af med den fremherskende sociale orden... den revolutionære kamps nødvendighed for at den skal tjene til at tage magten gennem væbnet kamp, under ledelse af dets Parti... man kan ikke adskille det ene fra det andet. Forholdet mellem begge problemer konkretiseres i at udvikle dagskravskampen i forbindelse med og til tjeneste for magten."

For at føre dagskravskampen fremad bruges fagforeningen og strejken, der er hovedformen for økonomisk kamp for proletariatet, ved at udvikle den som guerrillakrig der uddanner klassen i kampen for magten og forhøjer den gennem konkrete væbnede aktioner der styrker denne kampform og giver den en højere kvalitet.

Sådan skal dagskravskampen udvikles i forbindelse med og til tjeneste for magten, dette er et politisk princip for massearbejdet.

HVILKE MASSER SKAL VI GÅ TIL?

Man skal gå ud fra **klassekriteriet** for at afgøre hvilke masser man skal gå til, man skal se at masserne organiserer sig i overensstemmelse med de fælles klassers interesser de tilhører. Formand Gonzalo lærer os at dette er meget vigtigt, da det tjener til at bekæmpe dem der forsøger at adskille masserne fra klasserne med historien om "enhed". Det de gør er at forråde massernes virkelige interesser ved at misbruge deres kampe. Også fordi det gør os i stand til at forstå at masserne altid er en kamparena, og borgerskabet og proletariatet strides for at lede dem. Og at kun det Kommunistiske Parti er i stand til at lede dem, fordi det er det eneste der kan repræsentere og kæmpe hårdt for deres interesser. Dem der taler om "massedemokrati" eller opretter åbne masseorganisationer, som om de var en form for magt, og dette uden vold, gør ikke andet end at holde fast ved borgerlige holdninger som fornægter proletariatets ledelse og fornægter dets diktatur.

At gå ud fra klassekriteriet skal ses i forhold til revolutionens karakter, i forhold til de klasser der udgør folket og som skal forenes under proletariatets ledelse. I vores tilfælde med demokratisk revolution er proletariatet ledende, bondestanden er hovedsagelig, småborgerskabet en fast allieret og mellemborgerskabet dobbeltsidigt, derfor er de grundlæggende masser som vi må gå til proletariatet og bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, småborgerskabet og også mellemborgerskabet.

Ved at tage massernes specifikke dagskravskampe i betragtning, skal der skelnes mellem hvilke sektorer af masserne der lider under mest undertrykkelse, for at organisere dem til at kæmpe for at fravriste erobringer og løse deres specifikke modsætning. Der henvises til massernes fronte i hvilke der skal arbejdes. Det er **arbejderne**, proletariatet, den ledende klasse i alle

revolutionerne, hvis hovedsagelige og afgørende politiske mål er erobringen af magten gennem folkekrigen for at frigøre sig, frigøre de andre klasser og til sidst at ophæve sig selv som klasse. Den har som specifikke dagskrav at fravriste erobringer og rettigheder såsom løn, arbejdsdagens længde og arbejdsforhold. For dette er det nødvendigt at udvikle arbejderbevægelsen, dens kampe, mobiliseringer, demonstrationer, agitationer og strejker, med væbnede aktioner; "at bekymre sig om klassens grundlæggende problemer og også om **arbejdernes**, om deres generelle og konkrete problemer som de hver dag kæmper for."

Bønderne der er hovedstyrken, i særdeleshed fattigbønderne, kæmper med våben for erobringen af jorden, under ledelse af det Kommunistiske Parti. Ikke at se det på denne måde fører til "jordbesættelser" og til at finde sig til rette i den gamle orden. At udvikle bondebevægelsen mere ved at anvende de "tre med": leve, arbejde og kæmpe med dem, og gøre dem til bønder med proletarisk sind.

Kvinderne som er halvdelen af verden, og udvikle kvindebevægelsen for kvindens frigørelse, en opgave som er kvindernes eget arbejde, men under ledelse af Partiet; bekæmp den borgerlige tese om kvindens befrielse. Kvinderne kæmper imod de voksende leveomkostninger som rammer klassens og folkets fysiske integritet; mobilisér de kvindelige arbejdere, bønder, intellektuelle, og så videre...

De intellektuelle, for at de udfører deres rolle som revolutionære intellektuelle til tjeneste for proletariatet og bondestanden i folkekrigen. Blandt dem er gymnasieelever og universitetsstuderende, professionelle, og så videre. Deres specifikke dagskrav skal ses, de skal forsvare det som er blevet erobret og sigte hen mod en ny national kultur, der er videnskabelig og for masserne, ved at gøre dem bevidste om at de kun vil opnå dette med revolutionen.

Mobilisér **de fattige masser i byerne**, som findes i kvarterer og fattigkvarterer, imod sulten og elendigheden, til at kæmpe for revolutionens program. Kald dem til folkekrigen for at de fravriste erobringer og rettigheder, der for hver dag bliver trådt mere og mere under fode. Tillad ikke at de bliver angrebet ustraffet og lær dem at forsvare sig, at modstå fjendens aggression ved at gøre brug af alle de midler de har til rådighed. Anvend "kæmp og gør modstand!", som er klassens fælles parole.

Mobilisér **ungdommen** til at deltage direkte i folkekrigens kampskyttegraves frontlinjer. Unge arbejdere, bønder og studerende; så de udvikler deres kampe for en ny verden, for deres ret til at uddanne sig, imod arbejdsløsheden og andre ondt som hærger dem.

Lad **børnene** deltage aktivt i folkekrigen, de kan udføre forskellige opgaver gennem hvilke de vil forstå nødvendigheden af at forandre verden, de er fremtiden og i sidste ende er det dem som kommer til at leve i den nye verden; at forandre deres ideologi så de tilegner sig proletariatets ideologi.

FASTHOLD DEN ENESTE MARXISTISKE-LENINISTISKE- MAOISTISKE TAKTIK

Ved at gå ud fra Engels' tese: "I et land med en så gammel politisk bevægelse og arbejderbevægelse, er der altid en kolossal bunke af traditionelt nedarvet affald der gradvist skal

renses væk"; Lenin fastslog: "Den eneste Marxistiske linje i verdens arbejderbevægelse består i at forklare masserne at det er uundgåeligt og nødvendigt at bryde med opportunismen, at uddanne dem til revolutionen ved at føre en skånsesløskamp imod opportunismen"; og Formand Mao påpegede at en periode med kamp imod imperialismen og revisionismen åbner sig, med revisionismen som en af hovedkilderne til imperialistiske krige og for kommunister generelt en fare indenfor Partiet. Formand Gonzalo kalder til at holde fast i den eneste Marxistiske taktik, som indebærer fire spørgsmål:

For det første, **bortfej den kolossale bunke affald** som revisionismen og hovedsageligt valgopportunismen er, ingen af disse revisionister eller opportuniste eller deres ligesindede, kan repræsentere og endnu mindre forsvare masserne. Ligesom de i går kun forsvarede de skiftende udbyttere, er de i dag billige tilskyndere af den fascistiske og korporative APRA-regering og trækker på skadelig vis de faglige organisationer som hører ind under dem med i denne retning. Alle disse politiske og faglige organisationer og deres ledere repræsenterer ikke folket, men derimod den udvendige skal af arbejder-aristokratiet, fagforeningsbureaukratiet og de borgerlige arbejderpartier, der altid forsøger at få masserne til at afvige fra deres vej og som ikke er andet end en del af denne kolossale bunke affald, der nødvendigvis skal bortfejtes stykke for stykke og gradvist som Engels har sagt det.

For det andet, **at gå dybt og inderligt blandt masserne** der udgør fletallet og som i vores land er arbejderne og bønderne, hovedsageligt fattigbønderne, småborgerskabet og tag også mellemborgerskabet i betragtning. Men af disse er arbejderne og bønderne, hovedsageligt de fattige, grundlæggende og dem skal vi hovedsageligt gå til, såvel på landet som i byerne. At tilskynde deres egen bevægelse, lede den og mobilisere dem for at erobre magten, for på denne måde at trække den gamle stat ned og styrte den. Dette er taktikkens hovedspørgsmål. Således er det når det gælder masserne nødvendigt at skelne det overfladiske lag, der er den udvendige skal som tjener reaktionen, fra det umådelige brede og dybe flertal der mere og mere vil komme frem indtil den rådne peruvianske stat er blevet bortfejdet, endnu mere når en folkekrig får den gamle peruvianske stat til at smuldre.

For det tredje, skal masserne **uddannes i folkekrigen**, i dens teori og praksis, fordi at uddanne dem i bajonetternes fred er at tillade at de fortsætter med at blive slagtet. Masserne skal ikke længere udgyde deres blod forgæves, for at blive forrådt af deres falske ledere eller udgyde det for kapitulationen, men derimod skal dette dyrebare blod i stedet tjene erobringen af magten for klassen og folket.

For det fjerde, nødvendigheden af **uforsonlig kamp imod revisionismen og opportunismen**, at bekæmpe dem som farlige kræftsvulster indenfor og udenfor Partiet og blandt masserne selv, ellers vil de ikke kunne konkretisere deres vej. Det er en kamp vi har udkæmpet siden Partiets rekonstituering og som i dag midt i folkekrigen er endnu mere presserende og uforsonlig på grund af den mere og mere afslørende måde hvorpå de handler imod os, folket og revolutionen, især hvis social-imperialismen opererer bag dem indenfor dets ledtog og strid med yankee-imperialismen om verdensherredømmet. Dette gælder for enhver slags revisionisme og opportunisme, uanset hvem deres repræsentanter måtte være.

Vedrørende dette siger Formand Gonzalo: "Vi skal hæve os over denne stinkende, denne revisionistiske, opportunistiske, valgagiterende overflade, der rider på massernes ryg, Det hovedsagelige er at under overfladen sætter de kolossale og selvtilskyndende masser sig i bevægelse, blandt hvilke vi opererer med det mægtigste oprørsinstrument på Jorden: den væbnede aktion. Vi er det råb der lyder: 'det er rigtigt at gøre oprør!'"

ORGANISERING AF MASSERNE

Ved at gå ud fra den ideologiske og politiske basis og samtidig den organisatoriske opbygning, etablerer Formand Gonzalo massernes kampformer og organisationsformer. Han lærer os hvilken proces der er blevet fulgt i Partiets massearbejde:

I perioden med Partiets Konstituering. Han fortæller os at Mariátegui **lagde grundlaget for Partiets massearbejde og fastlagde specifikke linjer**, ved at udkæmpe to-linje kamp imod anarkismen der går udenom nødvendigheden af Partiet og også imod APRA der fornægtede den Marxistiske-Leninistiske verdensanskuelse og klassens kapacitet til at konstituere sig som et Kommunistisk Parti, ved at centrere sig i Frontspørgsmålet.

I 1930'erne, efter Mariáteguis død, forlades hans linje og man centrerer i masserne ved at sætte dem som halehæng til storborgerskabet og får dem til at afvige i "frontisme", valg og revisionisme, på trods af den røde linjes anstrengelser for at sætte sig imod. Denne fejltagtige taktik varede i mere end 30 år.

I perioden med Partiets Rekonstituering. Formand Gonzalo **etablerer Partiets masselinje og organisationsformerne**, dette er en periode på over 15 år med hård to-linje kamp, hvor delvise spring bliver konkretiseret. Således udfoldes **indledningen af Partiets massearbejde** under Rekonstitueringens første politiske strategi. Alle partimedlemmer i Ayacucho udførte arbejde blandt bønderne og blandt bygningsarbejderne, for eksempel også blandt de intellektuelle og de fattige masser i kvartererne. Formand Gonzalo støttede jordinvasionerne, han realiserede bondeforsamlinger hvor det Første Regionale Konvent for Ayacuchos Bønder, hvor landbrugsprogrammet blev etableret, er af vidtrækkende betydning. Han ledte de historiske kampe den 20., 21. og 22. juni 1969 i Ayacucho og Huanta, ved at mobilisere masserne af gymnasieelever og forældre imod Velascos dekret 006, med det resultat at dette blev afskaffet. Han organiserede Forsvarsfronten for Ayacuchos Folk, reorganiserede den Revolutionære Studenterfront [FER], han skabte den Kvindelige Folkebevægelse [MFP], Mariáteguicenteret for Intellektuelt Arbejde [CETIM], den Revolutionære Gymnasieelevfront [FRES], og den vigtigste af alle, Fattigbøndernes Bevægelse [MCP]. Således grundlagde han nye politikker for massearbejdet, nye kampformer og nye organisatoriske former.

Indenfor to-linje kampen kæmpede han imod revisionismen der førte masserne ind i valgpolitik, imod den revolutionære vold, for at bevare den gamle orden. Han bekæmpede Rødt Fædreland (Patria Roja), en form for revisionisme der dengang som nu misbrugte parolen "Politisk magt gror ud af et geværs løb", der fornægtede halvfeudalismen og centrerede i småborgerskabet, i særdeleshed studerende og lærere. Han besejrede også højre-likvidationismen der opløste Partiets ledende rolle blandt masserne, der lovpriste legalismen og sagde at alt skulle gøres gennem Perus Bondesammenslutning [CCP], at bønderne ikke kunne forstå konfiskation men kun ekspropriation og at Velascos fascistiske og korporative forholdsregler skulle forbydes.

Under Rekonstitueringens anden politiske strategi, etablerer Formand Gonzalo de **Skabte Organisationer**, der blev aftalt på det Tredje Plenum i 1973: "Egne bevægelser som organisationer skabt af proletariatet på de forskellige arbejdsfronter; med deres tre karakteristika: 1) Holde fast ved Mariátegui, 2) Masseorganisationer og 3) Holde sig strengt til den demokratiske centralisme". Han grundlagde de Skabte Organisationers karakter, indhold og

rolle, ved at anvende Lenins teser om det underjordiske Parti og Partiets støttepunkter blandt masserne og den kinesiske erfaring om det åbne og hemmelige arbejde. Han specificerede at for at udvikle Partiets rekonstitution, skulle det nødvendigvis åbne sig mere for masserne. For at denne politik kunne vedtages og udformes, måtte han først besejre venstre-likvidationismen der gik ud fra at fascismen bortfejer alt, der isolerede Partiet fra masserne og således sigtede mod dets udslettelse, der undervurderede bondestanden og proletariatet og lovpriste, "det er nok med linjen alene".

Med besejringen af den venstre-likvidationistiske linje, voksede tilknytningen til masserne og **Masseskolerne** blev dannet, skoler i politisering af masserne i Partiets verdensanskuelser og linje, der udfyldte en vigtig rolle i agitationen og propagandaen ved at forbinde dagskravskampen med kampen for magten; dette ved at udføre et systematisk og planlagt studie på basis af skemaer, hvor to-linje kampen blev udkæmpet og massearbejdet blev udviklet.

De Skabte Organisationers fremgang førte til at Formand Gonzalo forelagde at udvikle dem som en enkelt strøm, under den politiske vejleder om at indlede den væbnede kamp, og zonearbejdet blev udformet og **Metropolitan Koordineringen** blev etableret for byerne, ved at anvende Lenins teser om det åbne arbejde og Formand Maos teser om arbejdet i byerne og om at massernes kampe skal udfoldes med ret, med fordel og med grænser. Anvendelsen af denne politik gjorde os i stand til at holde Partiet under jorden, skjult blandt masserne, sætte gang i et stort antal aktiviteter, på kort tid at distribuere propagandaen, og lettede agitationen og mobilisering under en centraliseret plan fra Partiet.

Alt dette er hvad vi kalder "**de tre små ben**" for massearbejdet i byerne: Skabte Organisationer, Masseskoler og Metropolitan Koordineringen. På landet anvender vi de to første former.

I Rekonstitueringsens tredje politiske strategi, udviklede Partiet kraftigt massearbejdet i bjergkædezonerne og knyttede sig til bondestanden, hovedsageligt fattigbønderne, og i byerne til proletariatet og masserne i kvartererne og fattigkvartererne. De Skabte Organisationer har spillet en god rolle indenfor kulminationen af rekonstitueringen og i at lægge grundlag for den væbnede kamp. De specifikke linjer udvikledes endnu mere, såsom for de Klassebevidste Proletarer og Arbejderes Bevægelse [MOTC], hvor 15 grundlæggende teser for arbejderbevægelsen blev fremført; i Fattigbøndernes Bevægelse [MCP] blev masserne politiseret i landbrugsprogrammet der blev specificeret til de nye betingelser; i Fattigkvarterernes Klassebevægelse [MCB] blev der offentliggjort et dokument med folkets anklager og krav; i den Revolutionære Studenterfront [FER] blev tesen om Universitetets Forsvar imod korporativiseringen yderligere udviklet; i den Revolutionære Gymnasieelevfront [FRES] tilskyndedes elevernes kamp for den folkelige uddannelse; i den Kvindelige Folkebevægelse [MFP] hejstes tesen om frigørelsen af kvinden, ved at tilskynde mobiliseringen af de kvindelige arbejdere, bønder, fattigkvarterbeboere og studerende. Desuden deltog vi i de Forenede Peruvianske Underviseres Fagforening, hvor man i 1970'erne fastlagde dens specifikke klasselinje. Det Peruvianske Universitets Forbund af Undervisere blev også dannet. Og alt dette arbejde kom ind i en kraftig ideologisk-politisk mobilisering for at indlede folkekrigen.

Sammenfattet blev alt Partiets massearbejde under rekonstitueringen udført for at forberede indledningen af folkekrigen. Fordi som Formand Mao lærer os, før indledningen af krigen virker alt for at forberede den og når den er indledt virker alt for at udvikle den. Formand Gonzalo har med fasthed anvendt og udviklet dette princip.

Under ledelsen af folkekrigen tages der et stort spring i Partiets massearbejde, et kvalitativt spring, eftersom hovedformen for kamp, folkekrigen, og hovedformen for organisation, Folkeguerrillahæren, udformes. Denne overordentlig store opgave føres fremad gennem militariseringen af Partiet og hvad angår massearbejdet betyder det at al **massearbejde udføres gennem Folkeguerrillahæren**, som fordi det er en Hær af ny type, skal opfylde tre opgaver: kæmpe, mobilisere og producere; vi forstår at Hærens anden opgave, mobilisering, betyder at mobilisere, politisere, organisere og bevæbne masserne, en opgave der ikke går imod at kæmpe, der er den hovedsagelige, eftersom princippet om at koncentrere styrker til kampen og sprede dem for at mobilisere anvendes, foruden at masserne bliver uddannet i krigen; et princip der gælder for de tre styrker—hoved-, lokal- og basestyrkerne—i hvilke forskellige grader af aktioner specificeres.

For at mobilisere masserne frembringer Partiet masseskoler gennem Folkeguerrillahæren og danner Skabte Organisationer og støttegrupper, en politik der anvendes på én måde på landet eftersom den nye magt udformes dér og på en anden måde i byerne, eftersom Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse udformes dér, med sigte på den fremtidige opstand.

På landet, der hvor vi har magt, Støttebaser og Folkekomitéer, får vi alle masserne til at deltage væbnet, organiseret i Parti, Hær og Front-Stat. Hvis ikke alle masserne organiseres, vil den nye magt ikke kunne fastholdes særlig længe, der er ikke plads til formløse masser eller magt uden at masserne er organiseret under Partiets ledelse.

Ligeledes udføres massearbejdet i byerne gennem Hæren og det hovedsagelige er kampen for magten gennem folkekrigen, med dagskravskampen i forbindelse med og til tjeneste for magten som et nødvendigt komplement; selvfølgelig med forskellige væbnede aktioner, med det formål at konkretisere de nye organisationsformer. Vi udformede Folkets Revolutionære Forsvarsbevægelse [MRDP] ved at samle arbejder-, bonde-, fattigkvarter- og småborgerskabsmasserne og ved at neutralisere mellemborgerskabet og sigte mod de demokratiske kræfter der er for krigen. Målet er at rejse masserne til modstand og forhøje deres kampe til folkekrig, for at hæmme, undergrave og forstyrre den gamle stat og tjene den fremtidige opstand, ved at forberede byerne med folkekrig, hvilket er specificeret som et komplement. Vi bruger den dobbelte politik at udvikle egne former, hvilket er det hovedsagelige, og trænge ind i alle slags organisationer. Vi anvender: **Kæmp og Gør Modstand!**

Hvad angår de Skabte Organisationer, har de som nævnt udviklet sig i folkekrigen og deres karakter har været skiftende; de fortsætter med at være Partiets masseorganisationer og nu i dag gælder følgende: 1) De vejledes af Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning; 2) De retter sig efter den demokratiske centralisme og 3) De tjener til at udvikle folkekrigen. I landområderne er de Skabte Organisationer militariseret, i byerne kan forskellige grader af militarisering anvendes. På nuværende tidspunkt har vi følgende organisationer: De Klassebevidste Proletarer og Arbejderes Bevægelse [MOTC], Fattigbøndernes Bevægelse [MCP], Fattigkvarterernes Bevægelse [MCB], den Kvindelige Folkebevægelse [MFP], Ungdommens Folkebevægelse [MJP] og de Intellekтуelles Folkebevægelse [MIP]; Perus Folkehjælp (Socorra Popular del Perú), der er vigtig og opstået i folkekrigen som en del af kampen for krigsfangerne og de forsvundne. For Partiets arbejde i udlandet er Folkebevægelsen Peru [MPP] blevet dannet, med dens specifikke opgaver.

I dag, efter næsten otte års folkekrig, har Partiet taget et stort spring i dets massearbejde og beviser således det retfærdige og korrekte i at udfolde massearbejdet i og for folkekrigen. Som et resultat af masselinjens anvendelse, lærer vores folk hver dag mere og mere at klassekampen

nødvendigvis fører til kampen for magten, og deres voksende deltagelse i folkekrigen er meget tydelig. Og selv om alle ikke forstår den, ser de i den det konkrete håb for deres frigørelse. De udvikler deres kampe med nye kamp- og organisationsformer, og klassekampen i Peru er blevet forhøjet til dens højeste form: folkekrigen. Masserne er organiseret i folkekrigen og de er dens basis og støtte, de er organiseret i det Kommunistiske Parti, i Folkeguerrillahæren og hovedsageligt i den Nye Magt, folkekrigens hovedsagelige erobring, som arbejderne, bønderne og småborgerskabet deltager i og udøver som aldrig før i historien.

Dette er kvalitative spring der skaber betingelserne for det nye kapital i massearbejdet i og for folkekrigen, hen mod magtens erobring i hele landet.

Vi, der følger Marxismen-Leninismen-Maoismen, Gonzalo Tænkning, påtager os at legemliggøre Partiets masselinje og at anvende den. Vi giver vores liv for at Partiet skal tage magten i hele landet og tjene verdensrevolutionen.

LEGEMLIGGØR PARTIETS MASSELINJE!

LAD OS ORGANISERE MASSERNES RÅB OM OPRØR!

TAG DET STORE SPRING I INKORPORERINGEN AF MASSERNE I OG FOR FOLKEKRIGEN!